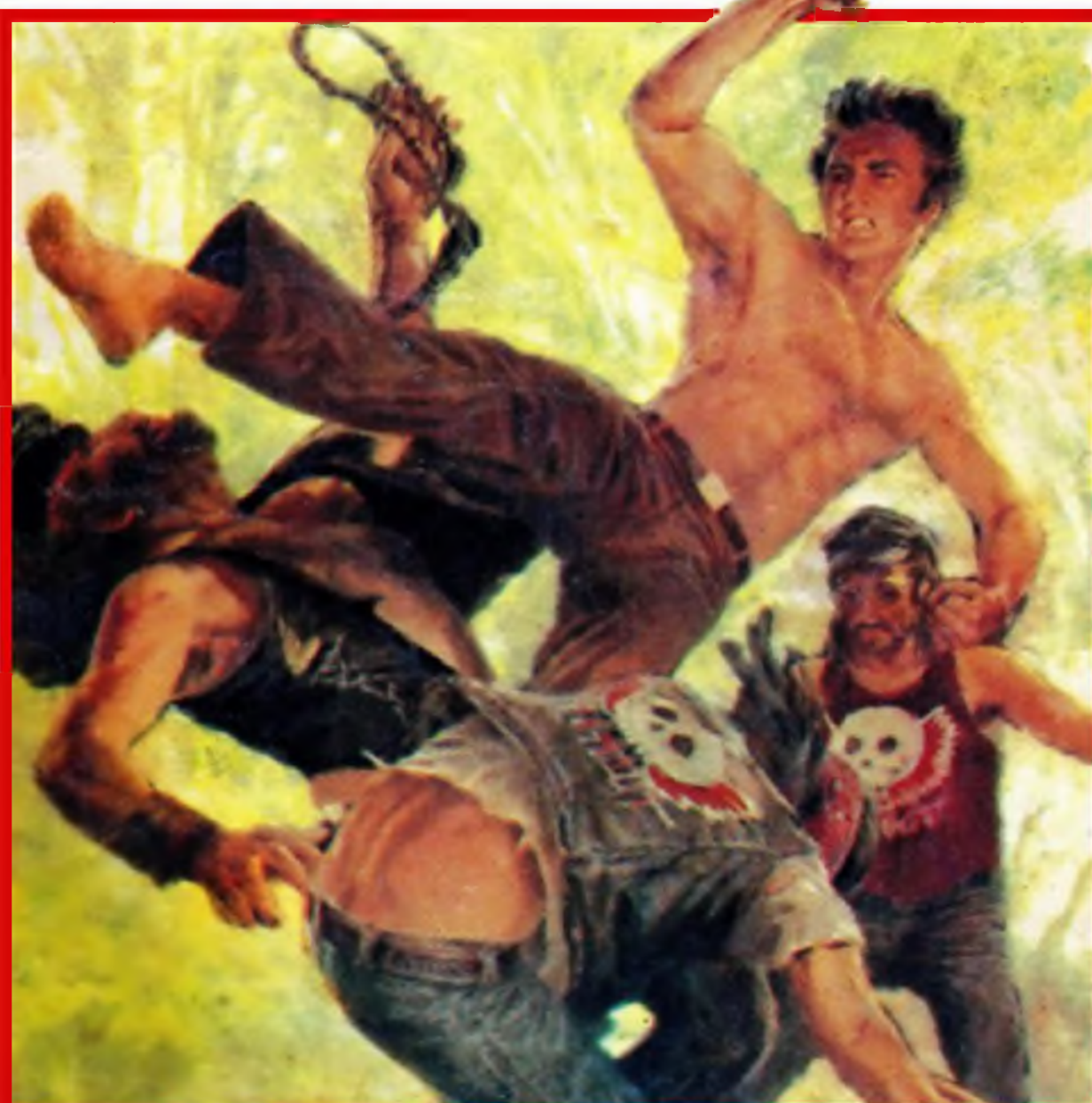

NINĀDA

CENA 40 DINARA

BROJ 1

BORILAČKE VEŠTINE

SR NEMAČKA 4,5 DM. FRANCUSKA 12,00 FF. SAD 3 US \$. ŠVAJCARSKA 4,00 Sfr. AUSTRIJA 30,00 Asch. ŠVEDSKA 12,00 Skr.

AMERIČKI NINĐA

Bret Volas je iz San Franciska. Čovek zaljubljen u dobre žene, dobru hranu i dobro pozorište. Sjajno vlada japan-skom ubilačkom veštinom ninđa, snagom koja je tako razorna da je svojstvena samo retkim odabranim ljudima – mudrim i dobrim.

Bret Volas se upušta u borbu samo kad mora. A kad se bori – on ubija.

SERIJA
Borilačke veštine
NINĀA
Autor: Vejd Barker
Prevod sa engleskog:
Branka Kostić-Jurišić
Lektura:
Slobodan Jovanović
Recenzija:
Slobodan Lukić
Korektura:
Fotoslog Dečje novine

PONY-WEST – BORILAČKE VEŠTINE BROJ 1 – VANREDNO IZDANJE

**Broj 1 – jun 1983. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, Tiho-
mira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Glavni i odgovorni urednik Mir-
jana Šterijevski. Telefoni: uredništvo (032) 711-549, prodaja 714-250 i 711-
073. Teleks 13731. Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8.**

Vejd Barker:

OSVETA JE NJEGOVA

Glava prva

– Molio bih za vašu pažnju – reče Sajmon Ešford, zveckajući kašičicom o čašu i podižući svoj gromki, autoritativni glas kako bi nadjačao žamor dvadesetak gostiju na večeri.

Okolo devet, zabava je bila u punom jeku. Iako nije bila zvanična, večera je okupila sve same imućne ljude, Sajmonove prijatelje koje je stekao tokom života ispunjenog srećom i uspehom. Jedan bivši gradonačelnik, zatim oblasni tužilac, nekoliko lekara, pet ili šest preduzimača, nekoliko advokata, bili su samo neki od gostiju koji su dizali zdraviće u sjaju doma Ešfordovih.

Sajmon se razočarao kada je njegov sin Bret izjavio da želi da studira

filozofiju. Pošto je, pre tri godine, diplomirao na Državnom univerzitetu Ohaja, Bret je otišao na Tibet, a zatim u Tokio.

Pre godinu dana, Bret je upoznao Kjoko, rešio da se njom oženi i vrati u Sjedinjene Države očevim poslovima. Sajmon i Merien su vest o njegovoj nameri da se oženi i skrasi primili sa priličnim oduševljenjem. A kada se pokazalo da je žena koju je on izabrao osoba izuzetnih kvaliteta, njihovoj sreći nije bilo kraja. I, večeras su mnogi Sajmonovi snovi, kao i snovi njegove žene, dostigli vrhunac. Oboje su bili zaista ponosni.

– Prijatelji, – progovori Sajmon – želeo bih da sa vama podelim novosti koje su tako obradovale Merien i mene.

– Bilo kako bilo, moj se sin vratio kući i nadam se da oseća da tu i pripada. A uspeo je i da ispuni sva majčina i moja očekivanja – tu Sajmon ućuta za tren kao da mu je nešto zastalo u grlu, a onda proguta knedlu i nastavi. – Ako baš hoćete da čujete istinu, onda mogu da kažem da je i premašio naša očekivanja, pošto neke stvari vidi i bolje nego njegov stari. Ali, neću nikoga od vas da čujem da to kaže.

– I tako, – nastavi Sajmon – želeo bih da vam nešto saopštim. Iduće nedelje, za Dan zahvalnosti, naša će porodica, nas četvoro, imati zašto da bude zahvalna. Ali, sledeće godine, imaćemo još više razloga za zahvalnost, jer će za stolom biti postavljeno još jedno mesto. Zahvaljujući ovim dvoma – reče pokazujući na Breta i Kjoko.

Gosti su громко aplaudirali srećnoj porodici i, tokom sledećeg časa, ispijene su mnoge zdravice.

Najzad, negde oko ponoći, gosti su počeli da se razilaze tako da je, pored Breta, njegovih roditelja i Kjoko, ostalo još samo četvoro ljudi. Ed Braken, Sajmonov stari prijatelj, još je bio spreman da zaigra sa lampom u uglu kada mu je Sajmon ponudio da prenoći kod njih. Braken se zahvalio, ali je morao da bude kod kuće jer je rano ujutro očekivao jedan telefonski poziv iz inostranstva i nije želeo da ga propusti.

– Ali, neću te pustiti da voziš do kuće, dragi moj. Nikako ne u tvom stanju.

– Ali, Sajmone, odlično se osećam. . . kao sat. Rekoh li ja sat? Mislio sam da kažem stena. . . čvrst kao stena. Da, tako je. Stena. Mogu li da dobijem još jedno piće, Sajmone?

– Ne, ne, već si suviše popio za jedno veče. Sad ću te ja odvesti kući.

– Ja ću da ga odvezem, oče, pošto si i ti malo više popio – reče Bret ulazeći u sobu sa plastičnom vrećom u ruci, spreman da isprazni pepeljare i pokupi otpatke od proslave.

– Važi. Onda ću ja pomoći majci i Kjoko. Znaš li gde stanuje?

– Znam. Osim ako se nije u međuvremenu preselio.

– Nije, živi u istoj kući. To je nekih dvadeset minuta vožnje u jednom i dvadesetak minuta u drugom pravcu. Znači, videćemo se za jedan sat otprilike.

Brakenova žena je umrla pre nekoliko godina i on je živio sam u velikoj, staroj kući. Bret je proverio da li je Braken legao, a onda pošao pravo kući.

Čitavim putem do kuće Bret je razmišljao o tome koliko je srećan, kako je njegov život skoro do potpunosti ispunjen. Razmišljao je o lepim stvarima i odmarao oči na lepom predelu dok je vozio svoju »seliku«, poklon od oca koji je dobio kada se vratio iz Tokija sa Kjoko.

To je bilo pre skoro godinu dana i Bret zaključio da se prilagodio novom životu mnogo bolje nego što je mislio da će. Na kraju krajeva, posao u preduzeću njegovog oca za trgovinu nekretninama nije bilo ono

što je Bret planirao kada je odlazio na Tibet. Bret je bio žedan znanja. Želeo je da sazna odgovore na pitanja za koja je većina ljudi smatrala da nemaju odgovora.

Njegova prva stanica bio je Tibet i učitelj Sanavananda. Bret je studirao istočnjačku filozofiju na Univerzitetu u Ohaju i učenja Sanavanande su načinila dubok utisak na mladića. Na Tibetu je Bret šetao, govorio i učio sa učiteljem čitavih osam meseci.

Siva »selika« *projuri pored gomile opalog lišća koje je ležalo kraj puta i podiže je u kovitlac.*

Bret se pitao kako se Kjoko seća jeseni. Prošle jeseni su oboje bili u Tokiju i pripremali se za odlazak u Sjedinjene Države.

Susret sa Kjoko je u potpunosti izmenio Bretov život. Pre nje, za njega je postojalo samo tvrdoglavo traganje za »velikim odgovorima«. Tada je Bret mislio kako je čudno što je u njoj našao – u jednom sasvim neočekivanom izvoru – dovoljno odgovora da promeni celokupan tok svog života.

Njih dvoje su se upoznali dok je Bret predavao na Univerzitetu u Tokiju. Njegov stari kolega sa Univerziteta u Ohaju je predavao na Univerzitetu u Tokiju i pozvao je Breta da mu bude gost i da predaje na Univerzitetu šest meseci.

Kjoko je bila sestra prijatelja Bretovog kolege. U početku, Bret i Kjoko su samo satima sedeli i razgovarali o filozofiji. Njihova se veza po-

stepeno produbljivala.

A onda, jednog popodneva, na brdu iznad grada, Bret je poklonio Kjoko jednu haiku pesmu koju je napisao specijalno za nju, ali je istovremeno otkrio da je i ona njemu napisala pesmu. U stvari, obe su pesme predstavljale romantične izjave ljubavi.

Bret i Kjoko su tog popodneva otišli u Bretovu sobu i vodili ljubav. Ni jedno ni drugo nije pre toga doživelo ništa slično i Bret je shvatio da je našao jedan od odgovora.

To je bio sam početak. Nekoliko meseci kasnije, počeli su da prave planove za venčanje i Bret je odlučio da prihvati unosan posao u preduzeću svog oca u Kolumbusu.

To je bilo pre godinu dana i od tada je život bio srećniji i bogatiji nego što je Bret mislio da je moguće. Prošle nedelje, Kjoko je obavestila Breta da očekuje bebu. Novost su ubrzo saznali i Bretovi roditelji, koji su hteli da prirede zabavu i na njoj obaveste prijatelje o srećnom događaju.

Bret najednom oseti duboko zadovoljstvo i ljubav kada se približi kući svojih roditelja, oko dva časa ujutro. Upotrebio je elektronski otvarač vrata i uterao auto u garažu.

Ušao je u kuću kroz kuhinjska vrata, koja su vodila direktno u garažu. Čudno. Pretpostavljao je da će do njegovog povratka sudovi biti oprani. Ali, gomile posuđa još su ležale u sudoperi.

I svuda je vladala tišina. U tom

trenutku, njim ovlada čudan, životinjski instinkt. Na neki način, on je znao.

– Kjoko! – Bolno viknu dok je trčao od kuhinje do dnevne sobe, koja je izgledala kao prizor iz nekog filma strave i užasa. Vrištao je i ponovo je vrištao, ali ne od straha već od odvratnosti, užasa i neverice.

Glava druga

– O bože, bože, bože! – ponavljao je Bert, padajući na kolena pred užasnim prizorom. Smučilo mu se i on se isповраćao, jecajući sve vreme. Posle izvesnog vremena, kada se njegova svest privikla na jezivu scenu, Bret se smirio.

Pogledom je preleteo po gomili krvavog meca koje je nekad predstavljalo njegovu majku, njegovog oca i njegovu ženu. Polako je dopuzao do Kjoko i zatvorio joj či. Nije bilo ni najmanje sumnje da je mrtva. Na neki način, Bret je bio zadovoljan. Smirila se. Sada je bila mirna. Njeno nago telo je bilo seksualno zlostavljano i sasušena smeđa krv se mešala sa crvenom krvlju koja je još tekla niz njene butine. Izraz krajnjeg užasa ostao joj je kao isklesan na licu. Osloboodio je ruke svoje žene, privezane za noge stočića, uzeo čilim sa sofe i pokrio je. Onda je, skranhan bolom, zaplakao na njenim grudima.

Svaki trenutak ovog užasnog otkrića bio je beskrajan. Njegovi majka i otac jedva da su se mogli prepozna-

ti. Ruke njegove majke bile su odsečene, kao i jedna očeva noga. Ocu je takode bila odrubljena glava. Bretu je ponovo pozlilo. Kada se pribrao, prikupio je odsečene delove tela i vratio ih na njihova mesta, kao da slaže neku grozovitu slagalicu.

Svet je oko Breta najednom izgubio boju, opažanja su počela da se sudaraju na jezivo usporen način i vrteška ludila je progutala mladića dok je padao, kao da s padobranom iskače iz aviona, u tamu koju nikada ranije nije spoznao.

Kada je Bret došao sebi, jedan krupan čovek u sportskom sakou od tvida bio je nagnut nad njim i doživao ga je po imenu. Kako se magla raspršivala, Bert je mogao da vidi jednog čoveka koga je prepoznao i koji je stajao iza ovog prvog, kao i nekoliko drugih ljudi i jednu ženu koji su se motali po spavaćoj sobi i holu.

– Brete?

– Da – odgovorio je, bar se njemu učinilo da je odgovorio. Polako se prisećajući onoga što se zbilo, Bret više nije bio siguran da želi da se vratiti u košmarnu stvarnost.

– Brete, ja sam narednik Vilkoks. Izglda da je s tobom sve u redu, sinko. Po onome što smo videli, imao si sreće.

Bret nije tako osećao.

– Pobogu, Brete, – ogłosi se drugi čovek, Bretov sused, i pride mu bliže. – Šta se to, za ime boga, ovde desilo?

Bret se pridiže, uze čašu vode iz ruke jednog čoveka, verovatno policajca, kako je mislio, i ispi je do dna.

– Ništa u ime boga – odvrati Bret.

– Čuli smo vrištanje pre petnaestak minuta – reče Džejm Grejdi, susjed. – Pozvao sam policiju i došli smo pravo ovamo.

– Čujte, gospodine Ešford, – obrati mu se narednik – ponešto znamo, ali mnogo toga ne. Na primer, gde ste vi bili kada se ovo dešavalo?

Bret duboko udahnu vazduh i pokuša da se koncentriše i pruži tačne odgovore.

– Odvezao sam jednog očevog prijatelja kući pošto je bio suviše pijan da sam vozi.

– Kako se zove taj prijatelj?

– Ed Braken. Živi na nekih dvadeset minuta vožnje odavde. Njegova je adresa u imeniku.

– Zašto ga vaš otac nije odvezao kući?

– I on je malo više popio, tako da sam se ja ponudio. . . hej, do đavola. . . – Bret pokuša da ustane i pođe ka policajcu, ali nije imao dovoljno snage za to.

– Pobogu, naredniče! – povika Grejdi.

– U redu, u redu – smirivao ih je Vilkoks. – Nisam naročito taktičan. Slušajte, pretpostavljam da me smatrate za nekog bezdušnika, ali nikada nisam video ovakav užas. Hoću da se dočepam monstruma koji je to uradio i da ga uklonim sa ulice pod hitno! To znači odmah!

Bret obori glavu i spusti je u šake

tako da je mogao prstima da masira slepoočnice.

– I ja hoću da on, ili oni, budu odmah uhvaćeni – reče Bret. – Jeste li saznali nešto do sada?

– Izgleda kao da je u pitanju provala – odgovori Vilkoks. – Nestale su dragocenosti iz kuće, bar one koje mogu da stanu u nekoliko stolnjaka.

– Ali, zašto ovo. . . ovo. . . – bol koji je osećao nije dozvolio Bretu da završi rečenicu.

– Ne znam, sinko. Kunem se da ne znam. Jedino što nam izgleda logično je da su bili pod uticajem nečega. Možda neke droge. Do đavola, ne znam. Ali, obećavam vam dve stvari: prvo, naći ćemo onoga ko je to počinio i, drugo, počinitelji će umreti zbog toga. Postaraću se da čitav prokleti svet sazna sa kakvim đubretom imamo posla. I oni će. . . ah, dovraga! – progundā Vilkoks, ustade i izađe iz sobe.

Duga noć se pretvorila u dugačko jutro i Bret je odbio da izađe iz svoje sobe sve dok tragovi krvoprolića ne budu počišćeni.

Oko deset časova ujutro, Edvart Klejton je povezao Breta svojoj kući. Pored Bretove kuće je svuda vrvelo od reportera.

I tako su otišli Klejtonovoj kući gde je gospođa Klejton preuzela Breta pod svoje starateljstvo. Ona je bila dovoljno razumna da ništa ne kaže mladiću. Ali, zato su njene oči govorile i Bret joj je bio zahvalan zbog toga. Odvela ga je u gostinsku sobu, gde je on odmah zaspao i spa-

vao neprekidno do osam časova uveče.

– I šta nam je sada činiti, Tede? – upita Bret dok je prebirao po tanjiru večeru koju mu je spremila gospođa Klejton.

– Razgovarao sam sa Vilkoksom pre jednog sata, a malo pre toga i sa šefom policije Bolgerom. Što se njih tiče, trenutno je u toku samo ta jedna istraga u celom prokletom gradu. Delom zbog toga što su svi znali tvoje roditelje, delom zbog načina na koji su ubijeni. Svi traže te monstume. Nikada nisam video takav lov na čoveka kao što je ovaj koji je pokrenuo Vilkoksa.

– Rekao si »te«. Je l' policija utvrdila da je bilo više od jedne osobe?

– Da. Policija veruje da su tri lica učestvovala u zločinu. Svoju pretpostavku zasnivaju na činjenici da su nađeni otisci stopala u blizini staze koji idu ka kući i od nje. Međutim, otisci su propisno izgaženi.

– Šta misliš, Tede, kakve su realne šanse da taj ološ bude otkriven?

– Da budem iskren, šanse su dobre. Izvrsne, štaviše. Ne brini zbog toga. Od sada ćemo se mi starati o svemu.

– Veoma cenim sve što si učinio za mene. Ali, verujem da ću se sutra vratiti kući. Samo, imam jednu molbu. Ako imaš bilo kakve veze kod štampe, pobrini se da me ne uznemiravaju nekoliko dana, bar dok ne dođem sebi.

– Rečeno – učinjeno. Uradiću to

čak i ako budem morao da odredim ljude iz obezbeđenja da stoje pred tvojim vratima. A možda ću zaista i morati tako da postupim.

Kasnije te večeri, u Klejtonovoj radnoj sobi, Bret je razgovarao sa okružnim tužiocem.

– Konjak?

– Hvala. Verovatno će mi prijati.

Okružni tužilac je obojici nasuo po čašicu »Remi Martena«, pružio Bretu, koji je već sedeo, jednu čašu i seo i sam, sa drugom čašom u ruci.

– Imam nešto na umu, Tede. Nisam siguran kakve to veze u ovom trenutku ima sa bilo čime, ali bi mi prijalo da bar pričam o tome.

– Slušam te.

– I sam znaš da se bavim borilačkim veštinama od svoje osme godine. Dolazio si da me gledaš na takmičenjima. I zavatlavao si me što svakodnevno meditiram. Čitav sam svoj život izgradio tako da budem koncentrisan, smiren i usredsređen u inače haotičnom svetu. Sreo sam jednog starog čoveka dok sam bio u Tokiju. Njegovo ime nije važno, ali ti mogu reći da smo nas dvojica postali izuzetno bliski. Da li si ikada čuo za ninde?

– Ne. Ne bih rekao.

– Biće dovoljno ako kažem da su oni poznati kao najveštiji borci koji su ikada postojali na ovoj planeti. Samuraji bi odlazili ovim borcima – koji su iz ovih ili onih razloga bili otpadnici – da bi naučili komplikovane borbene zahvate.

– Njihovo poreklo nije bitno – nastavi Bret. – Ono što je bitno je da je čovek koga sam sreo jedan od starešina ove organizacije. Jedne noći, nekih nedelju dana pre nego što sam otišao iz Tokija, odveo me je u jedan od njihovih tajnih centara za obuku. Bio sam impresioniran. Iako dosta dobro poznajem borilačke veštine, ono što sam tamo video prevazilazilo je moje znanje.

– Te noći smo starac i ja razgovarali – pričao je Bret dalje. – Rekao sam mu da, uprkos tome što sam impresioniran, ne mogu da prihvatim ideju da su njegovi ljudi i njihovi talenti za iznajmljivanje. Rekao sam mu da čak ni osveta nije dovoljan povod. Možda bih i shvatio kada bi se radilo o zaštiti sopstvenog života ili porodice, ali planirati osvetu ili biti hvaljeni »plaćenik« je nešto što ne bih odobrio. Rekao sam mu i da čovek koji je uistinu koncentrisan shvata da je zakon sudbine veći i istinitiji nego nesigurna ruka osvetnika.

– Pa?

– Ne verujem da više tako mislim.

– Mnogo si toga preturio preko glave, Brete. Normalno je što se tako osećaš. Svako bi se isto osećao. Ali, proći će to, videćeš.

– Možda, Tede.

– Slušaj, Brete. Znam da si uznemiren. I mi svi želimo da ti kasapi budu otkriveni skoro isto toliko koliko i ti, ali prepusti to vlastima. Nemoj da postaneš usamljeni osvetnik. Obećaj mi to, Brete.

– U ovom trenutku ne mogu ništa da obećam, Tede. Bol je još uvek jak i toliko toga mi se mota po glavi da ne mogu da mislim razgovetno. Do đavola, Tede, nije pravedno da neki ljudi učine takve grozne stvari drugim ljudima i uspeju da se izvuku. A što se zakona tiče, dođe mi da se nasmejem. Šta će se desiti sa tim ološem? Naravno, ti i ja bismo voleli da ih vidimo kako vise. Ali, izvesno je, koliko i činjenja da ja sada ovde sedim, da će provesti neko vreme u zatvoru i ljudi će na njih zaboraviti. Ko zna, možda će za desetak godina da iskoriste veliki publicitet koji će biti dat njihovom suđenju i da se pojave na televiziji, nasmeše se pred kamerama, a ljudi će da kažu »Boga mi, ovi izgledaju kao pristojni ljudi. Izgledaju kao da im je žao«. I tako će biti pušteni na slobodu.

– Šta mogu na to da kažem, Brete?

– Reci da se radi o prevari, Tede. Reci da je sve farsa, neslana šala sa ljudima koji su odrasli učeći da treba da se pokoravaju izvesnim utvrđenim pravilima.

– U pravu si. Ali, nešto si i pogrešio. Sistem funkcioniše u najvećem broju slučajeva. Šta bismo bez njega? Nastao bi kaos.

– Ti misliš da neko poštuje zakon i red? Šta misliš da se sada dešava?

– Ceo sam svoj život posvetio pravima, Brete. Još verujem u zakon. Ne funkcioniše uvek, ali to je jedino što imamo. I, mada znam da ti to sada ne veruješ, funkcionisaće u tvom slučaju i pravda će biti zado-

voljena. Kunem se da ću učiniti sve u svojoj moći da tako bude.

– Znam da hoćeš. Možda bi bolje bilo da više ne govorimo o tome dok se dobro ne ispavamo – reče Bret i podiže čašu.

Glava treća

– Angažovao sam nekoliko čuvara, mojih prijatelja, da se postaraju da te nekoliko dana niko ne uznemirava – reče Klejton kada je uterao kola u Bretovu garažu.

– Tvoj sam dužnik zbog toga.

– Pokušaj da se malo odmoriš. Pokušaj da povratiš snagu. Ako hoćeš, pobrinuću se za pogreb.

– Ne, hvala. To je moja dužnost i ja ću se za sve pobrinuti. Uostalom, poznajem Eda Polama. On je bio prijatelj mojih roditelja. Tata i ja smao jednom razgovarali o tome šta treba da učinim kada on i mama umru. Rekao mi je da je već razgovarao sa Edom i da Ed zna šta treba da uradi.

– Ako se predomisliš, ponuda važi.

– Znam, Tede. Hvala ti. Ti i Dženi ste bili divni prema meni. Zaista ne znam kako da vam se zahvalim. Ali, sada mi je mnogo bolje. Nisam kao pre, ali će mi biti dobro. Zaista.

– U redu. Ipak, pozvaću te večeras da vidim kako si. Ali, ima još nešto.

– Da?

– Tiče se našeg sinoćnjeg razgovora. Nadam se da ćeš se predomisliti.

Pusti da prođe vreme. Važi?

– Važi.

– Dobro. Pozvaću te večeras.

Jedne večeri, pošto je Bret završio sa meditiranjem, što je sada činio dva puta umesto jednom u toku dana, Ted ga je pozvao telefonom.

– Brete, imam vesti za tebe.

– Reci – reče Bret, osećajući kako mu se malje na rukama i vratu nakostrešuju u očekivanju.

– Uхватili su ih, Brete. Vilkoks ih je upravo doveo. – Brete je ošamutilo ono što je čuo. Šta on treba da učini? Duboko je uzdahnuo.

– Šta ja treba da radim, Tede?

– Večeras ništa. Sutra ujutro ih vode u sud na saslušanje.

– Hoću tome da prisustvujem.

– Ne znam da li je to dobro, Brete. Da li znaš u šta se upuštaš?

– Ne. Ali, znam da treba da budem tamo.

– Ne znam. . .

– Hoćeš li ti biti tamo?

– Da, ali. . .

– Kada nameravaš da kreneš u sud?

– Treba prvo nešto da obavim u kancelariji, tako da ću od kuće poći oko osam. . .

– Dobro, vidimo se oko pola osam. Popićemo kafu zajedno – reče Bret i spusti slušalicu. Nije bio siguran da ispravno postupa, ali je znao da ništa drugo ne bi mogao da uradi.

– Još možeš da odustaneš – reče Ted dok je parkirao kola iza sudni-

ce.

– Idem do kraja, Tede. Znam da hoćeš da me poštediš, ali ja želim da budem tamo. Šta bih uradio, ne znam. Sećaš li se našeg razgovora o pravdi i nepravdi one večeri u tvojoj kući?

– Da.

– Želim da budem prisutan i uverim se da se sve odvija kako treba. Nemam mnogo poverenja u druge. Želim da budem tamo, Tede. Ako ništa drugo, bar ću osećati da nešto činim.

– U redu, Brete. Pođi sa mnom do moje kancelarije i sačekaj da pripremim neke stvari, pa ćemo zajedno sići u sudnicu.

Bret je prvo spazio potiljke osumnjičenih. Izgledali su kao da se dani-ma nisu kupali. Sva trojica su na sebi imala farmerke. Dvojica su nosila kožne jakne, a treći je bio obučen u plavu radničku košulju. Bret se svim silama trudio da ostane smiren. Na jedva desetak metara od mesta gde je sedeo nalazili su se ljudi koji su silovali njegovu ženu i iskasapili njegovu porodicu. Odjednom je osetio neku mučninu. Pokušao je da meditira, da se koncentriše na jednu jedinu misao koja bi mu pomogla da se kontroliše. I, skoro da je uspeo.

Zabeležene su njihove izjave da nisu krivi i čitava procedura je okončana za nekoliko minuta. I dok su ih čuvari odvodili, trojica osumnjičenih su se smejali i izmotavali pred kamerama.

Kada su Ted i Bret napustili sudnicu, Teda je zaustavio jedan čovek; odveo ga u stranu i nešto mu šapatom saopštio. Onda je taj čovek otišao, a Ted se okrenuo Bretu sa zabrinutim izrazom lica.

– Šta je, Tede?

– Ništa, zaista ništa – oklevajući odgovori Ted.

– Reci mi, Tede. Bez nekih tajni.

– Izgleda da će se Kventin Levi umešati u ovaj slučaj.

Bret je čuo za njega. A ko i nije? Kventin Levi je bio jedan od najboljih advokata u zemlji.

– Zašto?

– Zbog slave. Zbog čega bi drugog? Levi je pravi dušebrižnik i hoće da bude siguran da se mi provincijalci ne prepustimo osećanjima i pretvorimo u gomilu za linčovanje.

– Šta to znači, Tede? Vidim da si zabrinut.

– Brine me to što je Levi poznat po tome što ume da izvede raznorazne trikove i to ne uvek u najboljem interesu javnosti – objašnjavao je Klejton na putu do lifta i njegove kancelarije dva sprata više. – Ali, ne brini, Brete. Jedino što ću morati malo više da zapnem. To je sve. Nemoj da brineš. Zaista.

Vest večeri je bila konferencija za štampu koju je održao Kventin Levi.

– Ja razumem bol, očajanje i gnev ovog grada – počeo Levi. – Isto tako razumem što svi očekuju da pravda bude zadovoljena, I to razumem. I baš zbog toga sam i došao u ovaj ve-

lik grad na Srednjem Zapadu. U ovoj zemlji, najveće je bogatstvo ono koje se ne može držati u rukama. To su čovekova prava. I ta nas prava odvajaju od varvara. Osoba ili osobe koje su počinile ovaj užasan zločin treba da budu strogo kažnjene. . . ali i pravedno. Žrtvovati prava i najbednijeg kriminalca znači zadati snažan udarac u samo srce ove zemlje i slobodnog sveta. Hvala, dame i gospodo.

Spiker je zatim u kratkim crtama izneo slučaj i pretpostavke o posledicama, ako ih bude bilo, koje u ovom slučaju može imati iznenadno stupanje na scenu Kventina Levija.

Pošto je završio večeru, Bret je pozvao Teda Klejtona.

– Zdravo, Dženi. Da li je Ted kod kuće?

– Nije. To si ti, Brete?

– Da. Je li znaš gde ga mogu naći?

– Verujem da je još u svojoj kancelariji.

– Tako kasno?

– Nešto je iskrsló.

– U vezi sa Levijem?

– Da. Pozovi ga u kancelariju. Sigurna sam da ćeš ga naći.

Bret se zahvali i potom nazva Teda na kancelariju.

– Tede?

– Ti si, Brete?

– Aha.

– Čuj, nazvaću te kasnije.

– Do đavola, šta se to dešava?

– Čekaj me kod Sejdi oko deset.

Sve ću ti tamo reći.

– Neka nevolja?

– Vidimo se u deset – reče Klejton i spusti slušalicu.

Znači, to je, pomisli Bret. Predosećao je da će se nešto desiti. Vreme je sporo odmicalo. Konačno, negde oko pola deset, Bret sede u svoja kola i odveze se u grad, do malog italijanskog restorana u blizini gradske većnice.

U baru je bilo pet-šest ljudi. Bret poruči »apsolut«
votku i sede da čeka svog prijatelja.

Glava četvrta

Klejton uđe u bar izgledajući kao poražen čovek i strovali se u stolicu naspram Breta.

– Prokletnik – bilo je sve što je rekao.

Bret duboko uzdahnu i reče:

– Šta se desilo, Tede? Moraš sve da mi kažeš.

– Zabrljali smo, Brete. Zaista smo zabrljali. Znao sam šta se desilo i nadao sam se da neko poput Levija neće saznati. Pokušali smo da zataškamao stvar, ali je taj prokletnik ipak sve iščeprkao da se njihova kuća nalazi nepunu milju dalje van nadležnosti sudije koji je potpisao nalog, tako da se svi dokazi, koji su nađeni u kući, moraju odbaciti.

– Ali, šta je sa priznanjem?

– Sada kažu da su ga dali pod pritiskom i, poznavajući Levija, verovatno će se ispostaviti da su bili i tučeni.

– Pa tu su i ostali dokazi.

– Ne bih rekao. Sve što bi moglo

da poveže osumnjičene sa zločinom nalazilo se u kući, a sada je sve to u kući van nadležnosti. Niko nije video osumnjičene da su ušli u kuću tvojih roditelja, ili izašli iz nje. Niko čak ne može da izjavi da su bili bilo gde osim tamo gde kažu da su bili – u kući, igrajući poker i ispijajući pivo.

– I šta sad to znači, Tede?

– Pojma nemam, Brete. Zaista pojmam nemam.

– Čini mi se da znaš.

– U redu. Još imamo minimalnu šansu da nešto prikačimo tim tipovima, ali, mogu da se kladim da je dosada Levi dobro prikrrio njihove tragove.

– Dakle?

– Dakle, najverovatnije je da će biti oslobođeni.

– Iako svi znaju da su oni iskaspili moju ženu i moje roditelje, – reče Bret, gotovo mirno.

– Upravo tako.

– Da li je to pravda, Tede? Da li je to pravda o kojoj smo govorili?

– Dama je ista, Brete. Ali, bojim se da je postala kurva.

Glava peta

Novine su naprosto poludele narednog dana kada je vest procurela i svaka je strana podsećala na uvodnik koji je govorio protiv pravnog sistema u Americi. Pričalo se da jedan reporter ima transkribovanu izjavu osumnjičenih prilikom hapšenja. Iako novine nisu donele ceo

tekst, jedan izvod se posebno smučio Bretu:

»Nameravali smo samo da opljačkamo tu kuću«, vikao je osumnjičeni koga zovu Edi. »Kružili smo po bogataškom kraju kada smo primetili veliki broj skupocenih automobila. A znaš, bili smo popili po nekoliko piva. I tako, parkirali smo kola nekoliko blokova dalje i sakrili se u obližnjoj šumici gde smo čekali dok svi ne odu. Aha, kao što rekoh, hteli smo samo da orobimo kuću. Ali, đavola, to nam se isuviše dopalo. Baš smo uživali. Hoću da kažem, nasilje je divno. Ljudi to ne shvataju, ali, to je njihov problem. Ja sam se s tim razračunao još u detinjstvu i imam jasnu predstavu u glavi o tome. Do đavola, hteli smo samo da ih opljačkamo. Međutim, suviše smo se dobro zabavljali da bi pristali. I tu smo se malo zaneli. Ništa naročito, samo smo se malo zaneli«.

U članku je dalje pisalo da su osumnjičeni bili pod dejstvom droge, da su govorili nepovezano i da su se odupirali prilikom hapšenja.

Levi se postarao da osumnjičeni budu odmah pušteni na slobodu, tako da je grad postao cirkus za sva sredstva javnog informisanja, a Levi upravnik tog cirkusa.

– Naravno, ja saosećam sa preživelim članom te porodice – izjavio je Levi u jednom intervjuu na televiziji one večeri kada su zatvorenici pušteni. – Ali, ja isto tako poštujem i Ustav Sjedinjenih Država. Prava ovih ljudi su pregažena na takav na-

čin da bi se i Gestapo ponosio. Samo, mi ne živimo u fašističkoj državi. Zato, dok budem živ, boriću se svim silama protiv nepravde gde god na nju nađem.

Bret ugasi televizor i pozva Teda Klejtona.

– Kako si, Brete?

– Dobro. Jesi li za piće?

– Naravno. Isto vreme, isto mesto.

– Vidimo se oko deset – reče Bret i spusti slušalicu.

Bret zateče Teda Klejtona kako pijucka svoje piće u jednom od mračnijih kutaka Sejdinog restorana. Bret je bio siguran da mu to nije prvo piće te večeri. Seo je za sto i, pozvavši kelnericu, naručio jednu »apsolut«¹ votku.

– Pa, kako si?

– Nije loše – odvrati Klejton. – Šalim se. Jedno se osećam, ako baš hoćeš da znaš.

– Znači, sve je gotovo. Zahvalan sam ti za sve što si učinio, Tede. Znam da si učinio sve što je u tvojoj moći.

Dva prijatelja ispiše svoja pića, izađoše iz bara i pođoše ka obližnjem parkiralištu gde je Bret ostavio automobil. Nekolicina ljudi je išla prema njima i, u jednom od njih, Bret prepozna jednog od osumnjičenih.

– Do vraga! Brete, pusti ih neka prođu – reče Klejton kada je i on prepoznao tog čoveka.

– Smiri se, nema problema – reče Bret. – Ne nameravam nikoga da

ubijem. . . bar ne pred svedocima.

Kada su se susreli, osumnjičeni prepozna Breta i zaustavi se.

– Gledajte! – obrati se čovek svom društvu. – Je l' znate ko je ovo? To je Bret Ešford. Slušaj, prijatelju, – obrati se on Bretu i pruži mu ruku. – Čitava stvar je jedna velika greška. Zaista. Mi s tim nemamo nikakve veze. Džoni je lupetao tek onako i izmišljao šta smo to navodno uradili. Bili smo malo »veseli«, znaš?

Bret priđe bliže i vazduh se ispuni elektricitetom. Bila je to ona vrsta napetosti koja se javlja kada se hladna oštrica prisloni na oznojenu kožu. Klejton pomisli da zaustavi Breta, ali se predomisli jer je znao da ga ne bi mogao zaustaviti kada bi ovaj nešto naumio.

– Je l' tako? – upita Bret.

– Da. Iskreno ti kažem – odvrati osumnjičeni i proguta knedlu.

– A ti me ne bi lagao, je li?

– Naravno da ne bih – reče osumnjičeni, osećajući malo olakšanje.

Bret je stajao veoma blizu osumnjičenog. Pružio je ruku i pokazao nešto na njegovoj košulji.

– Imaš fleku na košulji.

Čovek pogleda svoju košulju i, kad je to učinio, Bret ga potkači kažiprstom posred nosa.

– Auuuu! – vikao je osumnjičeni i od iznenađenja i od bola. – Šta ti bi, do đavola?

– To je stari štos. Mora da sam te malo jače potkačio – reče Bret, a osumnjičenom u tom trenutku poteče krv iz nosa.

– I jesi, da znaš – odvrati osumnjičeni, ali iz straha nije smeo da uzvрати.

Bret mu se primače i prošaputa mu nešto u uvo. Onda ga pljesnu po ramenu i reče:

– Vidimo se.

Potom Bret dade znak rukom Klejtonu i njih dvojica odoše, ostavljajući zabezeknute osumnjičenog i njegove drugove.

– Šta si mu rekao?

Bret pogleda Klejtona i nasmeši se.

– Je l' ovo poverljiv razgovor?

– Dobro znaš da jeste.

– Rekao sam mu da sam ga, zasad, ostavio u životu.

– Kako to?

– Da sam ga potkačio tri milimetra na jednu ili drugu stranu, on bi već bio mrtav.

Glava šesta

Kada je Bret stigao kući te večeri, u glavi je već počeo da mu se stvara jedan plan. Nije bio siguran kakav je to plan, ali je osećao njegovo rađanje.

Bretov otac je sve što je imao ostavio Bretu i Bretovoj majci, što je značilo da je Bret sada bio veoma imućan. Bret je obavestio svog advokata i čoveka koji je vodio očeve knjige da želi da proda svu imovinu što pre i da sav novac prebaci na svoj račun. Tako je Bret, tim potezom, za nepunih šest meseci udvostručio svoje milione. Čak i kada je odbijen

porez, Bret je, uz pomoć nekoliko vrhunskih advokata koje mu je preporučio Klejton, uspeo da zadrži više od polovine sume.

Polako, tiho, novac je počeo da nestaje. Bret ga je prebacivao na račune u stranim bankama pod svojim novim imenom – Bret Valas. Nikome nije o tome pričao, a čitavu je transakciju sproveo tako da niko ne pogodi o čemu se radi.

Bret je ispunio sve očeve poslovne obaveze pa je, nekih jedanaest meseci kasnije, na finansijskom planu sve bilo čisto. Ali, na emotivnom planu, ostalo je još mnogo toga što je trebalo izbrisati iz sećanja.

Glava sedma

Jednog dana, Bret je telefonirao iz govornice.

– Halo! Je li to Džoni Hauard?

Za trenutak je s druge strane žice sve bilo tiho, a onda jedan glas reče:

– Ko ga traži?

– Ja sam Lester Grejvz iz izdavačkog preduzeća »Atlas« iz Njujorka. Sigurno ste čuli za nas.

– O, kako da ne. Video sam vaše mape.

– Mi ne šampamo mape. Mi smo mnogo veće preduzeće. Ali, ostavimo to sada. Mene su poslali u Kolumbus da razgovaram sa vama i čujem vašu verziju u vezi sa ubistvima u porodici Ešford.

– Hej, čoveče, pa nismo to mi uradili. Kakva je to zavrzlamu?

– Ovo je ozbiljna ponuda, gospo-

dine Hauarde. Mi dobro poznajemo zakon. Ali, pre svega, dopustite da vam kažem da bi vi i vaši prijatelji, koji su takođe bili osumnjičeni, dobili milion dolara za vašu priču.

– Pa, to nam ne bi mnogo koristilo u zatvoru, zar ne?

– Vi nećete otići u zatvor. Knjiga bi, u stvari, bila romansirani prikaz onoga što se desilo. Naši pravni zastupnici tvrde da postoji način kako da se to izvede a da se iskoristi publicitet koji ste dobili na suđenju.

– Pa, ne znam.

– Slušajte, jedino što tražim od vas je da se vidimo i porazgovaramo o svemu. Ipak to vam vredi milion dolara, pa čak i više.

– U redu, šta treba da uradimo? Nisam rekao da prihvatamo, samo želim da čujem šta predlažete.

– Da bi obezbedili da vas niko ne vidi sa mnom, a i da ne pomislite kako želimo nešto da vam smestimo, izabrao sam jedno usamljeno mesto u Grouv Sitiju za naš sastanak. Ako sam dobro shvatio meštane, to će nam mesto pružiti traženi mir. Vidite, moje preduzeće nije baš rado da nas predstavnici štampe vide zajedno i optuže da... pa, da se koristimo tuđom patnjom. Znae na šta mislim.

– Da, svakako. Sačekajte trenutak.

Hauard je ostavio slušalicu za trenutak i ubrzo se ponovo javio.

– U redu. Ali, taj naš sastanak ne znači ništa, znate. Bili bismo budale ako ne bismo saslušali nekoga ko

nam nudi milion dolara za izmišljanje kojekakvih priča. Znae šta hoću da kažem?

– Kako da ne, gospodine Hauarde. Verujem da ste doneli pametnu odluku.

– Pa, gde ćemo se naći?

– Znae li raskrsnicu gde se Frenk Roud spaja sa autoputem za Grouv Siti?

– Aha.

– Pođite nekih pet milja na zapad tim autoputem prema Grouv Sitiju i stići ćete do izgorele bakalnice. Na njoj još stoji tabla »Smitova bakalnica«. Vozite dalje još pet milja i doći ćete do zemljanog puta koji se odvaja sa leve strane. Nije obeležen, ali ćete prepoznati mesto po tome što uz ivicu puta stoji ogromna stena. Na njoj je nacrtano srce obojeno u plavo, a ispisani su i neki inicijali. Skrenite na taj put, pođite kroz šumu i uskoro ćete naići na moja kola. Ja vozim plavog »forda«.

– U redu, shvatio sam. Kada?

– Sutra u dva po podne.

– Važi. Samo, bolje bi vam bilo da budete tamo. Nemojte da se naljutimo. To je dosta daleko. Zato, bolje da budete tamo.

– Pa, i meni je to daleko. Biću tamo, ne bojte se. Vidimo se na dogovorenom mestu sutra u dva sata – odgovori mu Bret i spusti slušalicu.

Nebo je bilo sivo sutradan po podne. Bilo je vrlo sveže. Zemlja je bila tvrda kao kamen, a ledeni vetar je duvao preko polja ka šumama.

Bretu je bilo hladno i osećao se usamljen dok je, prikriven, ležao iza srušenog stabla jednog velikog drveća, dvadesetak metara dalje od iznajmljenog plavog »forda«.

U daljini se začuše zvuci jakih mašina, nalik na grmljavinu. Zvuci će bivati sve bliži dok Bret, konačno, ne pusti munju.

Bretovi posetioci su se smejali i dovikivali dok su se vozili putem prema šumi. Kroz ogoljeno drveće jedva da su mogli da nazru plavi »ford«. Uputili su se u tom pravcu. Vozili su tik jedan kraj drugog pošto je put bio uzan. Sva trojica su istovremeno naletela na rupu pokrivenu granjem koju je Bret iskopao.

Bret potrča ka tom mestu i začu stenjanje, ali su sva trojica bili pri svesti i, kako je izgledalo, nepovređeni. Bili su ošamućeni, tako da, kada im je Bret pomogao da izađu napolje, niko nije pružao otpor. Bret povede ošamućeni trio ka krčevini blizu jame. Podnese im mirišljave soli pod nos i oni dodoše sebi.

– Znate li ko sam ja? – upita ih Bret kada su se osvestili.

Čovek kome je Bret jednom već razbio nos progovori prvi:

– Aha. Ja znam ko si. Ti si Bret Ešford. Slušaj, čoveče, nisi u pravu. Mi nismo ubili ni tvoje roditelje ni tvoju ženu.

– U novinama nije tako pisalo.

– Nisu u pravu.

– Nikada se neću smiriti ako ne istrebim ološ kao što ste vi – reče Bret.

Bret primeti, krajičkom oka, da jedan od trojice, u kome je poznao vođu, Džonija Hauarda, daje znak rukom onome s Bretove leve strane, koji posegnu za nožem skrivenim u čizmi. Bret se okrete ka ovom drugom i u tom trenutku ga Hauard zgrabi s leđa. Bret se borio, ali ga je Hauard na kraju savladao, tako da je dobio i nekoliko udaraca od druge dvojice.

– Šta ćeš sad, Ešforde? – zagrne Hauard u Bretovo uvo.

– Šta nameravate sa mnom, momci?

– Pa, ne znam. Igraš li bridž? – reče jedan od ubica. Ostali se grohotom nasmejaše, a Bret pokuša da se iščupa iz Hauardovih ruku.

– Recite mi samo jedno – molio je Bret. – Tako vam svega, recite mi pre nego što me ubijete da li ste zaista vi ubili moju porodicu. Ne dopustite da odem u grob a da to pitanje ostane bez odgovora. To mi je poslednja želja, molim vas.

– Pa, Džoni, šta misliš? – upita jedan od njih vođu.

– Do đavola, tip ima pravo da zna – progundā Hauard.

– Znaš, Ešforde, nikada ranije nisam imao neku orijentaliku. Pa još trudnu! Kada je počela da viče da je trudna, tek onda sam se uzbudio.

– Hteo sam da budem siguran – reče Bret, sva njegova čula se uskomešale od besa. Celo njegovo telo, svi udovi, sve se automatski kretalo, gonjeno takvom užasnom željom za osvetom da je Bret osećao da bi mo-

gao da eksplodira i pobije ih sve kao da je ljudska bomba.

Ali, stvari se nisu tako odvijale.

Bret koraknu unazad i desnom nogom nagazi Hauarda takvom silinom da mu je, verovatno, polomio svaku košćicu u stopalu. Hauard ga pusti i presamiti se. Kada je sagnuo glavu, Bret ga potkači laktom po čelu, tako da je Hauardova lobanja pukla kao dinja. Hauard je bio mrtav pre nego što je pao na zemlju. Druga dvojica su stajali paralisani strahom.

Konačno su obojica potrčali. Bret se bacio na jednog od njih. To je bio onaj što je silovao Kjoko. Bret ga je zgrabio između nogu i nekoliko metara ga vukao držeći ga za testise. Onda mu je, snažnim udarcima, polomio ruke i noge. Konačno, izvrnuo ga je na stomak i, spuštajući koleno na njegova leđa, polomio mu vrat.

Bret se okrete i otkotrlja u stranu kada je začuo neki zvuk iza sebe. Jedan je štap svom snagom tresnuo mrtvog motociklistu. Bret je znao da je taj udarac bio namenjen njemu.

Preživeli član trojke izvuče nož iz čizme da bi se zaštitio, ali je shvatio da je nadjačan i da će uskoro umreti. Bret mu smireno priđe. Kada preživeli skoči na njega, Bret ga zgrabi za zglavak, otrže mu nož i polomi zglobov, kao da se igrao najobičnijom suvom grančicom.

– Dobre jedno! – vikao je ovaj. – Nisi ništa bolji od nas! Polomio si mi ruku, prokletniče!

– Je l' ti žao zbog onog što si učinio?

– Žao mi je što se nisam još jednom pozabavio tvojom kosookom kurvom, prokleta budalo! – odvrati ovaj i pljunu Breta u lice.

Bret se okrete, kao da se sprema da pođe, a onda zamahnu nogom i šutnu svog protivnika tako da mu je razmrskao glavu. Beživotno telo se skljoka na zemlju, zgrči se jednom, a onda se umiri.

Bret odvuče sva tri tela do jame koju je iskopao i baci ih preko motocikla koji su ostali da tu leže. Onda je prekrrio jamu granama i lišćem. Oko jame je postavio kamenje i grane u vidu ograde kako bi sprečio da još neko, slučajno, završi svoj život u tom jezivom grobu.

Pošto je bacio još jedan pogled na jamu, Bret ode do svojih kola, gde se umio i presvukao okrvavljeno odelo, koje je strpao u plastičnu kesu i ostavio je u prtljažnik automobila.

Potom se odvezao u jedan mali hotel blizu aerodroma, dvadesetak milja daleko od mesta gde se razračunao sa ubicama, gde je prethodno bio prijavljen.

Bret se istuširao, obrijao, a onda obukao odelo i stavio kravatu. Kofler mu je već bio spakovan. Rukom je prešao preko džepa na sakou gde se nalazila karta za Tokio. Let je bio zakazan za šest časova i išlo se preko Njujorka.

Oko pola pet je napustio hotel i pošao prema svojim kolima parkiranim pored velike plave kante koju

je hotel koristio za smeće. Izvadio je kesu iz prtljažnika i bacio je među ostale, njoj slične, u kanti. Kola je ostavio u Hercovoj agenciji na aerodromu Kolumbus a prtljag je predao skoro čitav sat pre poletanja. Pošto je imao vremena, otišao je u bar i naručio votku s ledom. Pokušavao je da o sebi ne misli kao o ubici.

Bret je znao da su četiri čoveka, ne tri, umrla na napuštenom seoskom putu u Grouv Sitiju. Pored ubica, i Bret Ešford je prestao da postoji. Od sada pa do kraja života biće Bret Valas. Njegov pasoš, sve čekovne knjižice, vozačka dozvola, sva dokumenta, pa čak i avionska karta u njegovom džepu, govorili su da je on Bret Valas.

Njegovi otac i majka su bili mrtvi. Njegova žena je bila mrtva. I Bret Ešford je bio mrtav.

Dok je sedeo i pijuckao svoje piće, Bret je razmišljao o svom narednom koraku. On je bio čovek bez prošlosti. Sve što je imao bio je ogroman novac i odredište, mesto gde je znao da će ga dočekati dobrodošlicom. Kontaktirao je jednog poznanika i sve je bilo isplanirano. U ovom trenutku, Bretu je bilo gotovo svejedno kakvi su to planovi.

Popio je piće, ostavio novac da pokrije račun i pošao hodnikom ka izlazu, dalje od svog doma, svoje prošlosti, znajući da mu više nema povratka.

Kada je Bret stigao u Tokio, bilo je podne i sunce je sijalo. Bez obzira o kojoj se zemlji radi, ili kakve je ona tradicije, aerodromi izgledaju isto širom sveta.

Bret je prošao kroz carinu, preko prve prepreke. Bar carina nije bila obavještena o njegovom dolasku.

Čovek s kojim je Bret imao sastanak trebalo je da ga kontaktira tek kada se Bret uveri da ga vlasti ne gone niti drže pod prismotrom.

Kada se našao u svojoj sobi u hotelu »Princ Takanova«, Bret se svukao, legao na krevet i zaspao.

Kada se probudio, košmar je još bio živ u njegovom sećanju. Istuširao se, obukao i izašao da prošetati u rano veče kroz četvrt Ginza.

Četvrt Ginza, poznata po svojim ogromnim robnim kućama, hiljadama malih radnji, restoranima, pozorištima, noćnim klubovima, barovima i gomilama ljudi, predstavljala je najprometniju četvrt u Tokiju. Bret se probi kroz gužvu do jednog restorancića gde je ranije često dolazio. Uzeo je porciju kuvane piletine, ali je preskočio jeftini saki koji se prodavao na takvim mestima.

Bret nije bio mnogo gladan, tako da ga je predjelo zasitilo. Ušao je u obližnji Bar »Santori« i naručio »santori« votku. Ona mu se nije dopadala tako kao »apsolut«, ali je imala isto dejstvo. Seo je u jedan ugao i odbranio se od nekoliko zainteresovanih mladih Japanki koje su čeznule da se upoznaju s njim. Nije bio

raspoložen za tako nešto. Popio je svoje piće, a zatim izašao.

Sledećeg jutra, Bret se probudio posle loše prospavane noći što je nastalo kao posledica prilagođavanja drugoj vremenskoj zoni, a i košmar-nih scena čije ga slike nisu napuštale ni na javi. Obukao se, doručkovao u sobi a onda, oko deset časova, izašao napolje na neuobičajeno hladno vreme i taksijem se odvezao do Carske palate.

Meki snežni pokrivač je napravio najneobičnije šare na zidovima koji su se uzdizali na obe strane jarka koji je okruživao Palatu. Glavni ulaz u najveći zamak u Japanu je bio preko Niđubašija ili dvostrukog mosta.

Ogromna građevina je bila rezidencija vlade šoguna Tokugave čitavih 265 godina. Najviša zgrada koja je ostala čitava od celog šogunovog zamka bila je visoka nekih dvanaest metara i nosila je ime »Fudžimi Jagura« ili »Kula sa koje se vidi planina Fudži«, pošto se sa njenog vrha u vedre dane mogla videti planina Fudži.

Ali, danas nije bilo vedro niti je Carska palata bila otvorena za publiku. U stvari, Palata je bila otvorena samo 2. januara i na carev rođendan, 29. aprila.

Ali, Bret nije prelazio most Niđubaši kao turista. On je imao sastanak sa jednim starim prijateljem.

Bret je poranio. Naslonio se na snegom pokrivenu ogradu mosta i zagledao se u reku koja je mirno tek-

la ispod njega. Ptice su letele iznad njegove glave. Osećao je da je daleko od kuće, ali je istovremeno znao da se vratio nečem poznatom, što nije mogao baš tačno da opiše. Osećao se kao ubica, ali se osećao i kao ratnik koji je učinio ono što jedan ratnik mora da uradi.

Amerikančeve misli prekide bat koraka po mekom snegu. Podigao je pogled i ugledao svog prijatelja.

– Dobro došao! – reče učitelj Jamaguči kada pride Bretu.

Oni se lako nakloniše jedan drugom.

– Izgledaš kao da imaš mnogo briga, dobri moj prijatelju – reče Jamaguči.

– Imam više briga nego ikad do sad u životu, učitelju.

Bret je ispričao Jamagučiju šta mu se sve dešavalo, sve u vezi sa pogibijom svoje porodice i njegovom osvetom nad ubicama.

– I kako se zbog toga osećaš, Brete? – upita istočnjak.

– Ne znam.

– Ti si mudar čovek, Brete. I sam znaš da nije tako.

– Tako složeno osećanje nikada u životu nisam imao. Ubio sam tri čoveka. Razmišljao sam o njihovom ubistvu, planirao ga. U očima američkog zakona, ja sam ubica.

– Da li si ubica, Brete? – upita Jamaguči, nastavljajući razgovor sa mladićem dok je sneg već beleo njihove kose.

– Ne. Nisam. Ali ...

– Šta ali? – tiho upita Jamaguči.

– Samo sam hteo da kažem da se ceo moj sistem šta je dobro a šta loše okrenuo tumba.

– Možda, a možda i ne, Brete. Da li si ti častan čovek?

Bret je razmislio o tom pitanju, a onda rekao:

– Nisam siguran.

Jamaguči se toplo nasmeši, mladom Amerikancu.

– Ti si danas pometen čovek, Brete. Nisi onaj čovek s kojim sam ne tako davno razgovarao.

– To je tačno, učitelju.

– Časni ljudi postupaju časno. Nečasni ljudi postupaju nečasno. Da li su ljudi koji su ubili tvoje roditelje bili časni ljudi?

– Ne – odgovori Bret ne oklevajući.

– Da li su se oni pokajali zbog onoga što su učinili?

– Ne, učitelju.

– Da li si bio siguran da su ti ljudi učinili baš ono što kažeš da jesu?

– Da.

– Onda mi, Brete, kaži kakvu je to časnu stvar trebalo da učiniš. Razmisli o tome. I znaj, ono što je ispravno i časno po tvom mišljenju, ne mora da bude tako po mišljenju nekog drugog.

Jedno vreme su stajali ne progovorivši ni reči. Konačno, Bret pogleda starca u oči i nasmeši se.

– Učitelju Jamaguči, ja JESAM častan čovek.

Jamaguči blago namignu. Osmeh mu ozari lice. Starac jednostavno

reče:

– To sam ti i ja mogao reći, Brete.

Stari i mladi čovek se okrenuše i napustiše Palatu, a onda predoše i most.

Sutradan su Bret i Jamaguči putovali ekspresnim vozom u Maibaru. Sedišta su u velikoj meri podsećala na sedišta u avionu. U jednom trenutku, kroz prozor su mogli da vide planinu Fudži.

Bret i Jamaguči siđoše sa voza u Maibari. Tu su ručali, a onda se ukrcali na popodnevni voz za Kanazavu. Put je trebalo da traje dva i po sata, a sam voz je bio manje udoban od ekspresa.

Smeštena na Hokuriku (obala Japanskog mora), Kanazava nije turističko mesto. Grad je star nekih 350 godina. Samurajske ratničke kuće su još uvek stajale, očuvane, kao spomenici slavnoj prošlosti. Zidovi poput onih koji su okruživali zamkove, pregrađivali su ulice, a na nekim mestima ih zatvarali tako da su postajale slepe, stvarajući od ulične mreže pravi lavirint. Nekada je to bilo poželjno pošto bi se stranci i neprijatelji gubili u tom spletu ulica.

Jamagučija i Breta je na stanici dočekao jedan Japanac koga je Jamaguči predstavio kao učitelja Torija. Učitelj Tori je imao blizu pedeset godina, ali je izvrsno izgledao. Prema onome što je Bret mogao da vidi, bio je lepo razvijen, a oči su mu blistale gotovo žestokom snagom volje. Nagnuo se i ukazao svojim

gostima uobičajenu pažnju.

Učitelj Tori je poveo Breta i Jamagučija svojoj kući koja je, kako se nešto kasnije ispostavilo, bila pravi mali zamak. Imala je četiri sprata i zauzimala površinu od nekih trideset sa trideset metara.

Pošto su ih na ulazu pozdravila dva čoveka koji se nakloniše učitelju Toriju, domaćin ih odvede na drugi sprat, u jednu sobu, gde ih je jedna Japanka poslužila sakijem i odmah izašla.

– Da li on zna gde se nalazi? – upita Tori Jamagučija na japanskom.

Bret je znao dovoljno japanskog da može da prati jednostavne razgovore.

– Nisam mu rekao, ali verujem da zna – odgovori Jamaguči.

– Da li znate gde ste? – Tori upita Breta.

– Ja se nalazim u kući jednog nindže – odgovori Bret.

– Tačno. I želite da nam se pridružite? Zar nije tako?

– Tako je – odgovori Bret.

– Učitelj Jamaguči ne dovodi učenike koji nisu spremni za ovaj korak. Prema tome, ne sumnjam u vašu tehničku stručnost. Ali, to je tek mali deo onoga što ninda treba da zna. Vaša svest mora da bude rešena na to i samo na to. Od trenutka kada naćinite prvi korak na ovom putu, sumnji mesta nema.

– Shvatam – reće Bret. – Ja sve do juće nisam bio spreman. Ali, sada jesam.

– To vidim u vašim očima – reće

Tori.

– I ja to vidim u vašim očima – reće Bret.

Njih trojica su zajedno pili saki i, uskoro, sve ih je obuzelo jedno prijatno osećanje, osećanje koje se ima kada se stari prijatelji ponovo sastanu.

Život u školi za obuku ninda je bio spartanski. Bret je imao zasebnu sobu i malo je govorio sa ostalim nindama koje su se obučavale u Kanazavi. Obuka je često više bila duhovna nego fizićka, tako da je Bret počeo polako da oseća neki mir i unutrašnju snagu koje je samo mogao da nasluti u toku svojih ranijih meditacija. Duboko se koncentrisao i uspeo je da postigne umnu, fizićku i duhovnu ravnotežu. Za samo godinu dana, postigao je takav duševni mir za koji je ranije verovao da je nemoguć.

Istovremeno, učio je da postane jedan od najvećtjih i najstrasnijih ratnika na kugli zemaljskoj. Podučavali su ga veštinama lećenja akupunkturom i akupresurom, ali i njihovoj tamnoj strani: korišćenju ovih taćaka energije za ubijanje. Ućio je osobine trava i naućio da od njih spravlja otrove i protivotrove. Naućio je da trpi bol i da ga zadaje. Naućio je da skaće kao sa odskoćne daske. Naućio je da padne sa trećeg sprata i da ustane nepovrećen. Naućio je neke stvari koje bi obićni ljudi smatrali ćarolijom. Naućio je da, u nekim slućajevima, proširi svoje

energetsko polje van fizičkih granica svoga tela i da utiče na fizičku materiju.

I, naučio je da bude sam. I nečujan. Naučio je da se ne plaši. Jer, strah je, kako je otkrio, apsolutan gubitak pažnje i energije koje bi bile potrebne u konfliktnim situacijama.

Ali, za sve to je bilo potrebno vreme, dosta vremena, ne samo da se nauči već i da se usavrši. Devet godina je prošlo pre nego što je Bret shvatio da je spreman.

– Pretpostavljam da znaš da je kucnuo čas – reče Jamaguči Bretu jednog dana.

Jamaguči je dva puta godišnje obilazio Kanazavu i, kad god bi došao, provodio je sate i sate sa Bretom u šetnji i razgovoru.

– Da, učitelju. Znam.

– Kuda ćeš, Brete?

– Idem u San Francisko – odlučno reče Bret.

– Imamo tamo veze. Kada pođeš, daću ti imena i adrese nekih naših ljudi. Šta bi tamo radio?

– Dosta sam o tome razmišljao i odlučio sam da ponudim svoje usluge onima koje drugi terorišu i maltretiraju i koji nemaju kome da se obrate. Siguran sam da su vlasti odavno odustale od traganja za Bretom Ešfordom. Počecu neki posao u San Francisku i to će mi biti baza iz koje ću operisati. Ali, prvo, neprimetno ću vratiti novac koji sam ostavio na računima širom sveta. Na taj način novac mi neće biti problem i ja ću moći potpuno da se posvetim svom

zadatku.

Jamaguči nije pitao Breta da li je spreman. To je mogao da vidi u njegovim očima.

Bret Valas je bio spreman.

Glava deveta

Bret je upravo završio svoju večeru koja se sastojala od sašimija, pilećeg terijakija i sakija. Nalazio se u malom restoranu u ulici Klement u novoj japanskoj četvrti San Franciska. Nikada ranije nije se brinuo da će ga neko prepoznati. Sve vreme do svog odlaska u Japan da uči za ninđu nosio je brkove i dužu kosu, a bio je i puniji nego sada. Po povratku u zemlju, bio je mnogo vitkiji, glatko izbrijan i kratko podšišan.

Kelnerica, odevena u kimono, priđe njegovom stolu i upita ga da li je završio večeru.

– Da, hvala. Budite ljubazni i pitajte kuvara da li ume da napravi unagi donburi.

– To je neobično jelo. Nema ga na meniju.

– Znam, ali ovo mi se mesto toliko dopalo da bih hteo ponovo da dođem na nešto posebno. Novac ne predstavlja problem – reče Bret i spusti novčanicu od pedeset dolara, iako je cela večera koštala manje od deset dolara. – Molim vas, pitajte kuvara.

Devojka se nasmešila, ljubazno naklonila, okrenula i otišla u kuhinju. Nešto kasnije, vratila se i rekla:

– Naša kuvarica, Ria, kaže da je vaš zahtev malo neobičan, ali da je voljna da razmotri mogućnost spremanja specijalne večere za vas i vaše prijatelje. Ali, moraće da se dogovori sa upravom o tome. Rekla je da bi porazgovarala s vama o tome za pola sata, ako možete, da je sačekate u Klensijevom baru.

Klensijev bar se polako punio i Bret naruči pivo, nasloni se na šank u nameri da tu sačeka svoju gošću.

Kada je gotovo ispio pivo, ugledao je nju.

Iako je u baru vladala neopisiva gužva, njihove oči su se odmah susrele. Ria je zastala kada je ugledala Breta, ali je prošao skoro ceo minut pre nego što mu je prišla.

– Ria – reče Bret kada se našla kraj njega. To nije bilo pitanje. Iako se nikada ranije nisu sreli, oni su se **ZNALI**.

– Brete – reče devojka.

– Pođi za mnom – reče on i spusti neispijenu čašu piva preko novčanice od pet dolara.

Njih dvoje se probiše kroz gužvu i izađoše na sporedna vrata gde ih je čekala jedna limuzina. Bret otvori vrata i propusti Riu. Kada su oboje ušli u kola, Bret kucnu u prozor koji ih je delio od vozača, malo počeka, pa još jednom kucnu. Šofer upali motor i kola krenuše.

– Neki signal?

– Ja ništa ne rizikujem. Nikada te

ranije nisam video. Mogli su da me prevare.

– Pa, misliš li da si prevaren?

– Očaran da, ali prevaren, nikako.

Jamaguči je naložio Bretu da stupi u vezu sa Riom tako što će tražiti unagi dunbari, dinstanu jegulju sa pirinčem.

Njen ujak je bio ninda, a majka i otac su simpatisali i pomagali ninde. U stvari, njen otac je i izgubio svoj život zbog toga što je pomogao jednom nindi. Majka joj je ubrzo posle toga umrla od raka. Ria je ostala siroče kada joj je bilo šesnaest godina i sada se izdržavala tako što je radila kao kuvarica u restoranu.

Dok su se vozili preko mosta Golden Gejt, Bret je pažljivo posmatrao viziju ženstvenosti koja je sedela kraj njega, osvetljena lampama na mostu.

Na sebi je imala crnu suknju, s ukusom razrezanu sa strane do iznad kolena, crne cipele sa visokom potpeticom, satensku bluzu bež boje preko punih, nesputanih grudi koje su se ocrtavale na mekom materijalu.

Devojčina crna kosa je bila prava i spuštala se kao svileni talas niz njena ramena, sve do polovine leđa. Lice joj je bilo blede, ali kao izvaja-no, a njene tamne rumene usne kao da su blistale kad god bi ulično svetlo palo na njih. Ali, njene oči su bile te koje su od nje pravile takvu lepoticu. Bile su tamnosmeđe i duboke. Bret je u njenim očima video vrata za svetove zadovoljstva. Kad god bi

ga pogledala, kao da su električne varnice izbijale između njih.

Vozili su se tihim i skoro napuštenim ulicama Mil velija, gore u brda, i zaustavili se pred ulazom u jednu kuću. Šofer je izašao iz automobila i otvorio im vrata. Bret mu je nešto rekao i on je otišao.

Kada su ušli u kuću, Bret je poveo Riu na sprat i upalio svetlo koje je otkrilo prostranu dnevnu sobu, opremljenu nameštajem u prirodnim bojama. U jednom uglu je bio bar. Ali, najprijatnija osobina te kuće je bio pogled koji je imala. Bret izvede Riu na terasu. Oboje su nepomično stajali i posmatrali Zaliv i obrise San Franciska koji su brzo nestajali u magli koja se spuštala.

– Hoćeš da popiješ nešto?

– Možda malo vina. Belog.

– Kako hoćeš – reče Bret i ode da otvori bocu vina koju je kupio u jednoj ekskluzivnoj prodavnici vina koju je otkrio tog dana.

Vratio se i pružio Rii čašu.

– U tvoje zdravlje – rekao je. – U zdravlje druge najlepše žene koju sam ikada video.

Ria porumene i oni se kucnuše čašama.

– Izvrsno – reče Ria.

– Jamaguči ti šalje pozdrave i unapred ti se zahvaljuje što ćeš mi pomoći. Evo i pisma koje mi je dao za tebe – reče Bret i izvuče jedan koverat iz džepa.

– Hvala – reče Ria i stavi koverat pored svoje tašne. – Pročitacu ga kasnije.

– Zaista si dražesna, Ria. Priznajem da nisam očekivao tako nešto.

Ona skrenu pogled, pride bliže ogradi i zamišljeno otpi gutljaj vina.

– Ali, ja sam tebe očekivala.

– Kako?

– Pre nekoliko nedelja došao je glasnik i obavestio me o tvom dolasku. Mnogo toga mi je ispričao o tebi. Šta planiraš da radiš, kako si stekao reputaciju jednog od najveštijih ninda u celom Japanu.

– Ti kao da se ne slažeš s tim?

– Niti se slažem, niti se ne slažem. A sigurna sam da moje mišljenje o tome ne bi nimalo izmenilo stvari.

Bret se samo nasmešio.

– Moj je ujak umro kao ninda, a moj otac izgubio život pomažući mom ujaku. Znam da su časnno umrli. Ali, ipak bih volela da mi je otac duže poživio. Jedva da sam ga poznavala. Stoga su moja osećanja prema nindama donekle pomešana. Vrlo je opasno biti ninda.

– Mogu da se staram sam o sebi.

– Ne mislim na opipljivu opasnost. Ti si preuzeo na sebe ulogu dželata, u nekim slučajevima. Većina ljudi nije spremna na takav zadatak, bilo na emotivnom bilo na duhovnom planu.

– Znam na šta misliš. Kada sam prvi put otišao učitelju Jamagučiju, nisam bio spreman za tako nešto. Bio sam duboko povređen. Bio sam kao ranjena zver i reagovao sam na brutalan i emotivan način. Ali, to je bilo pre devet godina. Sada sam spreman. Siguran sam u to, a znam

i da je učitelj Jamaguči siguran da sam spreman.

– Kako to znaš?

– On bi me pre ubio nego što bi bio odgovoran što je u svet pustio jednog ubicu.

Ria otpi gutljaj vina.

– To je tačno.

– Ria, želim da s tobom budem apsolutno iskren – reče Bret prilazeći joj bliže.

Ria se okrete i pogleda ga.

– Izvoli.

– Glavni razlog što me je Jamaguči primio nije bila činjenica da sam izvanredan poznavalac borilačkih veština, iako je to istina. Postojao je jedan drugi razlog, razlog za koji većina zapadnjaka smatra da prevazilazi granice moćnog Jamaguči i ja smo bili prijatelji. Spajala nas je jedna duboka uzajamna veza, iako smo se samo jednom ranije sreli i razgovarali nekoliko sati. Da li razumeš šta hoću da kažem?

– Pretpostavljam.

– Isto to osećam i s tobom, Ria. Ti i ja smo stari prijatelji. To sam osetio onog trenutka kada si večeras ušla u Klensijev bar. Nikada te ranije moje oči nisu videle, a ja sam se, ipak, osećao kao da mi se jedan stari prijatelj vratio sa vrlo dugog puta.

– I ja sam to isto osetila. Osećam i sada.

Ria spusti čašu na stočić i zagleda se u Bretove oči, u njegovu dušu. Uzeo ju je za ruku i svet oko njih kao da je potonuo u moru strasti. Naleti emocija, čežnje, bola i ljubavi su ih

oboje kupali. Bili su tu i, istovremeno, nisu bili.

Glava deseta

– Imaš divan pogled odavde – reče Ria, dok su pili jutarnji čaj.

– Da, naročito volim da ujutru pijem kafu na terasi.

Jedno vreme ni jedno ni drugo nije ništa govorilo. Posmatrali su maglu i nekoliko jedrilica koje su klizile po zalivu. Bret je srkutaو kafu koju je tog jutra samleo, kao što je stalno činio, a onda je spustio svoju ruku na Rinu.

– Ono sinoć je bilo ... pa, bilo je ...

– Divno? – upita Bret.

Ria se nasmeši.

– To je prava reč, ali mi zvuči nekako suviše obično.

– Ono što se sinoć desilo između nas je sve samo ne obično.

Ria se nagnu preko naslona svoje stolice i poljubi Breta u obraz. On se okrete njoj i snažno je poljubi u usta.

– A šta sada? – upita Ria, zavalivši se u stolicu i spustivši šoljicu na sto.

– Pretpostavljam da ćemo se venčati, u svakom slučaju pre ručka. Onda ću ja da uzmem kočiju i nekog psa, a ti ćeš da pokupiš neku decu pa ćemo se ponovo naći ovde negde oko večere.

Ria se nasmeja na njegovu šalu.

– Znaš na šta mislim.

– Da. Vrlo dobro znam na šta misliš. Ali, ovo što sam rekao je isto

tako verovatno kao i bilo šta drugo što bih rekao, jer zaista ne mogu da predvidim šta će biti.

– Razumem.

– Slušaj – reče Bret uzimajući njevu ruku u svoju i gledajući je pravo u oči. – Ono što se sinoć desilo bilo je takva razmena osećanja kakvu nisam doživeo u poslednjih deset godina. Ali, ja sam se mnogo promenio za tih deset godina. Bio sam sasvim siguran da nikada neću sresti nekoga kao što si ti. U svakom slučaju, ne sada.

– Izvini – reče Ria, pomalo sarkastično.

– Molim te, to ne liči na tebe. Ti znaš zašto sam ja ovde. Moram prvo da sredim taj deo svog života.

– Pričaj mi o tome. Šta to imaš da središ?

– U redu.

Bret joj ispriča o svom susretu sa Kjoko u Japanu, o njihovom povratku u Kolumbus, o smrti svoje porodice, o suđenju, o kazni koju je izrekao počinioćima zločina i onda je sam izvršio, o devet godina provedenih u obučavanju za nindžu.

– I tako stižemo do prošle noći. Potražio sam te pošto mi je Jamaguchi rekao da u tebe mogu imati poverenja, da si sposobna, inteligentna i spremna da pružiš pomoć kad god si u stanju da to učiniš.

– U čemu da ti pomognem?

– Ja nisam jedini koji je tako veličanstveno bio izigran i koji nije imao drugog izlaza do da stvari preuzme u svoje ruke, ili, kao što to ve-

cina čini, da se sklopča u nekom kutku i tu umre. Ali, za razliku od te većine, posedovao sam znanje koje mi je pomoglo da učinim nešto po tom pitanju. Zato nameravam da pratim šta se dešava sa ljudima koji zapadnu u nevolje. Grdne nevolje. Potražiću ljude koji su iscrpili sve pravne mogućnosti, koji, jednostavno, nemaju drugog izlaza. Odlaziću im nenajavljen i učiniti sve što je u mojoj moći da uspostavim ponovnu ravnotežu. Jedino što budem tražio od njih, kao nagradu za pomoć koju sam im pružio, biće da ne otkrivaju moj identitet. Jer, ako budem postao poznat, sa mnom je gotovo. Prvo, sigurno da sam još na listi traženih za ona ubistva u Ohaju. Drugo, verovatno ću biti primoran, dok obavljam svoj zadatak, da počinim još neko ubistvo. Treće, svako ko smatra da mu se neko, iz ovog ili onog razloga, zamerio, tražiće da mu pomognem da se toj osobi na neki način osveti.

– Pa, kako ćeš da nalaziš klijente?

– Novine su pune tužnih priča. Zatim, tu su i televizija i radio, kao i priče koje se prenose usmenim putem. Siguran sam da ću imati veliki izbor.

– Da li već imaš neki slučaj u vidu?

Bret ispi ostatak već hladne kafe.

– Ne.

– To »ne« mi baš ne zvuči mnogo odlučno.

– Trebalo bi da budeš advokat. Vrlo si pronicljiva, je l' znaš?

– Dovoljno pronicljiva da znam da još nisi odgovorio na moje pitanje.

– Aha, pa, dobro. Imam nešto u planu. Bar mi se tako čini.

– Možeš li da mi kažeš o čemu se radi?

– Mogu.

– Hoćeš da mi kažeš?

– Reći ću ti za vreme ručka. Možda.

– Sigurno?

– Da. Reći ću ti za ručkom.

Njih dvoje se odvezoše preko Golden gejta nazad u grad, do Riinog stana u 29. ulici. I ona se presvukla. Obukla je veoma kratak šorts koji je dobro pristajao njenim vitkim i čvrstim butinama, ružičastu majicu i patike.

Bret je spustio krov svog »mercedesa 450 SL« i vetar je mrsio njihove kose kada su ponovo prelazili preko mosta Golden gejt i zašli u Mjuir vuds.

– Kuda ćemo?

– Na moje omiljeno mesto za ručak.

Dok su se vozili ka planinama, civilizacija je bivala sve manje prisutna. Grad je izgledao sve manji i manji kako su zašli u planine, dok najzad nije podsećao na igračku.

Kada su stigli na vrh planine Tamalpais, Bret zaustavi kola i reče:

– Pa, šta misliš?

– Kakav restoran!

– Znao sma da će ti se dopasti.

– Šta misliš, da li ćemo dobiti slobodan sto?

– Dobro poznajem šefa sale. On će nam pomoći. Šta veliš za jednu celu padinu?

– Nije loše. Ali, gde je hrana?

Bret izađe iz automobila, pride prtljažniku, otvori ga i izvadi poveću pletenu korpu.

Ria se nasmeši.

Kada su ručali, Bret reče:

– Ria, imam nešto da ti predložim.

– Čini mi se da sam nešto slično već čula.

– Mislim, poslovno.

– O?

– Iako raspolazem pristojnom sumom novca, moram da upotrebim taj novac da stvorim još novca kako ne bih izazvao ičiju sumnju. Drugim rečima, moram da počnem neki posao.

– Pa?

– Voleo bih da ti vodiš taj posao umesto mene. Hteo bih da otvorim restoran. Ti i ja bismo bili ortaci. Ja da obezbedim novac, a ti da vodiš posao. Dobit delimo na jednake delove.

– Moraću da razmislim o tome.

– Koliko dugo ti treba?

– Pa, oko dve sekunde.

– Nisam siguran da mogu toliko da čekam.

– U redu. Prihvatam ponudu.

– Hajde da napravimo najbolji japanski restoran u celom San Francisku.

– Japanski? Pa ja sam htela da vodim neki jermenski restoran – reče Ria, šaleći se.

– U svakom slučaju – nastavi Bret, prelazeći preko njenog komentara, – sve ćemo uraditi po propisu. Odgovarajuća, prijatna atmosfera, prava reklama na pravom mestu, pozivnice pravim poznavateljima japanske kuhinje. Kako ti se to dopada? Najbolji restoran u gradu – a ti si zaista fenomenalna kuvarica – i ja ću imati dobro objašnjenje za dobar život koji vodim u Marin Kauntiju.

Svoj dogovor su zalili šampanjcem, a onda se ispružili na travi. Ria nasloni svoju glavu na Bretovo rame.

– Dolaziš li često ovamo?

– Samo kada mi je potrebno da se koncentrišem.

– Za neki slučaj?

Bret ne reče ništa. Podigao se i obavio ruke oko svojih skupljenih kolena, naslonio bradu na kolena i zagledao se, zamišljeno, u daljinu.

– Obećao si da ćeš mi sve reći za ručkom – ogłosi se Ria.

– Rekao sam da ću ti možda ispričati.

Posle toga je nastupila potpuna tišina. Ria je strpljivo čekala da se Bret odluči.

– Da, za neki slučaj – konačno je rekao.

– Jesi li se odlučio za tvoj prvi slučaj?

– Da.

Još jednom je zavládala tišina.

– Već duže vreme pratim jedan niz nezgoda do kojih dolazi dole u Los Anđelesu. Jedna banda terorise

neke stare ljude. Sve je počelo kada je jedan starac, pre nekih šest meseci, svedočio protiv dvojice članova te bande. Njegovo svedočenje je poslalo jednog od njih u dom za maloletnike na nekoliko meseci, a drugi je dobio nekoliko godina zatvora. Osveta je počela sitnim pakostima. Ali, kasnije je došlo do toga da starijima otimaju tašne, počeli su da prebijaju stara lica, provaljuju u njihove stanove, i slično. I niko od tih starih ne usuđuje se da prijavi tako nešto pošto se plaši da će ih prebiti ili im učiniti nešto još gore.

– A šta je sa policijom?

– Pa, ni policija nije svemoćna. Članovi te bande nisu toliko glupi da načine prestup kad je u blizini policajac. I tako, neko mora da obavesti policiju i da prijavi prestupnika. A baš to ne mogu da urade.

– Pa kako se onda uopšte saznalo da se tako nešto dešava? – upita Ria.

– »Los Anđeles tajmz« je poslao prerusenog reportera u tu četvrt, jednog starijeg čoveka, nekoga ko je mogao da bude na mestu događaja, i on je uspeo da vidi dosta toga i da donese tu priču.

– A šta ti planiraš da uradiš? Da se pojaviš kao usamljeni osvetnik i počistiš ološ?

– Ne. Moram da se uvučem među njih neprimećen i da odem na isti način. Samo što će jedno biti drugačije.

– A šta to?

– Nevolje će prestati.

– Kako ćeš to da postigneš?

– Kako ja umem – jednostavno reče Bret.

Nešto u načinu na koji je to rekao dalo je veći značaj njegovim rečima nego da je iz sve snage viknuo i učinio da odjekne kroz Veliki kanjon.

Ria se usiljeno nasmeši, približi Bretu i spusti glavu u njegovo krilo.

– Pa, kad polaziš?

– Uskoro.

– Šta će biti sa restoranom?

– Moj advokat zna šta sam nameravao da uradim u tom pogledu. Sastanak sa tobom je predstavljao samo jednu formalnost. Pozvaću ga kad večeras dođem kući i on će pripremiti sve dokumente i poslati ih tebi. Čak sam i mesto izabrao.

– Hajdemo tamo večeras. Na večeru.

– Ali, sve su sale još prazne. Čak ni sva kuhinjska oprema nije instalirana.

– Možeš li da nabaviš ključeve?

– Kako da ne. Vlasnik lokala živi preko puta, ali...

– Ma hajde, Brete – naveljivala je Ria, prelazeći dlanom preko njegove butine.

Bret duboko uzdahnu, predajući se, i reče:

– Znači, večera u osam?

– Doći ću po tebe u petnaest do osam.

Njih dvoje ostadoše na vrhu planine još neko vreme. Pacifik je sada mogao da se vidi kroz laku izmaglicu sa njihove desne strane. Nisu puno govorili. Ali, nisu ni morali. Oni su bili stari prijatelji.

Bret je pozvao svog advokata kada je stigao kući i dogovorio se s njim o poslednjim detaljima u vezi sa ugovorom za restoran. Rekao mu je da odlazi iz grada na nekoliko nedelja i da će mu se javiti po povratku. Restoran je trebalo da bude njegova glavna preokupacija za vreme Bretovog odsustva. Bret je mogao da daje takve naredbe jednom advokatu koga je plaćao više nego dobro i da očekuje da ovaj i sluša.

Bretov telefon je zazvonio.

– Halo.

– Brete, ovde Ria.

– Čao.

– Pitam se da li bi mi učinio jednu uslugu?

– Šta god poželiš.

– Da li znaš broj telefona vlasnika zgrade u kojoj će biti restoran?

– Znam.

– Da li možeš da ga pozoveš i kažeš mu da ću ja doći po ključ.

– Svakako. Ali, zašto?

– Hoću da dođem tamo malo pre tebe. Maločas mi je sinula jedna ideja...

– Ali, mesto nije ni počišćeno, ni...

– Slušaj, sve ja to znam. Samo dopusti da tako uradim, je li važi?

– U redu. Pozvaću ga. Adresa restorana je: Ulica Klement, broj 4118, između 23. i 24. ulice. Nekih osam blokova od tvog stana, u stvari. Čovek koji ima ključ stanuje tačno preko puta, u broju 4121. On je uvek kod kuće. Pozvaću ga i reći mu da

ćeš navratiti.

– Odlično. Dakle, vi imate rezervaciju za osam sati, gospodine Valas. Sto za dvoje?

– Tako je. Vidimo se u osam – reče Bret i spusti slušalicu.

Ria je dobra žena. Bio je srećan, zaista srećan, što ju je sreo. Bret je našao jedno mesto za parkiranje iza samog ugla ulice gde se nalazio njegov nedovršeni restoran. Prišao je zaključanim vratima i pokucao. Odgovora nije bilo. Pokucao je još jednom i vrata su se otvorila.

– Valas. Sto za dvoje – rekao je.

– Izvolite ući. Pogledaću da li je vaš sto već spreman – odgovori Ria.

Bret uđe. U sredini prostorije stajao je sto na kome je gorela sveća.

– Vaš sto, gospodine – reče Ria i povede ga ka stolu i mestu gde će sedeti.

Ria se nasmeši.

– Ovo je divno, Ria. Nije trebalo da donosiš sveće. Struja je uključena.

– Znam.

– Kako si pripremila hranu?

– Sve sam skuvala kod kuće, pa sam onda donela ovamo i hranu i pribor.

Bret se osvrnu oko sebe. Ria je počistila celu prostoriju. Dopala mu se romantična atmosfera: sto, karirani stolnjak, sveće. Uživao je u Riinoj lepoti. Na sebi je imala crnu suknju sa ukusnim izrezanim šlicem do iznad kolena s jedne strane i belu svilenu bluzu ispod koje, očigledno, nije nosila prsluče. Njena duga crna

kosa je blistala na svetlosti sveće, a nestašni plamičak je igrao u njenim očima.

– Izgledaš . . . Ria, zaista božanstveno izgledaš – reče Bret, očaran.

– Za viteza u sjajnom oklopu, devojka mora da se udesi što lepše – veselo odvrati Ria.

Devojka izvadi mali termos koji je stajao ispod stola, otvori poklopac i nasu Bretu i sebi malo sakija.

– Ti na sve misliš – reče Bret.

Ona se nasmeši i vrati termos na njegovo mesto ispod stola.

– U tvoje zdravlje – nazdravi Bret.

Oboje su ispili gutljaj iz majušnih šoljica za saki koje je Ria donela.

– Je l' ovo specijalna prilika? – upita Bret.

– Ti uskoro odlaziš. Je l' tako?

Bret klimnu glavom.

– Da.

Glava jedanaesta

I Los Anđeles i San Francisko se nalaze na Zapadnoj obali i u istoj državi, ali ništa više od toga nije im zajedničko.

Bret je iznajmio automobil na aerodromu u Los Anđelesu na ime B. Aleksandera i odvezao se, kroz Los Anđeles, do četvrti Vilšir. Čitavo popodne je proveo tražeći neki stan koji bi mu bio baza za operacije. Konačno je našao jedan u ulici Kloverdejl. Stan je bio potpuno opremljen, namešten, a posedovao je isto onoliko šarma koliko i gumena rukavica.

Sledećeg jutra Bret je izašao u šetnju i pokušao da se aklimatizuje na južnu Kaliforniju. Primetio je da pomalo kašljeva i da ga oči peku, ali smog nikome drugom nije smetao, tako da je zaključio da će se i on navići.

Prišao je kiosku za novine i kupio jedan primerak »Los Angeles tajmza« i prelistao ga uz kafu u obližnjem mlečnom restoranu. Ali, u novinama nije bilo ni reči o slučaju u četvrti Vilšir.

Našao je i lokalne nedeljne novine i pročitao ih. Članak na naslovnoj strani je govorio o tome šta ljudi koji žive u tom kraju mogu da učine da bi se zaštitili. Iako je nekako zavijeno govorio o pretnjama i nedelima izvesne bande, članak je odražavao zastrašenost stanovništva.

– Ovo je zaista strašno – reče Bret obraćajući se sredovečnoj ženi koja je radila u restoranu.

– Šta to? – upita ona.

– Ovo – odvrati Bret pokazujući na članak naslovljen: »Mi se moramo zaštititi!«

– Aha, nego šta je. Kažem vam, provela sam ceo svoj život u ovom kraju. Odrasla sam nekoliko blokova dalje od ovog restorana, u stvari. Ali, nikada tako nešto nisam videla. Oduvek je bilo kriminala. Ovo je veliki grad. Ali nikada nije bilo kao ovo sada.

– A po čemu je ovo sada drugačije?

– Pa, ne prođe nijedan dan a da neko ne svrati ovde sa nekom pri-

com sa sobom i užasa. Cajkani su nemogućni. Baligani siluju stare žene, prebijaju na mrtvo starce. A sve se to dešava u po bela dana, verovali ili ne. Trgovine i lokali u okolini propadaju i ispaštaju zbog toga koliko i taj stari svet. Pa, ne baš toliko. Ali, situacija je teška. Zaista teška.

– A šta ljudi preduzimaju po tom pitanju?

– Neki se sele. Sele se pošto su proveli ceo svoj život ovde. To mi ne izgleda pravo. Dođu neki balavci i isteraju dobre ljude iz njihovih domova. Neki, opet, uopšte više ne izlaze iz svojih domova. Naručuju namirnice i ostale potrepštine da im budu isporučene na kuću. A oni ostaju unutra, gledaju televizijski program i skaču svaki put kad začuju neku buku. To stvarno nije na svom mestu. Pravu vam istinu kažem.

– Šta je s vama?

– Dovoljno su pametni da me se klone. Jer, ja bih ih tresnula tamo gde će ih zaista zaboleti. Oni biraju samo one koji ne pružaju ili ne mogu da pruže otpor.

– Ko su, uopšte, ti klinci?

– Do đavola, nemam pojma. Svašta se o njima čuje. Prema priči, kao da su članovi bande Al Kaponea, ali jedno deset puta svirepiji. Jedan od problema je i taj što ljudi baš ne znaju šta da veruju. Hoću da kažem, te stvari se dešavaju, naravno, ali su ljudi toliko zastrašeni da za svaku stvar koja se stvarno desi, oni izmisle bar tri priče strave i užasa.

– Šta vam dugujem? – upita Bret i obrisa usne salvetom na kojoj je bilo nasmejano lice jednog uštipka.

– Dugujete mi dvadeset i sedam centi.

Bret joj pruži dva dolara, zahvali se na razgovoru i obeća da će ponovo navratiti.

Kada je ušao u zgradu u kojoj je stanovao, Bret zastade kod poštanskih sandučića i primeti da su mu već ispisali ime na jednom od sandučića. Ali, dok je on to proveravao, neko je proveravao njega.

Vi ste B. Aleksander? – nečiji glas upita.

Bret se okrete i spazi zgodnu plavušu u majici sa slikom »Rolingsonsa« na grudima, zelenom atletskom šortsu sa šlicevima sa strane i patikama.

– Jesam.

– Ljudi vas zovu B.?

– Ime mi je Bret. A vaše?

– Ja sam Peti.

– Drago mi je što smo se upoznali, Peti. Da li i vi oyde živite?

– Da, na trećem spratu. Stan broj 312.

– Svakako. Što ne biste navratili večeras na jedno piće u znak dobrodošlice. Posle bismo mogli da ode-mo u jakuzi i malo se opustimo.

– Ideja nije loša. Prijalo bi mi.

– Onda, vidimo se oko devet?

– Važi. U devet.

Peti se nasmešila i otišla niz hodnik ka liftu. Bret je voleo preplanule noge, a Petine su bile takve. Dama je znala kako treba hodati.

Bret je ostatak popodneva proveo u biblioteci kopirajući članke iz lokalnih novina o izgredima u četvrti Vilšir. Sve je to doneo kući i, pošto je večerao, počeo pažljivo da ih čita.

Slika je polako počela da se nazire. Pre nekih šest meseci, dva člana bande su bila uhapšena zbog provala i svedočenje jednog čoveka iz te četvrti je bilo dovoljno da ih osude. Njih dvojica su bili braća. Jedan je imao preko osamnaest, a drugi svega šesnaest godina. Od starijeg brata su hteli da naprave primer, pa su ga osudili na kaznu zatvora. Mlađi brat poslat na neko vreme u kazneno-popravni dom za maloletnike. Svedok je bio vođa lokalnog kluba starijih građana za borbu protiv kriminala i njegovo istupanje je ocenjeno kao odvažan napor da se stane na put kriminalu u zajednici.

Kada je mlađi brat bio pušten iz kazneno-popravnog doma, poveo je bandu protiv svedoka, a onda i protiv ostalih članova kluba. U početku, zadovoljavali su se samo maltretiranjem, otimanjem tašni, rušenjem ljudi na ulici, otimanjem torbi sa bakalukom, razbijanjem prozora, ali niko nije bio ozbiljno povređen.

Ali, onda su silovali ženu tog svedoka. Međutim, niko nije bio optužen. Ljudi su nagađali zašto se ćutalo, ali je svima bilo jasno da su prestupnici na neki način ucenili svedoka. Jedne novine su napisale da im je jedan od svedokovih prijatelja rekao kako su članovi bande pripretili da će se vraćati i nanovo silovati

njegovu ženu sve dok im ne pones-tane članova bande. Pa čak iako uhapsu neke od njih, zamene ih drugi.

I tako, suočen sa naizgled nepremostivom preprekom, svedok se od-selio. Samo su njegovi prijatelji zna-li gde.

Ohrabrena ovim uspehom, banda se upustila u mnogo ozbiljnije pre-stupe. Nekoliko ljudi su prebili i si-lovali neke starice. I uvek bi njihove poslednje reči upućene žrtvama bile sledeće: ako budu prijavili policiji, članovi bande će ih ubiti.

Međutim, najozbiljniji prestup, događaj koji je privukao Bretovu pažnju, bilo je ono što se pre samo nekoliko dana desilo. Gospođa Dže-si Arčer, sedamdesetogodišnja udo-vica, bila je žrtva silovanja pre me-sec dana. Ona se osetila toliko poni-ženom zbog toga da je pretnja smrću izgubila svoj efekat. Otišla je u poli-ciju i aktivno im je pomagala u nji-hovom nastojanju da otkriju člane-ve bande koji su to učinili. I ona je, kao i svedok optužbe koji je na kraju bio proteran iz grada, bila hvaljena od strane javnosti.

A onda, pre nekoliko dana, dok je čekala autobus rano ujutro, neko ju je zapalio. Neko je polio benzin po njoj, zatim bacio šibicu i pobegao. Sve se desilo suviše brzo. Ako je i bilo svedoka, dobru su shvatili po-ruku. Policija je znala ko je to uči-nio, ali nigde nije bilo nikakvog do-kaza. Kao i obično. Sažaljevali su žrtvu, zgražavali su se da se tako

nešto uopšte moglo desiti u njihovoj četvrti. Ali, bez pomoći svedoka koji bi ozbežbedili dokaze, bili su gotovo nemoćni.

Pa čak ako bi krivci i bili pohva-tani, oni koji su bili punoletni bi se vrlo brzo našli ponovo na ulici, u potrazi za onima koji su ih poslali u zatvor, a oni koji nisu bili punoletni bili bi na ulici još mnogo brže. Stoga se nije trebalo čuditi što je većina ljudi smatrala da je sigurnije ne me-šati se ni u šta i ne rizikovati.

I tako je Bret zaključio da je jedi-no odgovarajuće rešenje ovog pro-blema da se banda rasturi jednom zauvek. Na ovaj ili onaj način.

Glava dvanaesta

Bret je kasnije sišao do Petinog stana i pokušao da od nje dođe do kakve korisne informacije. Saznao je da su stanari ove zgrade pretežno penzioneri i da osim njih tu stanuje jedan tip koji je menadžer grupe Fanki Panks, zbog čijeg noćnog vež-banja pobeslaviše svi u zgradi.

– Znao, kada sam se ovamo dose-ljavao, nisam znao da upadam usred rata bandi – reče Bret, pokušavajući da razgovor navede na temu koja je njega interesovala.

Objasnila mu je da je ovaj kraj do nedavno bio vrlo miran i da odjed-nom kao da je sve eksplodiralo i da je vrlo opasno kretati se ovih dana ulicama ovog kraja. Rekla je da stra-daju samo stariji i da mlađe uglav-nom ostavljaju na miru.

Posle toga, njih dvoje su se popeli do krova, gde se nalazi jakuzi, japansko kupatilo i oni uđu u vrelu vodu.

Jedan stariji čovek, za koga je Bret ocenio da ima blizu šezdeset godina, izađe iz lifta i prošetala se po krovu javljajući se svima. Konačno je stigao i do kupatila, nagnuo se i pozdravio Peti.

– Ovo je novi stanar, Bret Aleksander – reče Peti predstavljajući Breta pridošlici. – A ovo je Sid Vajt. On se, na neki način, stara o svima nama.

– Drago mi je, Brete – reče čovek pružajući svoju mišićavu desnu ruku na kojoj je bila istetovirana slika nekog ratnog broda.

– I meni je drago – odvrati Bret uz osmeh. – Jeste li služili u mornarici?

– Tako je. Borio sam se na Pacifiku za vreme drugog svetskog rata. Videćemo se još, Brete – reče čovek, ode do lifta i nestade iza zatvorenih vrata.

– Zaista ne znam šta bi neki ljudi u ovoj zgradi radili da nije Sida – reče Peti. – On je kao otac devojka i pratilac udovicama.

– Šta radi? Ovde negde?

– On je u penziji. On i jedan njegov prijatelj iz policije – a i on je u penziji – svakog utorka uveče daju časove samoodbrane. Besplatno. Ali, oni tako dolaze do brojnih besplatnih obroka. Ne verujem da Sid uopšte sam sebi nešto pripremi za jelo. Samo, tako i treba da bude. A i mnogi se ljudi osećaju sigurnije

kada je on u blizini. Evo primera, kada god dođe do neke nezgode svi prvo zovu Sida pa tek onda upravnika. E, taj tip je prava sekapersa. Taj gospodin Senford. Upoznali ste ga kad ste plaćali kiriju.

– Meni je baš delovao kao pristojan momak – reče Bret, otpijajući gutljaj piva iz konzerve.

– O, on i jeste pristojan momak, ali je totalno bespomoćan. On se isto toliko plaši ovoga što se dešava kao i jadne starice iz komšiluka.

– Šta misliš dokle će otići ta banda sa svojim nasilništvom i obešću? – upita Bret, u poslednjem trenutku shvativši da se devojci obratio sa ti.

– Ne znam – odgovori ona, ne obraćajući pažnju na to i prihvatajući njegov način obraćanja.

– Hoćeš li da siđeš do mene na još jedno piće?

– Imao sam naporan dan. Znaš već i sama, prilagođavanje novoj okolini. A sutra ionako moram rano da ustanem. Možda neke druge večeri. Šta misliš, je l' važi sutra uveče? Kod mene?

Osmeh joj se ponovo pojavi na licu i ona reče:

– Važi.

– Čak ću pripremiti i večeru za nas dvoje.

– Ali, ne, to nije potrebno . . .

– Ne sekiraj se zbog toga. Ja volim da kuvam. A da kuvam za sebe samog, ne pričinjava mi nikakvo zadovoljstvo. Sutra, recimo u sedam.

– Dogovoreno.

Bret otprati Peti do njenog stana,

vrati se u svoj, presvuče se i side dole, do upravnika, da se raspita za broj stana Sida Vajta.

Nešto kasnije, Bret je uz konzervu piva ćaskao sa Sidom, kao da se znaju sto godina. Sid mu je rekao da svakog utorka sa svojim pajtosom podučava neke stanare osnovama karatea i Bret mu je obećao da će i on dolaziti na časove.

– Šta misliš o Peti, Brete?

– Rekla mi je da je bolničarka, ali i ona zna da joj nisam poverovao. Ipak, drago mi je što smo prijatelji i mislim da zaslužuje poverenje.

– Ali, do đavola, Side, šta se to dešava u ovom kraju?

– To ti je dobro pitanje. Samo, reći ću ti nešto – situacija je loša. Ta je banda čitavo stanovništvo u okolini nasmrt preplašila. I ne zameram im. Desilo se nekoliko krupnih prestupa. Ali, pretpostavljam da si dobar deo priča već čuo.

– Ko je odgovoran za to?

– Koliko možemo da zaključimo, radi se o bandi koja sebe zove »Rendžeri«.

– Čitao sam o tim slučajevima u novinama, ali nisam zapazio da se pominje njihovo ime.

– Imam jednog ortaka koji je urednik u lokalnim novinama. Reč je o jednom nedeljniku, ne »Los Angeles tajmsu« ili sličnom. On zna dosta o svemu ovome. To mi možeš verovati. On razgovara sa pajkani- ma koji rade na tom slučaju i oni mu kažu dosta stvari koje nisu za štampu, ako znaš na šta mislim.

– Zvuči interesantno. Vredelo bi ga upoznati – reče Bret, pijuckajući pivo.

– Onda, dogovoreno. Moj pajt, Oli Nil – tako se zove – navraća do mene svakog utorka posle časova samoodbrane, a to je prekosutra, a mi onda odlazimo u jedan zgodan mali bar nekoliko blokova odavde, na Vilširu. Pođi i ti sa nama.

– Drage volje.

– Onda, vidimo se u utorak uveče – reče Vajt, ustajući da bi ispratio svog gosta do vrata.

– Laku noć – reče Bret.

Te večeri, kada je izašao na ulicu, Bret je začuo zloslutni, zavijajući zvuk policijskih sirena, koji je nago- veštavao da su crna krila smrti brutalno odnela još jednu žrtvu. Nije se prevario. Ovoga puta bila je to simpatična ulična prodavačica, Moli, koju je upoznao toga jutra. S tugom je pogledao bezobličnu masu na trotoaru, prekrivenu nečijim kaputom, a zatim se okrenuo i vratio u svoj stan.

Bret pođe na spavanje. Ali, nije odmah mogao da zaspi. Kada je konačno uspeo da zaspi, sanjao je žene, smrt i davljenje. Samo, voda nije uopšte bila voda. Bile su to njegove suze.

Bret se probudio oko sedam časova izjutra i uključio radio na stanicu INPT je emitovala vesti lokalnog značaja. Molina smrt je bila glavna tema. Policija, kao i obično, nije imala nikakvih tragova. Spiker je

dao kratku biografiju žrtve i dodao da je Moli za sobom ostavila jednu kćer koja živi u Fresnu.

Bret je pripremio jutarnji osvežavajući napitak koji se sastojao od vitamina, žitaričnih klica i svežeg voća.

Ono što je Breta najviše nerviralo bila je činjenica da još nije napravio nikakav plan. Nadao se da će moći da iskoristi neke prilike na koje bi naišao. Ali još nije imao uvid. A situacija je bivala sve gora. Jedno mu je zasmetalo u vezi sa Molinom smrću, pored toga što mu se dopadala, a to je što nije bila tip žrtve. Ona nije bila nemoćna starica. Bilo je i lakših ciljeva. A ipak su je napali. Možda to oni postaju bezobzirniji.

Glava trinaesta

– Ne pamtim kada je neki muškarac pripremio večeru zbog mene – reče Peti kada je Bret stavio pred nju tanjir sa školjkama u sosu.

– Kako ti se sviđa?

– Odlično je – reče ona i široko se osmehnu. – I sve si to sam napravio?

– Pa, školjke je napravio neko drugi – šalio se Bret. – U pravu si, sve sam sâm napravio.

Za vreme večere su razgovarali o tome kakvo su detinjstvo imali, o maturskoj večeri i kako su je oboje doživeli kao veliko razočaranje, o Los Anđelesu, kao i o tome gde bi svako od njih jednog dana želeo da živi.

– Mogu li nešto da te pitam?

– Naravno. Ali, ja ne moram da odgovorim, zar ne?

– Ne – odgovori Bret. – Verujem da, zbog prirode posla kojim se baviš saznaješ dosta uličnih novosti.

– Uličnih novosti?

– Pa, znaš, sve ono što se dešava na ulicama. Nekada pre nego što to saznaju pajkani.

Osmeh sa njenog lica nestade.

– Zašto bi to interesovalo jednog inženjera koji se bavi gumom?

– Hej, ja nisam prerušeni pajkan, ako ti je to palo na pamet – reče Bret, osećajući kako između njih raste zid.

– U mom poslu, neophodno je da vrlo brzo pročitaš tipa. Tebe sam pozitivno ocenila, ali mogu da se kladim da mi nisi baš sve rekao.

– Ali, ne osećaš da ću ti naneti neko zlo, jel' tako?

– Ne.

– E, pa, možda je to sve što bi trebalo da znaš.

– Možda. A možda i ne.

– Je l' čuješ nešto na ulici?

– Slušaj – reče Peti ozbiljno. – Takvo komuniciranje je dvosmerno i zahteva od učesnika veliki osećaj odgovornosti. Ponekad mi je neophodno da znam šta se dešava. Ali, ako prenesem neku informaciju pogrešnim ljudima, onda to nije dobro. Ljudi se razbesne. Neki se ponašaju još gore.

Bret pokušava da malo smanji pritisak.

– Samo sam razmišljao o onome što se desilo sa Moli u mlečnom

restoranu prošle noći.

– Ah, bože, kakav užas. Svi su voleli Moli. Tako nešto baš nije bilo potrebno.

– Peti, čitava ova vladavina nasilja i terora nije nikome potrebna. Tu nema ničeg fer.

– Nadam se da ne nameravaš da se igraš Vajata Erpa.

– Otkud ti takva ideja?

– Slušaj, ta mi bagra nije nikakav rod ili tome slično, ali znam dovoljno o njima da sa sigurnošću mogu da kažem da bi nekog poput tebe pojeli za ručak. I onda polizali tanjir. To su životinje, Brete. Dosta toga piše u novinama, ali je još više onoga što se nikada ne pojavi u njima. Zaboravi to. Policija će ipak da im smrsi konce, kad-tad.

– Ali, ti se osećaš sigurnom?

– Aha. Isto koliko i bilo ko drugi. Ali, kako kažeš, ja poznajem ulicu. Mnogi mi duguju razne usluge. A ja sam i vrlo oprezna. Možda ti ne izgledam tako, ali ja od svoje sedamnaeste godine živim pomoću svojih instinkata i mogu da namirišem nevolju kao da se radi o gomili dubreta koja se nalazi pravo ispred mene. A što se tebe tiče, ti ne predstavljaš nevolju. Bar ne za mene.

– U redu – pomirljivo reče Bret.

Eto, tu se nalazio uvod koji mu je bio potreban. Ali, ako bude suviše insistirao, onaj zid bi ponovo mogao da se nađe između njih. Rešio je da čeka dokle god bude mogao.

– Jesi li za dezert?

– Nisam znala da si i dezert na-

pravio – reče Peti, dok joj se veselo raspoloženje vraćalo.

– I nisam. Mislio sam da ćemo ga zajedno naprviti.

U jutarnjim vestima nije bilo ni pomena o nekom novom nasilju, a i Molino ubistvo nije više predstavljalo temu reporterskih izveštaja. O njoj je bilo samo jedno pismo uredniku lista »Herald egzaminer«.

Dan je prošao mirno i bez događaja, osim što je u stanu bio instaliran telefon.

Čas samoodbrane koji je držao Sid Vajt bio je Bretu zanimljiv za posmatranje. Vajt i njegov prijatelj, penzionisani policajac, učili su stanare pokretima koje je Bret naučio kada mu je bilo osam godina. Ti su mu pokreti bili sada prirodni kao disanje. U zatvorenom krugu ninda smatralo se da je Bret, kada je napustio Japan, jedan od pet vrhunskih ninda-boraca u svetu, što bi značilo da je sto puta opasniji od vrhunskog majstora borilačkih veština u Sjedinjenim Državama.

Vajt spazi Breta kada je ušao u sobu i pokuša da mu se prikrade i, u šali, napadne ga. Ali, još dok su Vajtove ruke kretale napred, Bret se instinktivno okrenuo i već je držao starijeg čoveka za zglob. Morao je da se uzdrži da drugom rukom ne zada smrtonosni udarac. Refleksi.

Bret se nasmeja i pokuša da zataška stvar.

– Kako si ...

– Čuo sam te kako mi se prikrađaš.

– Ali, nikako nisi mogao da me čuješ. Ja . . .

– Ma, nije to ništa. Video sam te kad si ušao i zaključio da ćeš nešto pokušati da izvedeš.

– Ali, kako si znao na koji način da mi stegneš zglob na ruci?

– Uradio sam to instinktivno. Rekao sam ti da sam već malo trenirao.

– Do đavola, ti nisi . . .

Ali, jedan glas je prekinuo njihov razgovor. Bio je to glas Vajtovog prijatelja, penzionisanog policajca policije Los Anđelesa, Džerija Klarka.

– Molim za malo pažnje! U redu, razvrstajte se na parove kako bismo ponovili vežbu.

Stanari koji su pohađali kurs učinili su kako je Klark od njih tražio, a Vajt zgrabi breta za ruku i odvuče ga u stranu dok je Klark uvežbavao lekciju sa dvadesetak, uglavnom starijih, učenika.

– Slušaj sinko, nemam nameru da zabadam nos u tuđe stvari. Tako sam, držeći se toga, uspeo da poživim ovoliko. Ali, samo hoću da znaš da me nisi prevario.

– U čemu? – upita Bret, praveći se lud.

– Držanje je jedna stvar, zaštitni pokret se može naučiti u bilo kojoj školi karatea. Ali, pre samo nekoliko minuta ti si izveo nešto drugo. To se ne uči pohađanjem časova jednom nedeljno, niti na časovima koje smo mi imali u vojnoj službi. Želeo bih samo jedno da saznam.

Bret ga pogleda, pokuša da dokuči o čemu se radi i, posle nekoliko

trenutaka, upita:

– A šta to?

– Ako si ti ono što mislim da jesi, odgovorićeš mi bez uvijanja.

– Ali, šta? – ponovo upita Bret.

– Da li imam razloga da te se plašim?

– Ne. Osim ako si ti kojim slučajem odgovoran za nasilje koje sprovodi ova banda.

– U redu je. Već se bolje osećam.

– Ali . . .

– Šta, ali?

– Ovo što si čuo, neće ići dalje od tebe. I stvarno tako mislim. Ništa nećeš reći ni dobrim ortacima, ni novinarima, ni bivšim policajcima, ni ljubavnicama, nikome. Nadam se da si razumeo.

– Razumeo sam, kako da ne. Uostalom, ionako ništa ne bih mogao da dokažem.

– Znam, ali bi mi smetalo u poslu.

– Sinko, ja ti neću zasmetati. Do đavola, ti si možda poslednja šansa koju ovi ljudi imaju. Zato, računaj na moju pomoć ako ti bude potrebna . . .

– Sastanak sa tvojim prijateljem koji radi kao novinar, to stoji, zar ne?

– Da, sa nama će poći i Džeri – reče Vajt, glavom pokazujući na Džerija Klarka, koji je upravo pokazivao jednoj staroj gospođi kako da kolenom zada udarac ispod pojasa eventualnom napadaču.

– Ne razumem samo zašto, do đavola, neko tvog kalibra gubi vreme sa sitnom ribom kao što je ta banda?

– Nemoj ništa da me pitaš, Side. Mislim da će tako biti bolje. A što se tiče tvoje opaske o sitnoj ribi, ja ovog trenutka posmatram dvadesetak ljudi koji misle da je to najvažnija stvar na svetu. Banda treba da primi poruku, a najbolje će biti da baš odavde krene.

Vreme do isteka časa Bret je proveo posmatrajući učenike, ali je, pred sam kraj i na insistiranje Vajta i Klarka, pokazao grupi nekoliko jednostavnih zahvata na napadačevim prstima koji bi mu zadali bol. Naglasak je bio na određenim dodirnim tačkama i vitalnim mestima koje žrtva, iako je slabija, može da pritisne za vreme napada.

Iako je Bret bio rad da pomogne koliko god je mogao, znao je da će najveći deo naučenog biti gotovo beskoristan za vreme pravog napada, i to iz nekoliko razloga. Prvo, svi su zahvati uvežbavani u atmosferi u kojoj nije bilo ni traga strahu. Kada neko bude napadnut, pogotovo ako je to prvi put, u početku skoro da ne postoji ništa drugo osim straha. Drugo, snaga većine napadača je mnogo veća od snage jedne starije osobe. I još, većina napadača nosi oružje, tako da uzvraćanje udaraca osobi koja vrlo dobro zna kako se upotrebljava pištolj ili nož može da bude čak i fatalno.

Ipak, i to je bilo nešto. Ovi će ljudi osećati veće samopouzdanje kada budu izašli odavde. Osećaće se kao da preduzimaju nešto da zaštite svoje živote. I to je, razmišljao je Bret,

jedina korist.

Što se samog Breta ticalo, on je morao da prođe kroz čitav niz testova pre nego što je postao punopravni ninda. Mnogo su puta vešti borci nasrtali na njega sa podignutim oružjem, više njih istovremeno, i on se sa uspehom odbranio. Mogao je da uđe u gotovo bilo koju sobu u jednoj običnoj kući i tamo, gde na prvi pogled nije bilo nikakvog oružja, obično nađe najmanje dvadeset predmeta koje je mogao da upotrebi kao smrtonosno oružje. A to nije podrazumevalo njegove prste, šake, ruke i noge, kojima je mogao da razbije nečiju lobanju, iskopa nekome oči, iščupa nečije srce, kastrira neprijatelja, lomi kosti i probija vitalne organe. A onda, tu su bile i posrednije tehnike. Na primer, mogao je da dodime žrtvu na određeno mesto na mišici – i to obično bez žrtvinog znanja – i da ta osoba umre nekoliko sati, pa čak i nekoliko nedelja, kasnije. To je naučio na obuci iz veštine lečenja akupunkturom, samo što je u tom slučaju tehnika primenjena da usmrti, ne da leči. Bilo je i drugih stvri koje je mogao da uradi. A Bret je uvek na svojoj strani imao i element iznenađenja. Jer, ako bi neko i uspeo da ga iznenadi, taj nije mogao ni da zamisli kakav će bol pretrpeti.

Bret je dobro vladao borilačkim veštinama kada je, pre skoro deset godina, napustio Sjedinjene Države. Ali, sada je bio majstor nad majstorima. On je bio na mestu o kome os-

tali majstori mogu samo da sanjaju. Ali, tamo nije bio sam. Bilo ih je još nekolicina, ne više od pet, koji su postigli ono što i Bret na fizičkom i psihičkom planu. A to je nešto što Bret nikada nije zaboravljao.

– I tako, Brete, Sid mi kaže da si ti novi stanar u Kloverdejlju – reče Džeri Klark.

– Tako je. Moja firma me je poslala ovamo iz Indijane. Ali izgleda da sam ovamo stigao u pogrešno vreme.

– Kako to? – upita Oli Nil.

– Pa, zbog nasilja koje sprovodi ta banda. Čitava stvar je vrlo mučna. Tek što sam bio upoznao ženu koja je ubijena prošle noći. Istini za volju, bio sam u njenom restoranu ni pola sata pre nego što se to dogodilo.

– Užasna stvar, užasna stvar – reče Klark.

Četiri pića su doneta za njihov sto. Tri piva i jedan »apsolut«, za Breta.

– Pustite da ja platim prvu turu – reče Bret i maši se za novčanik.

– A ne, to nikako, sinko – reče Vajt, hvatajući ga za ruku. – Ovo je večer tvog posvećivanja. Oni koji s nama piju prvi put, ne plaćaju cele večeri. Ali, ne brini, iduće nedelje će ti se pružiti prilika da i ti platiš neku turu.

– Takva su pravila – reče Nil. – Dobro došli u Los Angeles – dodao je podižući čašu da nazdravi Bretu.

Svi su se kucnuli čašama i nazdravili Bretu.

– Smem li da vam postavim nekoliko pitanja, gospodine Nil? – upita Bret.

– Oli.

– Dobro, Oli. Ne znam mnogo o poslu oko izdavanja jednog lista, ali, ipak, nešto znam. Da li je istina da saznajete mnogo više nego što, faktički, možete da štampate?

– Na šta ciljaš?

– Hoću da kažem, često se dešava da vam policajac, ili doušnik, daju neko obaveštenje za koje ste sigurni da je bomba, ali, pošto ne postoji način da se to dokaže, vi sedite i čekajte trenutak kada ćete to moći.

– To je tačno. Šta želiš da saznaš? Ko je zaista ubio Kenedija? – upita Nil, osmehujući se.

– To već znam – reče Bret i sam se osmehujući. – Ne, zaista, interesuje me ova stvar u vezi sa tom bandom. Na primer, znam da ne možete da navedete ime nekog maloletnika u novinama, ali to ne sprečava pajkane i novinare da znaju njihova imena. A situacija postaje sve gora.

– U pravu si. Ali, ti čitaš novine i gledaš televiziju. Ti znaš u čemu se sastoji ceo problem. Zajednica živi u strahu. Niko ne želi da svedoči protiv tih huligana. I ko može da im to zameri? Jer, ako i budu osuđeni, te kazne nisu oštre i kratko se zadržavaju u zatvoru. A kada izađu na slobodu, prvo što urade je da potraže osobu koja ih je tamo poslala.

– Zar policija ne može da bude prisutnija, da se bolje vidi?

– Eh, i tu postoje problemi – ume-

ša se bivši policajac, Džeri Klark. – Pre svega, nema dovoljno ljudi koji će patrolirati ulicama. A ako poplavim ulice pajkanima, kao što su uradili u Dolini ne tako davno, a i ovde, pre nekoliko nedelja, stvari legnu. Problem je u tome što ne može svaka ulica da bude puna policajaca sa oružjem. Ovo nije jedina ratna zona u gradu, a policija nema dovoljno ljudi da bude svuda prisutna.

– Reći ću vam nešto – reče Vajt, gotovo šapatom, kako ga niko ko je sedeo za okolnim stolovima ne bi čuo. – Želeo bih da jedne noći naletim na jednog od tih pasjih sinova. Brzo bih mu isterao nasilje iz glave.

– Ali, to je jedan od problema. Side – reče Nil, otpijajući gutljaj piva. – Nikada nećeš uhvatiti nijednog od tih bitangi kada je sam. Oni jesu brutalne siledžije, ali nikako nisu glupi.

– Ja ipak mislim da bi trebalo organizovati neku vrstu patrolu koju bi sačinjavali ljudi iz ovog kraja. To verovatno ne bi rešilo ceo problem, ali bi bilo od koristi.

– Da se vratimo na moje prvo pitanje, Oli – reče Bret. – Da li policija zna ko su ti tipovi?

– Prema onome što čujem – ponekad je to dosta, ponekad nedovoljno – oni sebe nazivaju Rendžerima Vilšira i okupljaju se u četvrti Krenšo koja se graniči sa četvrti Vilošir na jugu. Dva bivša robijaša vuku konce, ali su momci više nego pametni. Što se članstva u bandi tiče, oko pedest posto članova je crno, trideset

tamnoputo i ostatak su belci.

– U stvari, radi se o dobro uigranom poslu. Dvojica vođa, Papa Vilijams, jedan crnac sa rukama veličine drveća, i Anđelo Bandini, gangster sa Istoka koji se upoznao sa Vilijamsom dok su obojica robijali u Sen Kventinu, imaju ekipu advokata i knjigovođa na kojima bi im pozavidela i nacionalna poreska služba. Obojica imaju preko trideset godina. Zvanično – a upotrebljavam tu reč vrlo proizvoljno u ovom kontekstu – rendžeri Vilšira predstavljaju jednu versku grupu koja okuplja omladinu i koja organizuje akcije pomoću kojih se dolazi do novca za obezbeđivanje obroka za siromašne mališane i letovanja u letnjim kampovima. Činjenica je da je dosta političara naselo na njihovu fasadu.

– Ali, kakve sve to veze ima sa nasiljem koje čine prema ovim starim ljudima? – upita Bret, ovoga puta zbunjen činjenicama koje je upravo čuo.

– Pa, nije sve baš tako nevezano i slučajno kako štampa pokušava da nam predstavi. Cela je ova stvar počela pre šest meseci, kao što si sigurno pročitao, sa suđenjem dvojici članova bande. Ti članovi bande su, u stvari, bila Vilijamsova mlađa braća. Jedan je maloletan, a drugi je još u zatvoru – i sedeće tamo još koju godinu. Bar je to sudija imao na umu kada je donosio presudu. Ali, danas čovek nije siguran da će sve biti onako kako se očekuje. Bilo kako bilo, Vilijams je poslao jednog

od svojih doglavnika u posetu svedoku, Ajri Moskovicu, da mu kaže kako bi bilo bolje za sve zainteresovane kada bi izjavio pred porotom da u njegovoj svesti postoji »senka sumnje« u pogledu provalnika koji su upali u njegovu kuću. Ali, Moskovici je bio predsednik kluba građana za borbu protiv kriminala i odlučio je da im se suprotstavi. Veče uoči suđenja Vilijams se lično pojavio na sastanku kluba za borbu protiv kriminala kojim je predsedavao Moskovici i pokušao da jasnije prenese poruku. Moskovici je odbio da uradi kako je ovaj tražio, za šta je dobio punu verbalnu podršku članova kluba koji su Vilijamsa nazvali »crnjom-huliganom« i naložili mu da se gubi iz njihovog komšiluka.

– Ali to im nije bilo mnogo pametno. Pošto su Vilijamsova braća bila osuđena, neko je silovao gospodu Moskovic, a kasnije je stigla i pretnja da to neće biti poslednji put. I Moskovici se odselio – to mu ne mogu zameriti, jadniku – i od tada je došlo do mnogo »sporadičnih« pojava nasilja u četvrti. I sada niko ko je pri zdravoj pameti neće da svedoči protiv Vilijamsa ili nekog iz njegove bande.

– Pričaj mi još o tome – reče Bret i otpi još jedan gutljaj »apsoluta«.

– Spolja, oni čine mnogo dobrog za decu. Skupljaju novac tako što organizuju pranje automobila i slične stvari, ali pravi novac dolazi od prodaje droga i prostitucije. U stvari, ovaj im publicitet dobro čini. Na-

ravno, na radiju se ne pominje njihovo ime, ali njihovi ulični konkurenti to znaju. Njima nije potrebna neka radio ili televizijska emisija da budu upoznati sa razvojem događaja.

– A prepredeni su kao đavoli. Na primer, ako nekoga treba da srede ili neki posao treba da se obavi, a kazna za to je visoka ako njihov čovek bude uhvaćen, oni šalju petnaest do sedamnaest godina stare momke da to urade. I tako niko ne biva ozbiljno kažnjen. Zaista su vešti.

– A šta je sa pajkanima? Nemoguće da za to znaju i da se prave ljudi – reče Bret.

– Slušaj – reče Klark. – Novi zakoni u pogledu upotrebe nekih zahvata, a i stalni napadi sredstava javnog informisanja zbog »policijske brutalnosti« izbili su dosta oružja iz ruku policajaca. Do đavola, ne samo da su ti tipovi brojnici od nas, već poseduju i više zakonskih prednosti koje mogu da iskoriste protiv nas nego mi protiv njih. A to je sramota. Ni pomišljao nisam da će do tle doći. Do đavola! – rezignirano završi Klark i ispi još nekoliko gutljaja piva.

– Koliko su Bandini i Vilijams moćni? – upita Bret.

– Da se izrazim ovako, dosta političara i policajaca bi lakše disalo da njih nema.

– Šta bi u tom slučaju bilo s bandom?

– Nestala bi.

– Kako možeš da budeš siguran?

– Banda, ili, bolje reći, armija, postoji već godinama. A postojaće i kada više ne bude ove dvojice. Ali, razliku prave Vilijams i Bandini. Ti su tipovi napisali udžbenik o gangsteraju. Znaju kako da organizuju, kako da vode, kako da podvode, kako da prodaju. Doterali su jednu bandu razuzdanih siledžija i stvorili od nje disciplinovanu armiju. Dobar deo njihove moći dolazi i od njihovog nastupa. Oni čine ono što im se sviđa, kada im se sviđa i niko ne diže ni prst na njih. Neki to vide i dive im se. I tako postaju sledbenici kralja parade. U ovom trenutku Vilijams i Bandini su kraljevi parade i ta se činjenica ne može osporiti. I zato ih niko ne može zaustaviti.

– Ali, prema tvojoj teoriji, ako neko uspe da zaustavi Vilijamsa i Bandinija, čitava će gužva prestati.

– Aha. Ali to je veliko znak pitanja. Oni su suviše pametni da dopuste da im se bilo šta desi. Drugi sprovode njihove ilegalne akcije, a oni su se izolovali isto kao i šefovi Mafije. A što se tiče pokušaja da im se priđe, lakše bi bilo ubiti predsednika Sjedinjenih Država.

– Na koji način dolaze do novih članova? – upita Bret.

– Pa, budi siguran da se ne upisuješ i ne plaćaš članarinu – reče Nil i iskapi ostatke piva u čaši.

Oni dolaze tebi – počeo da objašnjava Klark. – Privučeš njihovu pažnju, bilo lošim ili dobrim delom, i oni ti priđu sa ponudom da im se pridružiš.

– Pretpostavljam da »izabranici« nemaju neki veliki izbor kada im ovi načine ponudu.

– U pravu si. Izbor je mali i svima je jasno kakav.

– Novog člana obično preporučuje neki od članova, ili neko ko poznaje nekog od članova – nastavi Nil.

– Pa, kada misliš da će se situacija smiriti u ovom kraju?

– Teško je reći – reče Klark. – Niko to ne zna. U ovom trenutku, nasilja koja se dešavaju u poslednje vreme su delo Vilijamsovog mlađeg brata, Terensa, koji to čini u ime osвете, a Papa Vilijams nema razloga da ga u tome sprečava. To ne ometa njegove poslove, a istovremeno pomaže kao forma zastrašivanja. Postoji vrlo verovatna mogućnost da, ako se stariji isele iz ovog kraja – a ima indikacija da je to već počelo da se dešava – onda će, pošto je ovo vrlo lepa četvrt za život, početi da se doseljavaju mladi ljudi i tako će se stvoriti unosno tržište droge. Za samo šest meseci procenat stanovnika mlađih od trideset godina se popeo sa deset na petnaest. Moram da priznam, to se polako dešavalo, ali su nedavni događaji ubrzali proces.

– Ali to su već sve stare stvari – reče Vajt, duboko uzdahnuvši. Suština je, još samo na početku. Pojma nemamo šta treba da se uradi.

– I to je istina – tužno reče Klark.

– Aha – složi se Nil.

– Možda i nije – tiho reče Bret.

Nil i Klark ga nisu ni čuli kada je

to rekao, ali Vajt jeste, pa je pogledao Breta pravo u oči. Vajt ne reče ništa, ali su mu se nakostrešile sitne dlačice na vratu. I prvi put otkako je gužva počela, Sid Vajt nije mislio da je situacija beznađna.

Glava četrnaesta

Bret i Sid Vajt pođoše kući pešice. Bret je ranije zamolio Vajta da mu ne postavlja nikakva pitanja, a Vajt je želeo da pomogne Bretu kako god je mogao. A da bi to bio u stanju, moraće da uveri Breta da može da mu veruje. Pustiće Breta da on njemu postavlja pitanja.

– Simpatični momci – reče Bret dok su išli pustim ulicama oko Bulevara Vilšir.

– Dobri su kao dobar dan, u to nema sumnje. Znam da si se i ti njima dopao. Mogao sam to da vidim.

– Side.

– Molim, Brete?

– Dozvoli mi da ti postavim jedno uslovno pitanje.

– Samo izvoli – reče Vajt, vadeći kutiju cigareta iz džepa i paleći cigaretu u trenutku kada su prolazili pored neosvetljene robne kuće.

– Šta bi bilo kada bi poznavao nekoga ko želi da se pridruži Rendžerima Vilšira? Šta bi mu savetovao da uradi?

– E, tu ti ne mogu pomoći. Mislim, nekom takvom. Do đavola, zaista ne znam kako bih postupio.

– Šta je sa krajem u kojem operišu? Misliš li da bi bilo neke vajde da

se čovek tamo muva?

– Ni to ne znam. Ako mene pitaš, to mi zvuči kao najlakši način da neko nastrada. Ali, to važi za druge – reče Vajt, lukavo se smeškajući Bretu.

– Kako mogu tamo da stignem?

Vajt zastade i okrete se tako da je stajao licem prema Ulici La Brej.

– Pođi niz Ulicu La Brej, pa skreni desno, na jug, i idi tako sve do Ulice Folsom. To je glavna poprečna ulica i ne možeš je promašiti. Na jednom ćošku je restorančić, a na drugom bar. To je teritorija Rendžera.

– Hvala ti, Side.

– Hoćeš da svratiš do mene na jedno piće pre spavanja? – upita Vajt kada su stigli do zgrade gde su stanovali.

– Ne, hvala. Nisam umoran. Izашao bih da se još malo prošetam.

– I, možda, da pogledaš malo striptiza dok si u šetnji?

Upravo kada su Bret i Vajt ulazili, Peti je izlazila. Izgledala je seksi u pripijenoj crvenoj haljini i belim sandalama sa visokom potpeticom. pogledala ih je pogledom koji bi naterao svakog muškarca da poželi da ima novca za trošak.

– Šta, već se povlačite, momci? Pa noć tek što je počela!

– Što se mene tiče, dan je gotov – reče Vajt, pomalo odviše umorno, kao kada stariji ljudi žele da se prikažu još starijim u odnosu na svoje mlade sagovornike.

– A ti? – obrati se ona Bretu.

– Sutra me čeka naporan dan. Lepo se provedi – ljubazno reče Bret, završavajući time razgovor.

Bret je imao posla.

– Vidimo se kasnije – reče zlatokosa prostitutka i nestade iza ulaznih vrata.

Sišla je niz stepenice i Vajt promrmlja nekoliko reči divljenja dok su se zatvarala vrata lifta u holu.

Bret nije imao određen plan, niti je znao šta da obuče za tu priliku. Obukao je dobro očuvane farmerke – tu nikako nije mogao da pogreši – i majicu. Preko toga je obukao sportski sako od tvida i obuio lake igračke cipele. Te cipele su predstavljale jedinu ekscentričnost u njegovoj garderobi. Počeo je da nosi takav tip cipela nedavno, kada mu je jedan prijatelj, igrač, rekao da ima par mekih cipela sa običnim đonom. Otada je i Bret uvek imao jedan par takvih cipela. Ne samo što su bile udobne i praktične, već su i lepo izgledale.

Bret je sledio Vajtova uputstva i skrenuo desno u Ulicu Folsom gde se ona ukršta sa Ulicom La Brej i nastavio lagano vozeći. Čitav kraj je podsećao na košnicu. Prostitutke su se slobodno naslanjale na automobile i, pošto su im se suknje pri tom podizale, otkrivale svoje čari i sklape poslove. »Kadilaci« koje su vozili makroi sa šeširima sa širokim obodom klizili su duž buleva. Bilo je tu crnaca, belaca i Latinoamerikanaca, tako da Bret nije izgledao

toliko sumnjiv kada je parkirao svoj automobil i ušao u noćni klub »Mesingana lopta« da popije neko piće i pogleda »Nage devojke uživo«.

Naručio je pivo, seo za sto nekoliko redova dalje od pozornice i posmatrao Aleksandru Veliku kako izvodi neku igru sa lopticama za ping-pong na pozornici.

I sve to vreme pokušavao je da u toj galami osluškuje razgovore za obližnjim stolovima ne bi li čuo da neko pominje Rendžere Vilšira.

Pijuckao je svoje pivo i gotovo pola sata uzalud osluškivao. A onda, pošto je muzika prestala i devojka pokupila svoje loptice za ping-pong, razgovori su postali razgovetniji. Bret je čuo kako je neko pomenuo ime Bandini.

– Znači, Bandini bi trebalo da se sa mnom pozabavi iduće nedelje – govorio je jedan belac jednom crncu.

– Bez zezanja, čoveče. Pazi, to je ozbiljno. Oću da kažem, to je stvarno ozbiljno.

– Videćemo, videćemo. Bandini mi je i ranije to radio. Videćemo – reče onaj prvi i iskapi ostatak piva.

Nekoliko mogućnosti prođe Bretu kroz glavu dok je razmišljao kako da postupi. Bilo bi lako započeti tuču, prikazati se kao opasan tip i biti primećen. Ali Bret je osećao da nema posla sa ljudima koji su tek došli u grad na seoskim kolima. Bandini i Vilijams su oštroumniji tako jeftina stvar ih sigurno ne bi prevarila.

Takve herojske poteze bolje da prepusti Clintu Istvudu: jednom nindi tako nešto ne odgovara.

Druga mogućnost je bila da se Bret predstavi kao rasturač ili kupac droge, ili kao neko ko traži neku prostitutku. Ali, bio je siguran da večeras ne izgleda pogodno ni za jednu od tih uloga.

Ne, večeras će samo da izvidi situaciju. Naručio je još jedno pivo, zavalio se u stolicu, iščekivao sledeću tačku i napeto osluškivao ne bi li čuo još nešto.

– Šta, Bandini dolazi ovamo? Večeras? Bez zezanja! – reče crnac, koji je sedeo bliže Bretu.

– Bez zezanja, burazeru – reče belac.

– Glavni, glavom i bradom. 'Ajde, pričaj dalje, vucibatino. Šta bi on ovde tražio?

– On i ja imamo posla.

– Ti i glavni? Ne zasmekjavaj me, budalo!

– Slušaj, ne moraš da mi veruješ. Mnogo me pa briga. Ali, on treba skoro svakog časa da stigne. Verovaćeš mi kada uđe ovamo.

– Kada uđe ovamo? Aha, to ću poverovati.

– 'Oćeš da se kladimo u lovu?

– Još kako! Lažovčino, stavljam desetaka na to – reče crnac i izvadi novčanicu od deset dolara iz novčanika i stavi je na sto. Belac učini isto i nasmeja se.

Nastupila je nova plesačica i otišla uz zvuk fanfara, a kada je muzika prestala, Bret je ponovo mogao da

čuje razgovor crnca i belca koji se vodio o Bandiniju.

Najzad, belac reče:

– U redu! Sada imaš da platiš!

Skrenuo je pažnju svog druga na čoveka koji je upravo ušao u klub.

– Pazi, pa to je Bandini – reče crnac. – Eh, ovo je pravo prokletstvo.

– Kako za koga – veselo reče onaj drugi i pokupi dve novčanice od po deset dolara koje su ležale na stolu.

Anđelo Bandini je bio dobro razvijen Italijan, tamne kože i tipičnog rimskog nosa. Nosio je plavi sportski sako šiven po meri, bež pantalone, bež sportske cipele, košulju sa uskom kragom iz kolekcije Pjera Kardeni i prsten na desnoj ruci koja je, uzgred, mogla da zadavi i nekog drvoseču. Ušao je u društvu dva crnca. Jedan mu je bio s leve, drugi s desne strane. Ova dvojica su izgledala tako da ne bi mogla da naporedo prođu kroz vrata garaže.

Bandini zastade kod samog ulaza u »Mesinganu loptu« i jedan od telohranitelja ode na sprat. Posle nekoliko trenutaka, telohranitelj se vratio i prošaputao nešto Bandiniju na uvo. Onda su sva trojica otišli gore.

Kada su Italijan i njegova dva pratioca prolazili pored Bretovog stola, onaj belac koji je pričao o sastanku sa Bandinijem htede nešto da kaže Italijanu, ali Bandini samo prođe pored njega.

Pošto je Italijan proveo na spratu nekoliko minuta, onaj belac što je tvrdio da ima sastanak s njim pođe

uz stepenice i nestade u istoj sobi u koju je Bandini ušao.

Bret primeti da odmah pored vrata sobe u kojoj je Bandini držao sastanak stoji telefon. Iznenada se setio da treba nekog da pozove te je pošao gore i okrenuo broj svog stana. Niko nije odgovarao, naravno, ali je Bret, svejedno, započeo razgovor sa izmišljenom osobom dok mu je u ušima odjekivala zvonjava telefona. Čekao je da se vrata sobe do koje je stajao otvore.

Posle nekih pet minuta, vrata su se zaista otvorila. Na trenutak, samo. Bandini je sedeo na kauču, a preko puta njega je bio belac koji je sedeo blizu Breta u donjoj sali. Taj je čovek mnogo mahao rukama, dok je Bandini izgledao vrlo mirno i hladnokrvno. Ali, Bret je primetio nešto pre nego što su se vrata, poput munje, zatvorila. Crvenu tesnu haljinu koja je obavijala par dobrih nogu. Bret je već video tu haljinu i te noge. Tačno u onom trenutku kada su on i sid Vajt ulazili u kuću u kojoj su stanovali.

Glava petnaesta

Bret je ubrzo posle toga napustio »Mesinganu loptu«. Nije bio siguran da li već ima nešto određeno u vidu ili ne, ali je bar učinio korak napred i omirisao situaciju.

Bandini je izgledao baš onako prepredeno kao što su ga opisivali.

Samo, Bret nije računao na Petino prisustvo u čitavoj toj stvari. Po-

sebno ne u Bandinijevom batoru. Moraće veoma pažljivo da povede razgovor sa Peti ukoliko bude želeo da dobije istinite odgovore. Peti nije imala pojma da Bret namerava da uđe u igru. Bret je smatrao da bi, zasad, bilo najbolje da tako i ostanu.

Sledećeg jutra Breta je probudilo snažno i neprekidno lupanje na vratima njegovog stana. Pretpostavio je da je neko iz zgrade, pošto bi, da je neko dolazio spolja, prvo zazvonilo zvonce na ulazu.

Navukao je svoj kućni mantil i bos odtapkao preko debelog tepiha zlatne boje do vrata, pogledao kroz špijunku i video Sida Vajta kako stoji, uzbuđen i uznemiren.

Bret otključa nekoliko brava i otvori vrata.

– Side, šta se desilo?

– Hvala bogu! Hvala bogu! Čitav sil!

– Uđi, Side. Ispričaj mi šta se to dešava.

Bret uvede svog uznemirenog suseda u stan i pripremi kafu za obojicu.

– Izvoli, ovo će ti prijati – reče pružajući šoljicu Sidu Vajtu.

– Bret, pojma nemaš koliko mi je drago što je s tobom sve u redu.

– Ali, šta se to dešava?

– Očigledno je da nisi ništa čuo.

– Šta je to trebalo da čujem?

– Na radiju samo o tome govore od jutros. Sinoć je neki belac, koga su pajkani opisali kao »karate eksperta«, dobio neviđene batine od Rendžera. Jedini razlog što ga nisu

ubili je što ti dripci imaju neki smisao za šalu. Terens Vilijams, mali brat Papa Vilijamsa, tužio je tog tipa što ga je napao.

– Ko je taj »karate ekspert«?

– Izveštaj koji su dali na radiju dat je samo u glavnim crtama. Nazvao sam Olija čim sam za to čuo, jer sam mislio da je reč o tebi. On mi je rekao sve što je znao. Ime mi nije mnogo značilo, pošto sam pretpostavio da ionako koristiš lažno ime. Oli mi je rekao da policija misli da je to unuk one žene koju su zapalili. Sigurno je da je momak bio zgrožen onim što se desilo njegovoj baki i iznerviran – kao i mnogi od nas – što niko ništa ne preduzima. Pretpostavlja se da je momak neki vrhunski poznavalac borilačkih veština. Verovtno je mislio da sredi te tipove kao da je Brus Li.

– Ali, nije dobro mislio.

– Očigledno. A da bi ironija bila veća, Terens Vilijams je, pošto su namrtvo prebili tog momka, pozvao policiju i, uz pomoć gomile svedoka koji su potvrdili njegovu izjavu, primorao policiju da uhapsi tog dečka. I tako, momak se sada oporavlja u bolnici a, kad izađe, moraće na sud.

– Kakve su šanse da bude osuđen?

– upita Bret i otpi gutljaj kafe.

– Ne znam. Pitao sam Olija šta misli i on mi je kazao da Vilijams ima puno stovarište advokata koji znaju sve moguće začkoljice. S druge strane, okružni tužilac se neće žuriti da pošalje momka na izdržavanje kazne. Ako sam dobro shvatio,

on nije pre toga počinio nikakav prestup, tako da će verovtno proći s uslovnom kaznom, pogotovo zato što mali Vilijams nema ni ogrebotine.

– Jadan dečko. Znam kako se oseća.

– Do đavola, mi svi znamo kako mu je. Da je uspešno obavio ono što je naumio, dobio bi medalju od nas. Problem je u tome što nije uspeo. Njegov neuspeh nas sve pogađa, pošto ljudi uviđaju da čak ni čovek koji je stručnjak za borilačke veštine ne može da se suprotstavi Rendžerima. Kakva zbrka – zaključi Vajt.

Pošto je otpio nekoliko gutljaja tople kafe koju mu je Bret dao, on nastavi:

– Jesi li imao sreće sinoć?

– Šta hoćeš time da kažeš? – upita Bret, praveći se da ne razume pitanje.

– Pošla sata pošto smo se rastali, tvog automobila nije bilo u garaži. Odbio si Petin poziv, a pre toga si se raspitivao kako da stigneš do teritorije Rendžera.

– Slušaj, Side – počeo Bret.

– U redu, u redu. Neću ništa da pitam.

Za trenutak je zavladała napeta tišina i dvojica prijatelja nastavili su da piju kafu ćutke.

– Video sam Bandinija – najzad reče Bret.

Vajt se nasmeši. Osetio je da je Bret odlučio da može imati poverenja u njega. Možda ne u svemu, ali mu ponešto može poveriti i Sid se

oseti važnim zbog toga.

– Opasan je to tip, taj Bandini. Jednom je u boksu osvojio Zlatnu rukavicu. Video sam ga nekoliko puta u ringu. Mogao je da uspe, ali je ubio nekog momka i to ne u ringu. Proveo je nekoliko godina u Sent Kventinu zbog toga. Tamo je i upoznao Vilijamsa.

– S njim su bila dva tipa koji su izgledali kao da jedu metke za užinu.

– Kao što rekoh, opasni su to tipovi. U stvari, čuo sam, ali ne znam koliko je to tačno, da su Bandini i Vilijams, pošto su se udružili, organizovali zatvorenike u Sent Kventinu. I jedini način na koji su čuvari mogli ponovo da uspostave red bio je da ovu dvojicu puste uslovno. Užasno je kada počnu da puštaju ljude iz zatvora zato što tamo predstavljaju veliku opasnost. Stvarno užasna situacija.

– E, tu se slažem s tobom – reče Bret, dovršavajući kafu, sada već potpuno razbuden.

– A Vilijamsov mlađi brat, Terens, pušten je na slobodu proletoš jer nije bilo mesta u popravnom domu za maloletnike. Šta se to dešava sa kaznenim sistemom u ovoj zemlji? – upita se Vajt i otpi dobar gutljaj kafe.

– Side, je li onaj momak teško povređen?

– Ako sam dobro razumeo, nekoliko polomljenih kostiju, uglavnom rebara. Trebalo bi da ustane za dan-dva. Lice mu je malo više izubijano, ali nije ništa ozbiljno.

– Kakve su šanse da dođem do njega i vidim ga?

– Čuo sam da pred vratima njegove sobe sedi policajac.

– Šta misliš, da li bi mogao, uz Džerijevu i Olijevu pomoć, da mi središ da ga vidim?

– Slabi su izgledi. Ali, mogu da saznam broj sobe, ako ti je to neka pomoć.

– Pomoći će mi. Ne toliko koliko i slobodan ulaz, ali smisliću već nešto.

– Kladim se da već jesi – reče Vajt i nasmeja se, prvi put otkako je ušao.

Glava šesnaesta

Jedan policajac je sedeo pored vrata sobe 324. Termos i šolja su stajali na podu s jedne strane stolice, a hrpa novina i časopisa s druge. Policajac je čitao sportsku rubriku »Herald egzaminera« kada je jedan bolničar naišao, klimnuo mu glavom i ušao u sobu broj 324. Policajac ga je jedva i pogledao. Uostalom, on je već razgovarao sa tim momkom u sobi i saosećao je s njim. Dečko nije mogao da pobegne, a niko od Rendžera nije mogao da uđe pošto je mogao da ih prepozna.

– Zdravo – reče Bret plavokosom momku koji je sedeo u krevetu i gledao emisiju vesti na televiziji.

Koliko je Bret mogao da proceni, momak je mogao da ima dvadeset dve ili dvadeset tri godine. Nije mogao zasigurno da mu pogodi godine,

pošto je lice tog momka bilo dobro izubijano. Imao je široka ramena i bio lepo razvijen.

– Zdravo – odvrati mu momak.

Bret je saznao da se zove Džef Arčer.

– Ti mu dodeš kao neki heroj ovde – reče ljubazno Bret pacijentu.

– Jak heroj. Prvo su me pretukli, a može da se desi i da zaglavim u zatvoru.

– Svejedno. Neko je morao da uradi ono što si ti učinio. Ili bar pokušao da učiniš. Bar većina ljudi tako misli. Svi pate zbog tolikog kriminala, ali ne znaju šta da učine po tom pitanju. Ti si bar pokušao nešto.

– Ahaa – reče Arčer toinom koji je zazvučao kao da ga se to više ne tiče.

Bret je poznavao to osećanje. Džef je bio u depresiji. Izgubio je veru i u sebe i u sistem. Bio je sav izgubljen i Bret mu to nije mogao zameriti. Ali, Bretu su bili potrebni podaci i morao je do njih da dođe što pre, pre nego što neko naiđe i vidi da on ne bi smeo da bude tu.

– Je li smem da te pitam nešto?

– Kako da ne, izvoli – reče Džef nezainteresovano.

– Kako si uspeo da uđeš u trag tom tipu?

– To je bio lakši deo posla. Pravio sam se da sam jedan od tipova koji se vrzmaju po tom kraju i muvao se po teritoriji Rendžera. Posle izvesnog vremena, tu i tamo bih čuo za Vilijamsa i njegov »spektakularni podvig« u vezi sa mojom bakom – tu

Arčera izdade glas, ali se on brzo povratio – tako da sam uspeo da stignem i do počinitelja tog zločina. To je jedan prilično uočljiv tip. Njegov brat, zajedno sa nekim Italijanom, čini mozak bande. Ovaj balavac Terens predstavlja usta bande. Do đavola, lako sam ga pronašao.

– A gde si ga to našao?

– Zašto? – upita Arčer, odjednom pokazujući sumnjičavost i dobro zagledajući bolničara.

– Pitam iz radoznalosti.

– Nemoj da ti nešto ludo, kao da izigravaš heroja, pada na pamet. Evo, sad gledaš jednog od takvih i, veruj mi, imao sam sreće. Da Terens nije bio tom prilikom raspoložen za šalu – mislili su da je dobar štos što ću biti uhapšen jer sam ja njih napao – odavno bih već bio mrtav.

– Ma ne, samo sam radoznao. Čujem da se viđa u »Mesinganoj lopti« – reče Bret, pokušavajući da navede arčera da mu odgovori na pitanje.

– Nisi dobro čuo. On visi kod »Češirske mačke«, to je čitav kilometar dalje od »Mesingane lopte«.

– Šta se, u stvari, dogodilo tamo?

– Pa, priča nije mnogo dugačka. Pratio sam Vilijamsa sinoć sve do »Češirske mačke«. Ušao sam za njim, popio nekoliko pića i čekao zgodan trenutak. Bilo kako bilo, konačno sam ustao, prišao mu, kucnuo po ramenu i rekao ko sam. On se samo nasmejao i ja sam nasrnuo na njega. Ali, pre nego što sam uopšte uspeo da mu zadam jedan udarac, tri tipa su skočila na mene, a Vili-

jams je nastavio da se smeje kao sumanut. Posle toga su se premišljali šta sa mnom da urade i Vilijamsu je pala na pamet ova šala. To bi, otprilike, bilo sve. Nisam nešto junački prošao.

– Ne, ali si pokušao. I mnogi ti se dive.

– Hvala. Ali, činjenica je da sam napravio budalu od sebe i da se Vilijams poslednji smejao.

– Možda će biti još smejanja – reče Bret, uze Arčerov poslužavnik koji je bio pun jedva taknute hrane i pođe prema vratima.

Arčer pogleda Breta i reče:

– Ne pokušavaj ništa, čoveče. Pojma nemaš u šta se upuštaš.

– Do viđenja i prijatno, gospodine Arčer – reče Bret napuštajući sobu.

Policajac pred vratima je ispijao šoljicu kafe. Klimnuo je glavom i nešto promrmeljao kada je Bret prošao pored njega i krenuo niz hodnik.

»Češirska mačka« je bila nešto manja od »Mesingane lopte« i nije bilo nagih igračica. Gosti su, opet, bili crnci, tamnopusi i belci. Sve su kelnerice bile crnkinje i nosile su uniforme koje su se sastojale od crnih trikoa, crnih hula-hop čarapa i cipela sa visokom potpeticom.

Društvo je izgledalo prilično opasno, bilo je puno mišićavih, a svi su govorili uglas. Bret sede za šank i počeo da ćaska sa barmenom. Večeras je Bret bio neobrijan i na sebi je imao izbledele farmerke, iznošene patike, majicu i braon najlon jaknju

sa patent zatvračem.

Tema gotovo svih razgovora u baru bio je šou koji je izveo Terens prethodne večeri i kako je od Džefa Arčera »napravio pravu budalu«. Terens je bio njihov idol. Bret je disao ujednačeno, duboko i uspeo je da ostane miran. On je čekao. Čekao je zgodan trenutak.

Oko deset časova, Terens Vilijams je ušao u »Češirsku mačku« u društvu jedne bele i jedne crne devojke. Na licu mu je bio osmeh »od uva do uva«.

– Stigao vam je glavni! – najavio se, dižući ruke i vrteći glavom sa jedne na drugu stranu.

Gromoglasan pozdrav se zaorio iz svih grla u baru, a onda su mu aplaudirali.

Vilijams se probio do šanka i stade blizu Breta. Bret je gledao pravo ispred sebe, u ogledalo iza poredanih boca. Pogledi su im se za trenutak sreli. Odjednom je izgledalo kao da je osmeh nestao Vilijamsu sa lica, ali je odmah zatim bio ponovo tu.

– Piće za sve! - uzviknuo je i opet su mu svi u baru glasno izrazili svoje divljenje.

Vilijams i dve devojke u njegovoj pratnji nađoše separe u dnu bara i uskoro im se tamo pridružiše dva tipa opasnog izgleda. Piće je stiglo i Vilijams počeo živ razgovor sa dvojicom koji su seli za njihov sto.

Gužva je u baru polako počela da se smiruje i atmosfera je skoro čitavih pola sata bila normalna. A onda je Vilijams ponovo izašao na scenu.

Stao je nasred sale i rekao:

– Molim za malo pažnje! Želeo bih da se zahvalim svima koji su ovde večeras prisutni za topao prijem. Prijatelji moji, nema sumnje ko je gospodar ove teritorije. Rendžeri! Rendžeri! Rendžeri!

Gomila je, kao omađijana, ponavljala te reči za njim, a onda se sve završilo glasnim povicima i navijanjem.

– Mi smo najlošiji od loših, najpokvareniji od pokarenih. Niko ne ustaje protiv Rendžera, jer ćemo sve žive pojesti!

Gomila je ponovo urlala.

– Ili primoramo žace da ih uhapse! – uzviknu Vilijams i glasno se nasmeja, a onda mu se svi prisutni pridružiše u smehu.

– Večeras imam za vas jedno iznenađenje. Dođi ovamo, Kendi – reče Vilijams, obraćajući se beloj devojci koja je još sedela za stolom od koga je on maločas ustao.

Devojka je u prvom trenutku oklevala, ali je ipak prišla Vilijamsu i on je zagrli.

– Šta mislite o ovoj šećerlemi, a?

Začuli su se glasni zvižduci i uzvici odobravanja.

– A tek ima da vidite! Pokaži im, srce.

Devojka je i dalje stajala kraj njege i drhtala. Bret je sa svog mesta, nekih pet-šest metara dalje, mogao da vidi kako joj se tresu ruke.

– Dajte muziku! – viknu Vilijams i neko uključi džuboks.

Devojka se i dalje tresla kada je

Vilijams raščistio sto ispred sebe i popeo je na njega.

– Uradi to za Papu, 'ajde – slatkim glasom joj se obraćao.

Devojka je oklevala.

– Odma' da si to uradila! – ponovo joj se obrati Vilijams, ali ovog puta njegov glas nije bio sladak, već ispunjen pretnjom.

Muzika je počela i devojka je zaigrala. Svi su znali da se ne očekuje samo to od nje. Prvo je svukla haljinu i začuli su se krici oduševljenja. Za haljinom je nestalo i prsluče. Ali, zastala je kod gaćica. Bret je mogao da vidi njeno lice i suze u očima kako mole Vilijamsa da prestane. Ali, Vilijams je stajao u mestu i cerio se.

Prošlo je već nekoliko minuta a devojka još nije bila smakla gaćice. Vilijamsovo raspoloženje je počelo da se menja. On je želeo da se ona svuče do kraja i ništa ga drugo ne bi zadovoljilo. Dao je znak da isključe muziku i barom zavlada tajac. Sve su oči bile uperene u Vilijamsa i devojku.

– Hoću da se skineš gola. Nemoj da me brukaš pred prijateljima, curo. Skidaj se! Gola! – viknuo je na nju. Ili ću te zapaliti kao što sam i onu staricu! Čuješ li me, devojko?

Devojka je, lica vlažnog od suza, dohvatila ivice svojih bikini gaćica i smakla ih preko kukova, niz butine i konačno ih skinula. Vilijams je potapša po unutrašnjoj strani noge, dajući joj na znanje da treba još više da razmakne noge. Ona ga je poslušala

– U redu je! – reče Vilijams, prekidajući tišinu.

Okupljeno društvo je ponovo počelo da urla i uzvikuje raznorazne vulgarne izraze odobravanja.

– U redu je, srce, dobro si to uradila – začu Bret Vilijamsa, koji je govorio devojci, puštajući je da ide.

Devojka je pokupila svoje stvari i nestala u ženskom toaletu.

Čitava ta scena ostavila je mučan utisak na Breta i on se osećao prljavo što je uopšte sve to gledao. Neki ljudi veruju da pakao postoji na zemlji. U ovakvim trenucima Bret je osećao da u tome možda ima istine.

U međuvremenu, Vilijams je seo za sto, smejući se. Njegovi brojni obožavatelji su ga tapšali po rame-nu. Posle nekih petnaest minuta, Vilijams ustade i uputi se u toalet.

Kucnuo je čas. Sad ili nikad. U toaletu nije bilo nikog osim Vilijamsa kada je Bret ušao. Vilijams je bio leđima okrenut Bretu.

– Strašan si ti momak, Terense – reče Bret Vilijamsu. Vilijams nešto promumla, ali se ne okrete. Bret zaključa vrata toaleta.

– Ali, ipak, nisi toliko strašan. Vilijams zakopča pantalone i okrete se da vidi ko se to pravi pametan.

– Šta si rekao? – upita Vilijams i polako se okrete, sve vreme grickajući čačkalicu koju je držao u zubima.

– Rekao sam da za potpaljivanje jedne starice i ne treba neka velika hrabrost.

– Slušaj, momak, pojma nemam

šta ti misliš da si, samo, da ti nešto kažem. Sinoć je neki kreten došao ovamo i probao da se igra junaka. Ostavio sam ga u životu. Ali, večeras nisam tako široke ruke.

– Je l' ti samo maltretiraš žene, ili smeš i na muškarca?

– Mrtav si, budalo – reče Vilijams prilazeći Bretu.

Vilijams izvuče nož i skoči na Breta. Bret ga zgrabi za ruku u kojoj je držao nož, stisnu mu zglavak tako da je ovaj ispustio svoje oružje, a onda mu polomi zglob preko kolena. Vilijams vrisnu od bola, ali ga niko u baru nije čuo zbog buke. Bret je znao da nema mnogo vremena. Svakog trenutka je neko mogao da pođe u toalet i otkrije da su vrata zaključana. Ali ipak je zastao da kaže:

– Terense, ti si šljam. I ja ću da te ubijem. Ali hoću da se sećaš svoje poslednje misli na ovom svetu, a to je da bi još živeo da nisi ubio jednu staricu koja . . .

– Proklet bio, ti . . .

Bret udari Vilijamsa dlanom po nosu i gurnu mu kost i hrskavicu sve do mozga. Krupni momak se sruši, mrtav.

U tom trenutku Bret začu da neko pokušava da otvori vrata. Neko je hteo da uđe. Iznad pisoara je bio mali prozor. Bret se podiže do prozora, otvori ga i iskoči u sporednu uličicu. Dočekao se na ruke, odmah stao na noge i otrčao niz ulicu do svojih kola na parkiralištu i odvezao se.

Glava sedmnaesta

Bret se narednog jutra probudio oko sedam sati, ustao, ogrnuo kućni mantil, skuvao kafu, uzeo novine i seo da ih pročita, da vidi da li nešto piše o njegovom sinoćnom podvigu.

Na drugoj strani lokalnih novina štampan je kratak izveštaj o ubistvu Vilijamsa. Ubistvo se desilo prilično kasno, tako da nije bilo mnogo pojedinosti. Policija je pretpostaljala da je reč o nekom obračunu unutar bande, što je značilo da ne namerala da gubi vreme u nastojanju da sazna ko je učinio ono što bi oni želeli da bude učinjeno celoj bandi.

– Ajd'mo mojim kolima – predloži Bret kada su on i Sid ušli u lift i krenuli dole u garažu.

– Važi.

– Je l' znaš o čemu je ovaj sastanak?

– Oli me je nazvao i rekao da ne bi bilo loše ako bismo se svi mi okupili. Verujem da ima neke veze sa ubistvom Terensa Vilijamsa – reče Sid, prateći Breta krajičkom oka.

– Nikad ne pita – reče Bret i preseče svaku dalju diskusiju po tom pitanju.

– U pravu si – složi se Bretov prijatelj.

Vrata lifta se otvoriše i oni uđoše u garažu, sedoše u Bretova kola i odvezoše se do Olija Nila.

– Jeste li za pivo? – doviknu Oli iz kuhinje.

– Može – odgovori mu Sid.

– I meni isto - doviknu Bret.

Džeri Klark je stigao pre njih i već je ispijao drugu bocu piva.

Nil uđe u dnevnu sobu i posluži ih pivom.

– Pa, čemu ovaj sastanak? – upita Sid, otpijajući dobar gutljaj piva.

– Mislio sam da bi trebalo da porazgovaramo o onome što se sinoć desilo sa Terensom Vilijamsom i šta njegova smrt može da znači za nas koji živimo u četvrti Vilšir.

– A šta bi trebalo da znači? – upita Klark.

– Čuo sam da Papa Vilijams namerala da poveća vrednost akcija Rendžera pre nego što budu počele da padaju.

– Kako to? – upita Bret.

– Na ulicama će i dalje biti opasno, sako ne i opasnije, još jedno izvesno vreme. Potrebno je da četvrt Vilšir i konkurencija Rendžera shvate da se Rendžeri ne mogu zaplašiti i da, ako jedan vojnik padne, dva dolaze na njegovo mesto. Je l' sada shvatate?

– To ne zvuči baš sjajno – reče Vajt, otpivši gutljaj piva i pogledavši u Breta.

– I šta predlažeš? – upita Klark.

– Razgovarali smo već više puta kako treba organizovati građanske patrole. Možda je sada trenutak da se ta ideja i ostvari.

– Šta tačno misliš pod tim: građanska patrola? – upita Vajt.

– Za početak, tu smo nas četvorica. Možemo da šetamo u parovima i koristimo voki-toki aparate. Mo-

žemo brzo da reagujemo ako dođe do neprilika.

– U pravu si, Side. Do vraga, u pravu si.

– Imaš li voki-toki aparate, Oli? – upita Vajt.

– U kolima su. Dva komada.

– U redu. Ja ću večeras da stražarim. Šta je sa vama?

– Poći ću s tobom, Side – reče Bret.

– Dobro. Onda ćemo ti i ja biti druga ekipa – reče Nil Klarku.

– Važi – reče Vajt. – Oli, idi i donesi taj voki-toki da možemo da počnemo.

Nil izađe iz sobe; vratio se nekoliko minuta kasnije, noseći dva voki-tokija u ruci. Spustio ih je na sto, ali nije bilo potrebno da objašnjava način upotrebe jer su svi već znali. Zatim su počeli da raspravljaju o svojoj strategiji.

Bilo je blizu osam sati kada su Bret i Sid Vajt parkirali auto na uglu ulica La Brej i Vilšir i počeli da patroliraju. Bilo je mračno i hladno, jedva desetak stepeni. Obojica su imali tople jakne. Jedino što se kretalo ulicama, pored automobila koji su prolazili, bile su dve siluete, koje su patrolirale krajem.

– Kako ide? – upita Bret.

– Odlično. Malo mi je hladno, dođuše. Kako si ti?

– I ja sam dobro. Side, ti si hrabar čovek i divim ti se zbog toga.

– Do đavola, plašim se. Isto kao Džeri, i ti to znaš.

– Ko kaže da hrabri ljudi ne mogu biti uplašeni? Vajt zausti da kaže nešto, a onda se samo nasmeši.

– U pravu si. Čovek bi trebalo da bude prilično glup da se ne uplaši kada je sve protiv njega i kada zna da mu je život u opasnosti.

– Tako je. Ali, ono što uradiš posle tog osećanja čini te hrabrim ili...

– A-haa. Hej, znaš, možda Oli nije u pravu. Možda se Papa neće na nama svetiti. To je samo njegovo mišljenje.

– To je tačno – reče Bret. – Ali, moraš priznati, ima smisla. Verujem da činimo pravu stvar.

– Znaš šta?;

– Šta?

– Drago mi je što si sa mnom. Osećam se mnogo sigurnijim. Bret se nasmeja.

Upravo u tom trenutku, ogласi se voki-toki.

– Upomoć! – začuli su jedan glas. Upomoć, 1415 Atlas! 1415 Atlas!

– Do vraga, idemo. To je dva bloka odavde.

Vajt i Bret potrčaše niz ulicu, predoše Vilšir i utrčaše u Ulicu Atlas. Još sa ugla su mogli da vide neko kretanje i čuju glasove. Potrčali su u tom pravcu. Kad su bili dvadesetak metara od mesta događaja, Bret je razaznao Klarka kako leži na zemlji i trojicu Crnaca kako biju Nila.

Bret povika koliko ga je grlo nosilo i skrete pažnju siloedžija. Pustili su Nila, koji se odmah srušio na zemlju kao prazna vreća. Umeto da

pobegnu, siledžije se spremiše za borbu.

Vajt skoči na jednog od njih i oni se otkotrljaše na travu ispred jedne kuće. Kada je video svoje prijatelje kako leže u krvi, Vajt je dobio snagu koja je prevazilazila sva njegova očekivanja. Bret dograbi jednog od napadača i polomi mu lakat preko svog kolena. Pazio je da ne izvede ništa natčovečno što bi moglo da ga poveže s ubistvom Terensa Vilijamsa. Koristio se standardnim, ali vrlo efikasnim, karate tehnikama. Kako je jedan od protivnika tresnuo o zemlju, vrišteći i zagledjaući svoju ruku koja je sada imala neprirodan položaj, Bret dočeka drugog udarcem u pleksus od koga se ovaj zgrčio i počeo da previja nasred ulice. Bret ga je onda šutnuo u rebra udarcem za koji je znao da će mu polomiti nekoliko rebara i rasturiti levo plućno krilo.

U međuvremenu, Vajt je uspeo da sredi svog čoveka i sada ga je tukao namrtvo. Bret ga odvoji od već onesvešćenog čoveka, čija glava beživotno klonu kada je Vajt ustao.

– Pozovimo policiju – reče Bret.

– I hitnu pomoć – dodade Vajt, gledajući svoje ranjene drugove koji su ležali na zemlji.

– Do đavola, zašto nisu nas napali. Prokletstvo! – vikao je Vajt.

Bret poslao Vajta u najbližu kuću da se posluži telefonom. Jedan čovek, koji je verovatno iz prikrajka posmatrao šta se dešava na ulici, otvori vrata i pusti Vajta unutra.

Vajt je izvestio policiju o događaju, a onda se pridružio Bretu u čuvanju zarobljenika. Tip koga je Vajt sradio još je bio u nesvesti. Onaj koga je Bret udario u stomak i dalje je ležao na zemlji, ali je treći čovek, onaj sa polomljenom rukom, pobegao. Vajt je bio suviše umoran da pođe za njim, a Bret ga je pustio da ode.

– Je l' s tobom sve u redu? – upita Bret Vajta; ovaj je klečao kraj Nila, koji je krvario iz rane na glavi.

– Dobro sam, ali izgleda da su Oli i Džeri teško povređeni.

– Slušaj, brzo ću da govorim. Nemamo puno vremena. Policija će stići svakog trenutka.

– Dobro.

– Za mene nije – reče odlučno Bret i zagleda se Vajtu u oči.

U prvom trenutku Vajt nije shvatio na šta Bret cilja, a onda mu je sinulo. Nikakva pitanja. Bret je bar toliko zaslužio. Pa i više, mislio je Vajt. Da nije bilo njega, on i njegova dva prijatelja bili bi mrtvi.

– U redu. Onda briši odavde, odmah. Svratiću do tebe kada se vratim iz bolnice.

– Vidimo se kasnije – reče Bret, a onda nestade u noći.

Bret je gledao vesti u jedanaest sati i incident je pomenut, ali je komentator izjavio da su pojedini »neprecizne u ovom trenutku«.

Bret se nadao da će neke od tih pojedini takve i ostati.

Kada se na vratima začulo kuca-

nje bilo je skoro pola jedan ujutro. Otvorio je vrata i uveo premorenog Sida Vajta u dnevnu sobu. Izgledao je kao da ima puno vesti, od kojih su neke bile loše. Bret je odlučio da pusti Vajta da sam ispriča sve.

– Bi li nešto popio? – upita Bret.

– Votku. Duplu – reče Vajt i skljkoka se u fotelju koja je stajala nasuprot kauču i balkonu sa koga se mogao videti jedan deo Los Anđelesa. Noć je bila vedra, ali Vajt nije bio naročito pribran. On je trpeo bol, ali ne telesni.

– Izvoli – reče Bret pružajući čašu »apsoluta« Vajtu i sedajući na kauč sa čašom istog pića za sebe.

– Hvala ti – reče Vajt.

Vajt odmah otpi nekoliko dobri gutljaja i već je za nekoliko trenutaka delovao manje napeto.

Ali Bret mu ipak nije postavljao nikakva pitanja. Znao je da će mu sve reći, samo što je izgledao kao minsko polje i Bret nije znao gde je zakopan dinamit.

– Oli je mrtav – progovori Vajt konačno.

Bret je video da su se ajtove oči napunile suzama bola i patnje.

– Zaboga, žao mi je, Side. Znam da sam delimično i ja kriv za to.

– Nemoj to nikada više da kažeš – reče Sid, uspravljajući se u fotelji i podižući bradu. – Oli, Džeri i ja smo dorasli ljudi i vrlo dobro smo znali u šta se upuštamo. Oli je umro za nešto zbog čega bi svaki normalan čovek bio ponosan da umre – on je štiti svoja prava i imovinu i prava i

imovinu svojih suseda od kriminalaca. Od đubreta. Tako mi boga, – tu Vajti izdade glas. – Oli je bio hrabar kućkin sin koji nije umro uzalud. A ja se ponosim što mi je on bio dobar prijatelj.

Vajt spusti svoju čašu na sto, pokri lice rukama i zaplaka.

Bret ustade i izađe na balkon. Posmatrao je grad, poprište mnogih bitaka. Kao i u svim drugim gradovima danas, mislio je Bret. Kako smo, do vraga, dotle stigli?

Bret je pijuckao svoju votku i stajao naslonjen na balkonsku ogradu i razmišljao o Oluji, čoveku s kojim je baš tog dana ručao – a koji se sada nalazio u nekoj mrtvačnici. Bret se pitao šta se dešava sa ljudima kad umru. Podigao je čašu i u sebi poželeo Oliju mir.

Posle desetak minuta, Vajt se pridruži Bretu na balkonu.

– Izvini – reče Vajt.

– Nemaš zbog čega da se izvinjavaš, Side – reče Bret, još zagledan u okolne zgrade.

– Je l' te zanima šta se još desilo?

– Ako si raspoložen da mi pričaš.

– Džeri će se oporaviti. Dobio je potres mozga i jedan zglob mu je polomljen. Sutra, ili za nekoliko dana, izaći će iz bolnice.

Policija je naišla tačno u trenutku kad si ti nestao. Priveli su onu dvojicu i zatvorili ih. Jedan od njih je neprestano pominjao još jednog tipa koji je nestao.

– Mene?

– Tebe. Ali, Džeri je već bio u nes-

vesti kad smo stigli, tako da te nije video. A pajkane nije zanimalo da slušaju o nekom tipu koji je pobe-
gao, posebno kada sam ja izjavio da nas je bilo samo trojica.

– A šta je sa onim čovekom koji te je pustio da se poslužiš njegovim telefonom.

– Tu nema problema. Razgovarao sam s njim i saznao da on nije siguran ko se tukao a ko nije. Pogotovo što i nije bio raspoložen da razgovara sa policijom, iz straha da mu se ime ne nađe u novinama. Uplašio se da Rendžeri ne uzmu njega na zub.

– Znači, ja sam bezbedan?

– A-ha-a.

– Šta je sa tobom i Džerijem? Hoćete da ih tužite?

– Oli je ubijen. Niko nikoga ne mora da tuži. Džeri i ja ćemo biti svedoci, ali ne tako skoro. Točkovi pravde se vrlo sporo okreću, i sam znaš.

– Da, ako se uopšte okreću.

– Tako je. I tako, ostalo nam je još malo vremena dok ne izvuku naše brojeve.

– To je pesimističko gledanje na stvari – reče Bret, okrećući se prema Vajtu.

– Biće gusto, ali se sada ne plašim. Znam da i Džeri isto oseća.

Njih dvojica su jedno vreme ćutali. Nadolazeći talas jutarnjeg saobraćaja, žamor grada, čuo se u pozadini dok su dva prijatelja stajala i razmišljala o životu i smrti u svetu koji je poludeo.

Za Breta je sada postojao samo je-

dan cilj: zbrisati Vilijamsa i Bandinija.

Glava osamnaesta

Bret se probudio oko sedam sati izjutra i pročitao šta su novine donele o onome što se desilo prethodne noći u četvrti Vilšir. Ono što mu je bilo veoma važno je da nije bilo ni pomena o četvrtom članu patrole.

Iako se u članku nije direktno govorilo o tome, čitajući između redova moglo se zaključiti da će svedoci koji budu svedočili protiv Rendžera imati mnogo nepritika pošto su raniji svedoci trpeli fizička maltretiranja, a jedan je izgubio i život.

Bret je znao da treba da deluje brzo i odlučno, pre nego što Rendžeri počnu da vrše pritisak na Vajta i Klarka. Prema tome, Bret će morati da se prilagodi novom redu vožnje. Sada su prilike zahtevale akciju, a ne razmišljanje, pa će i faktor rizika morati da poraste.

– Da li sam te probudio? – reče Bret u slušalicu.

– Još ne – lenjo odgovori ženski glas. – Tek je pola jedanaest. Ko je to? Ko da ste, sigurno me ne poznate dobro.

– Izvini, Peti. Možda bolje da te kasnije zovem.

– Brete? – upita devojka, sada već budna. – Jesi li to ti?

– Ja sam. Slušaj, nisam mislio . . .

– Nema veze. Ionako je trebalo uskoro da ustanem. Šta se dešava?

– Pa, izgleda da imam loše vesti.
– Kakve?

– Reč je o Oliju Nilu i Džeri Klar-ku, Sidovim pajtašima.

– Oh, zaboga!

– Oli je ubijen.

– Jao, ne! – uzviknu devojka. – A Džeri?

– Zadobio potres mozga i leži u bolnici. Samo, izvući će se. I Sid je dobro, ali je potresen onim što se desilo Oliju.

– Pa to je stvarno strašno. Tako si me rastužio. Oli je bio tako fini momak. A i Džeri. Jako me je saletao. E, baš mi se sve zgađilo. Moraću da svratim da vidim Sida.

– Uradi to. Sigurno će mu biti mило. Ali, voleo bih da te vidim, Peti. Danas.

– Važi. Onako ili poslom?

– Kakvog ja to posla mogu s tobom da imam?

– Ne znam, zvučiš mi nekako uznemireno, kao da imaš nešto važno da mi kažeš.

– I jeste važno. Ali samo za mene. Šta misliš o ručku?

– Može. Ali, nemoj mnogo rano. Važi?

– Pola jedan?

– Bolje u jedan.

– Ovo je zaista prijatno mesto za ručak – reče Peti kada su seli za jedan sto ispod vrbe.

Restoran »Baterfilds« se nalazio na jednom brežuljku blizu Bulevara sumraka. Iako su unutra bili stolovi i stolice sa pogledom na ogroman

kamin, bašta je predstavljala, u toplo popodne Južne Kalifornije, predivan dekor za prijatan ručak. Bret je razmišljao kako bi ovde bilo prijatnije govoriti o nekom novom filmu nego moliti Peti za pomoć.

– Šta je ovde dobro za jelo? – upita Bret.

– Ja, uglavnom, naručujem samo salatu od spanaća. Ali, to je zbog toga što za ručak ne jedem mnogo.

Bret naruči dve porcije salate od spanaća i bokal dobrog kalifornijskog belog vina.

– Nazvala sam Sida posle razgovora s tobom – reče Peti kad su im doneli hranu i vino.

– Kako mu je? – upita Bret, ne odajući joj da su se njih dvojica već videli tog jutra.

– Prilično je potresen. Sve je to užasno. Sve te žrtve ranije, a sada i Oli i Džeri.

– Da, znam. Kakvi su to ljudi koji mogu da učine tako nešto? – reče Bret, posmatrajući devojčino lice ne bi li video njenu reakciju.

Ona spusti pogled tako da je izgledalo kao da odgovor traži u vinskoj čaši, ali ne reče ništa.

– Poznaješ li nekog takvog? – navaljivao je Bret.

Ona podiže pogled i njihove se oči sretoše. Znala je šta je pitala ovim pitanjem. Ona skrete pogled i počne da se igra svojom salatnom.

– Šta misliš o ljudima koji tako nešto mogu da urade?

– Je l' ti to na nešto ciljaš – konačno je upitala, spuštajući viljušku i

gledajući ga.

– Da. Ali, hteo bih da prvo saznam šta misliš o nekim stvarima.

– O kojim stvarima?

– Pa, o onome što sam te upravo pitao. Šta misliš o ljudima koji su u stanju da urade ono što su učinili Oliju i Džeriju sinoć?

– Šta ti misliš da ja mislim?

– Zaista ne znam. Želeo bih da to čujem od tebe, sa tvojih usana i da vidim kako ti izgledaju oči dok to govoriš.

– Mrzim tako nešto! Jesi li zadovoljan? Šta si očekivao da ću reći? Da volim ljude, koji tuku i ubijaju moje prijatelje?

– Ne znam. Da li bi nastavila da se družiš sa tim ljudima kada bi saznala da su ubice?

Peti uze svoju tašnu i pokuša da ustane, ali je Bret čvrsto zgrabi za mišicu. Osetila je jačinu njegove ruke i prestala je da pruža otpor.

– Da li bi se družila sa ubicama svojih prijatelja?

– Ne. Jesi li sada zadovoljan?

– Ne sasvim.

– Hej, dosta je bilo uvijanja, reci šta ti je na umu. Šta hoćeš od mene?

– Peti je navikla na razgovor bez uvijanja.

Ona je bila otporna i neki instinkti potrebni za opstanak su upravo izbili na površinu.

– U redu, reći ću ti. Video sam te pre nekoliko večeri u »Mesinganoj kugli«

– Pa?

– U istoj sobi sa Andjelom Bandi-

nijem.

– Do đavola! – reče devojka i zavalila se u stolicu. – I šta ti misliš da to znači?

– Znači da imaš veze sa Rendžerima.

– Pa to je da čovek pukne od smeha! To je kao kad se kaže da su hrišćani imali veze s nekim rimskim imperatorom.

– Objasni mi to, molim te.

– A zašto bih?

– Zato što bi to moglo da spase život Sidu i Džeriju.

– Ko kaže?

– Slušaj, prestani s tim. Nemam nameru da izvodim bilo kakve prevare. Jednostavno pokušavam da uradim nešto kako bih sprečio da Sid i Džeri budu ubijeni. A ti možeš ili da pomogneš ili da zaboraviš sve što sam rekao. Nema ništa jednostavnije od toga.

Peti je malo smekšala.

– Nemam predstavu šta si namumio, ali...

Njih dvoje su sedeli u tišini jedno vreme. Peti je pijuckala vino, a Bret je pokušavao da pojede svoju salatu. Izgledalo je da Peti razmišlja o obeima mogućnostima, kao i o njegovim posledicama. Najзад, duboko je udahнула i rekla:

– U redu. Šta želiš da znaš?

– Kakav je tvoj odnos sa Andjelom Bandinijem?

– On mi je prijatelj – reče devojka i, okrenuvši glavu, zagleda se odsutno u drugi sto.

– Ništa više od toga?

– A zašto me ne pitaš direktno, Brete? – odvrati Peti ljutito ga pogledavši. – Hoćeš da znaš da li je on moj makro? Da li me voda po ulicama i nosi šešir sa širokim obodom dok ja gore sređujem nekog tipa?

– Ne verujem da je tako, ali bih ipak voleo da to čujem iz tvojih usta.

Peti obori pogled.

– Ne pokušavam da te ponizim, Peti – reče Bret, spuštajući svoju ruku na njenu.

– I sam znaš da ovde nije reč o onome »Šta tako fina devojka traži na ovakvom mestu?«. Meni ne smeta to što radim. Neću to večno raditi. Zarada je dobra i nisam na ulici. Ranije sam radila na telefonskoj centrali. Ali, volim da se dobro oblačim, i to stvarno dobro, volim da vozim dobra kola, da živim na lepom mestu i da to ne dugujem nekom tipu koji misli da me poseduje samo zato što imamo isto prezime.

– Ipak, ne postaje svaka devojka kojoj dosadi rad na telefonskoj centrali prostitutka. Kako je do toga došlo?

Peti duboko uzdahnu, otvori tašnu, izvadi iz nje tamnu cigaretu i zapali je.

– Išla sam na mnoge prijeme i žureve sa glavnim dasama iz preduzeća u kome sam radila. Znaš već raznorazni šefovi uoče zgodnu žensku među osobljem i – gotovo. I tako, ne hvalim se, postala sam njihova zvezda, ako znaš na šta mislim. Ti tipovi su voleli da ih držim pod ruku, kao zaštitni znak.

– Shvatom – reče Bret i dosu sebi još vina.

– I eto, na tim žurevima bih upoznala mnogo muškaraca. Jedne večeri sam upoznala neku ženu koja je bila u društvu čoveka koji je priređivao prijem. Super. Gore na Holivud Hillsu. I kuća i imanje.

– Elem, ta dama i ja se upustimo u razgovor i sklopimo prijateljstvo. Nekoliko puta smo otišle zajedno na ručak, a onda me je pozvala u svoj stan i poverila mi se. Vidim ja kako ona živi u stilu i mislim kako mora da je nasledila ogromnu sumu novca, ili se razvela od nekog bogataša. A onda hladan tuš – dama mi priznaje da je prostitutka. Ne ona sa ulice, ali ipak prostitutka. Umesto da zarađuje dvadeset pet dolara po mušteriji i da ima odnose sa čitavim tucetom za jednu noć, ona dobija između trista i hiljadu dolara za noć sa samo jednim muškarcem. Naravno, može se zaraditi i više kada u grad dođu izvesni ljudi, ali ja nisam za perversije.

– Bilo kako bilo, i mene je uvukla. Onda je bilo mnogo žureva. Na jednom od tih žureva upoznala sam Anđela Bandinija. Tek što je izašao iz zatvora, ali sam to tek kasnije saznala. On je zgodan momak i ima šarma.

– Tako smo se sprijateljili, a onda postali i ljubavnici. Samo, njemu nisam naplaćivala, znaš. Stvarno smo se voleli. Ali, posle nekoliko meseci, to se ohladilo, samo što smo i dalje bili u vezi. Onda se meni dogodilo

nešto strašno. Da ne ulazim u detalje, dovoljno je ako kažem da me jedan tip skoro ubio. Našla sam se u bolnici i ostala nekoliko nedelja. Dok sam bila u bolnici Endži me je posetio i mi smo obnovili našu vezu, na romantičnoj osnovi.

– Ta veza se posle izvesnog vremena, ponovo ohladila. Znao je da mi je novac polako nestajao i da ne bih bila oduševljena kad bi me samo on izdržavao a nismo zajedno, znaš. Rekao mi je da mogu da radim za njega i da će me njegovi ljudi štititi. A on će se postarati da ne dobijem nekog ludaka kao što je bio onaj zbog koga sam zaglavila u bolnicu. I tako, skoro godinu dana, ja radim za Endžija.

– I on je dobro postupao s tobom?

– E, to nisam rekla – reče ona s nekom vatrom.

– Ne, nisi. Pa, kako je postupao s tobom?

– Kao sa smećem, ako baš hoćeš da znaš.

– Zašto se, onda, ne povučeš?

– Iz dva razloga. Prvi je lova. Drugi, Endži ne voli kad ga ljudi ostavljaju. Za njega sam sada prošlogodišnja vest. Jer, ako žena u ovom gradu ima preko dvadeset pet godina, ona je zrela za starački dom. Sada ima nekoliko devojaka koje bez pratnje ne mogu da u bioskopu gledaju neki smeliji film.

– Pa zašto te onda ne pusti da odeš? – upita Bret.

– Hoće, jednog dana. Sada me koristi za poslovne partnere druge i

treće kategorije na koje hoće da ostavi utisak. Znaš, on pukne prstima i ženska odmah skida sve sa sebe. Dosta ljudi biva time oduševljeno. Ali, poslastica je rezervisana za one tipove koje zaista želi da impresionira. Za njih čuva devojke koje stvarno HOĆE da ugone. Zbog njih je jedan lekar uvek u blizini.

– To mi zvuči kao opasan posao – reče Bret.

– Saosećanje mi ne treba. Sama sam kriva zbog toga. Sama ću se i izvući. Neki su ljudi gore prošli.

– Eto, čuo si moju životnu priču. Ali zašto si hteo da čuješ to o Endžiju?

– Hoću da se upoznam sa Endžijem i Papom – mirno reče Bret.

Peti se nasmeja.

– Zbilja? Jesi li ti samoubica ili tako nešto?

– Ne, nisam. Shvati me ozbiljno, Peti. Znam da nemaš nikakvog razloga da u to veruješ, ali ja znam šta činim.

– Ne verujem ti. Ali, čak ako bih ti i verovala, jedini način da se vidiš sa Endžijem i Papom je da ih navedeš da pomisle da imaš nešto što oni žele.

– A šta je to što oni žele?

– Novac i moć.

– Kako zarađuju novac?

– Dobar deo dolazi od prodaje droge.

– Kako bih mogao da dođem do njih?

– Došapneš im svoju želju putem odgovarajućih kanala.

– Da li si ti odgovarajući kanal?
 – Ne, ja nisam. Ja ne želim da umrem. Izvući ću se odatle nekako, ali, kada se izvučem, to neće biti u sanduku. Ne, gospodine, ne, hvala.

– Potrebna mi je veza, Peti, i to hitno.

– Predosećam da im ne bi doneo dobre vesti. Samo da znaš šta rade sa glasnicima koji ne donose dobre vesti!

– Na koji bi drugi način mogao da im se približim?

– Ne znam.

– Slušaj, Peti, ozbiljno ti govorim – odlučno reče Bret.

– To što si ozbiljan ne opravdava tvoju glupu zamisao.

– Potrebna mi je tvoja pomoć, Peti. Učiniću to i bez tebe, ali bih imao mnogo bolje šanse ako bi mi pomogla.

Osetila je da mu se raspoloženje menja, te ga je pogledala pravo u oči.

– A zašto želiš da se približiš Endžiju i Papi?

– To ti ne mogu reći.

– Da pogađam?

– Ja mislim da je to očigledno.

– U pravu si. Očigledno je. Ali, ono što meni izgleda očigledno, a tebi ne, je i činjenica da se spremaš da izvršiš samoubistvo. Niko ne može da se suprotstavi Endžiju i Papi i da izvuče živu glavu. Znaš, mislim da je divno što si tolika drugarčina Sidu i ostalima, ali nemoj da budeš idiot.

– U redu, shvatam šta hoćeš da

kažeš.

– Šta bi ti hteo da ja radim?

– Pošto moram da se približim toj dvojici, sve što bi me tamo dovelo biće velika pomoć.

– Ti si lud.

– Da li to znači da nećeš da mi pomogneš?

– Nemoj tako da shvataš. Recimo samo da mi se sviđaš i da ne želim da nastradaš. Neka tako bude, važi? – reče Peti, dovršavajući vino i gaseći cigaretu.

Bret je platio račun i on i Peti napustiše »Baterfields«.

Glava devetnaesta

Bret odveze Peti pred njihovu zgradu, a onda produži do bolnice gde je ležao Džeri Klark.

– Brete – reče Sid ustajući sa stolice pored Klarkovog kreveta – E, baš mi je drago što si došao. Evo ti stolica.

Vajt dodade Bretu stolicu koja je do tada stajala u uglu sobe i ovaj je postavi tako da je mogao da gleda Klarka.

Njih trojica su razgovarali, o svemu i svačemu još skoro čitav sat, a onda je ušla bolničarka i rekla da je vreme za posete isteklo. Pozdravili su se i onda su Bret i Sid otišli.

– Hoćeš da te povezem?

– Ne, hvala, sinko. Došao sam svojim kolima. Ali, nemam ništa protiv da popijemo kafu.

Bret je shvatio da Sid želi nešto da mu kaže, ali da to čini na sebi svoj-

stven način.

Kafe se nalazio preko puta bolnice. U njemu su sedeli ljudi u belim uniformama, učenici obližnje gimnazije i ljudi koji su ili prolazili tim krajem ili bili u poseti svojim rođacima ili prijateljima u bolnici.

– Mislio sam da je najbolje ako ne kažem odmah Džeriju za Olija.

– To mi je logično. Šta na to kažu lekari.

– Oni su to i preporučili. Bar dok ne utvrde obim povreda koje je Džeri zadobio. Do đavola! Kakva zapetljancija.

– Postoji li nešto što ja ne znam?

Vajt duboko uzdahnu kada su im doneli kafu. Počeo je da se poigrava šoljicom, okrećući je u krug po tanjiricu.

– Aha, ima nešto.

– Šta?

– Razgovarao sam s jednim čovekom koji je došao jutros da poseti Džerija. Džeri je ranije radio s njim u policiji. Izgleda da su pajkani primetili nekoliko Rendžera kako izigravaju bolničare. Ne treba nagađati šta su smerali da učine. Džeri i ja smo svedoci koji onu dvojicu mogu da pošalju u zatvor na duže.

– Pa, šta planiraš da uradiš?

– Pred vratima su udvostručili stražu. Neki od stražara su prurušeni u lekare i bolničare. Smatraju da toliko duguju jednom od svojih.

– A šta je s tobom?

– To ti je dobro pitanje.

Sid je pijuckao kafu.

–. Bojim se, Brete. Đavolski se bo-

jim.

Vajt stavi ruku na čelo i počeo da masira slepoočnice. Glava mu je bila pognuta, kao da je upravo priznao nešto sramno.

Ne treba ničega da se stidiš, Side.

– Ali, zaista ne znam šta da uradim. Grad ne mogu da napustim, a ako ostanem ovde, ubiće me. A to ne govorim zato što očekujem da me ti paziš. To bi bilo divno, ali ne bi mogao da to večno činiš. Ne, to nikako. Samo, u gadnom sam sosu.

Bret tu nije imao mnogo šta da kaže. Ali, ni Vajtu nije bilo potrebno ohrabrenje. Njemu je bilo potrebno samo da sa nekim porazgovara, sa nekim ko bi shvatio šta je hteo da kaže.

Bret se vratio u stan i pripremio sebi jedan espresso. Pošto Peti nije htela da mu pomogne, a Sid i Džeri u neposrednoj opasnosti, Bretov položaj je bivao sve gori.

Pročitao je popodnevne novine i tu našao mnogo više u vezi sa onim što se sinoć desilo u Ulici Atlas. I još niko nije pominjao četvrtog člana patrole. Iako je bio detaljniji od onog jutros, članak se našao mnogo dalje – na dvadeset šestoj strani.

Za stanovnike četvrti Vilšir to što se desilo prethodne večeri je bila tragedija velikih razmera, ali je za grad Los Anđeles taj događaj predstavljao bajatu vest.

Bret je, negde oko pola sedam, spremao sabi večeru kada je začuo lupanje na vratima. Otvorio ih je i

Peti je uletela. Zagrlila je Breta i počela da plače.

– Šta se desilo, Peti? Reci mi. Šta je bilo? – reče Bret i povede usplahirenu mladu ženu do kauča, gde su oboje seli.

– Reč je o Sidu – rekla je kroz suze.

– Zaboga! – uzviknu Bret. – Sve mi ispričaj.

– Nazvala sam Sida pošto smo se ti i ja rastali. Nije bio kod kuće, ali sam ga našla negde oko pola četiri. Rekao mi je da je umoran i da namerava da se malo odmori. Predložila sam mu da izađemo na večeru i on se složio. Sišla sam kod njega oko pola šest i popili smo po piće. Ubrzo posle toga smo pošli. Na putu do restorana su nam prišla jedna kola, zaustavila se i neki tipovi su iskočili. Mene su srušili, a Sida zgrabili i strpali u kola.

– Oh, do đavola! – uzviknu Bret.

– Ali, ima još nešto – reče Peti.

– Šta to?

– Prepoznala sma kola i vozača. Taj tip radi za Endžija.

– Da li te video?

– Nisam sigurna, ali ne verujem da me je prepoznao. Oni nemaju razloga da pomisle da bih ja bila u društvu sa Sidom. Oni ne znaju mnogo o mom privatnom životu. Niti ih zanima, sve dok obavljam svoj posao.

– Jesi zvala policiju?

– Nisam.

– Vрати se u svoj stan i pozovi policiju. Kada budu otišli, dođi do

mene i ja ću biti spreman.

– Za šta?

– Da me predstaviš Endžiju – reče odlučno Bret.

– Ali, kako?

– To ćeš mi reći kada budeš došla.

– Ali, Brete . . . – reče Peti, pokušavajući da se usprotivi.

– O tome više nećemo da raspravljamo, Peti. Ja sam Sidova i Džerijeva poslednja šansa. Moram odmah da krenem u akciju. Ti ćeš posle biti slobodna, ali ćeš me prvo upoznati sa Endžijem. Razumeš?

– Da – odgovori Peti oklevajući.

– A sada idi gore i zovi policiju.

Peti je otišla, a Bret pođe do ormana da odabere odelo.

– Kakav imaš plan? – upita Bret kada je Peti ponovo ušla u njegov stan sat i po kasnije.

– Predstaviću te kao tipa koga sam pre nekoliko godina upoznala na jednom prijemu i koga sam ponovo danas srela u jednom restoranu na Beverli Hilsu. Imaš mnogo novca ali želiš da zaradiš još više. Ne sviđa ti se način koji nude banke, gde bi morao dugo da čekaš na profit, već tražiš nešto unosnije i privlačnije da uložiš svoj novac.

– Zvuči razumno.

– Ali, posle toga, prepušten si sâm sebi.

– A ti ostaješ čista. Nećeš morati da odgovaraš za moje ponašanje.

– Tako je. Ali upamti jedno. Endži nije budala. On ti neće otvoriti karte dok te bolje ne upozna.

– Ne tražim od njega da igramo karte.

– Da, znam. Mogu li da dobijem jedno piće?

– Svakako. Može jedan »apsolut«?

– Odlično, ali dupli.

Bret ode u kuhinju da pripremi piće.

– Bojim se, Brete – reče Peti, dovoljno glasno da je Bret čuje.

– Slušaj, ti ne odgovaraš za mene od onog trenutka kada me predstaviš Endžiju. Što se tebe tiče, ja sam samo stari poznanik koji ima lov. I ti si nasela. Veruj mi, nikome neće poći za rukom da me nađe kada se ovo završi – reče Bret ulazeći u sobu sa čašom pića za Peti.

– Šta kada se završi?

– Videćeš – reče Bret, pružajući joj piće.

– Ne bih ovo radila da se ne radi o Sidu. Hoću da kažem, dobro ga poznajem i ne bih mogla sebi da oprostim što nisam ništa učinila za njega. Razumeš?

– Da, razumem. Ali, reci mi šta da očekujem večeras.

– Važi. Samo, ne nameravaš valjda da uletiš sa revolverima na gotovs ili nešto slično?

– Ne. Samo bih hteo da se upoznam sa Endžijem. Za dalje ćemo videti. Je l' tako u redu?

– U redu je. Elem, večeras Endži priređuje nekakav prijem. Ništa veliko. On priređuje žureve skoro sva-ke večeri. Nas nekoliko treba da dovede goste, tipove sa lovom.

– Odlično. Onda, sve izgleda lako.

– Taj deo i jeste. Ali, Endži je dugo živeo sa robijašima, tako da ga nije lako izraditi. Razumeš?

– Da, da. Da li sam prikladno obučen?

– Odelo ti miriše na lov. Znaš, ima nešto čudno u vezi s tobom.

– Šta to?

– Ako slučajno misliš da sam glupa, tek da znaš da mi ne izgledaš kao inženjer. A i radno varem ti je mnogo rastegljivo.

– U pravu si.

– U čemu?

– Radno vreme mi je rastegljivo.

– Drugim rečima, gledaj svoja posla – reče Peti.

– Dobro. Jesi li spremna za polazak?

– Čekaj da samo malo osvežim šminku.

– U redu – reče Bret, ustajući. – Kupatilo je na kraju hodnika.

– Ne brini, naći ću ga – reče Peti, dovršavajući svoje piće i spuštajući čašu na sto.

Zatim je ustala i nestala kroz vrata koja su vodila u dugi hodnik.

Bret takođe ustade i izađe na balkon. Zamišljeno je pogledao grad u daljini. Noćni vazduh je bio svež. Znao je da je on lovac, a Vilijams i Bandini lovina. Bret je osetio kako mu se čula izoštravaju, što mu se nije desilo otkako je otišao iz Japana. Nije bilo ni potrebe za tako nečim. Do sada.

Bret i Peti se odvezoše njenim sportskim automobilom do Endžij-eve kuće u brdima. Dok su se vozili krivudavim putem, grad je bivao sve manji i manji, i na kraju je postao samo svetlucavo more.

Dvostruka crna vrata, ukrašena zlatnim ornamentima, otvoriše se kada je Peti pozvonila. Jedan čovek u belom ih uvede unutra. Pravo ispred njih je stajao beli koncertni klavir iza koga se, kroz stakleni zid, video grad. Pogled je toliko pristajao uz Bandinijevo bogatstvo da je izgledao kao da je, neki skupoceni tapet.

– Nije loše, a? – reče Peti i povede Breta prema baru koji se nalazio s leve strane, ispred ogromne kuhinje u kojoj se moglo videti silno bakarno posuđe koje visi na zidovima.

– Za vas, gospodine? – obrati se čovek za šankom Bretu.

Bret pogleda u izbor pića, siguran da će i »apsolut« biti zastupljen. Naručio je piće i za sebe i za Peti, a onda pošao za njom na terasu.

– Kako on ovo opravdava pred siromašnim članovima bande?

– Većina sledbenika za ovo i ne zna. A oni koji znaju, pravdaju to kao reprezentaciju – da bi se uzeo novac od bogatih – ili, ako ne poveruju u tu priču, Bandini im dopusti da i oni malo uživaju u nekim zadovoljstvima.

– Zadovoljstvima kao što je ono? – upita Bret, pokazujući očima na devojkicu plave kose u trikou bež boje i suknji koja se odmotava oko tela.

Devojka, za koju je Bret smatrao da ima najviše šesnaest godina, živo je razgovarala sa dvojicom poslovnih ljudi, smejala se i zabacivala dugu kosu.

– Da, kao što je ona. Ili, kao što sam ja, ponekad.

– A gde je gazda?

– Endži? Ne vidim ga nigde. Ali, mora da je tu negde. Možda sklapa neki novi posao, ili se drogira u nekoj od spavaćih soba. A možda je i sa nekom curom. Ko zna. Samo, on je tu. Zato nemoj da budeš mnogo nestrpljiv. Seti se da Endži ume da prozre većinu ljudi, kao da gleda kroz staklo. Budi oprezan.

Bret i Peti su se izmešali sa ostalim gostima. Onda su seli na kožni kauč i gledali snimak boks meča između Šugera Reja Lenarda i Roberta Durana. Pola sata kasnije, Peti je munula Breta i rekla:

– Eno ga.

Bret je poznao Bandinija. Italijan je bio preplanuo, nosio je bele pantalone i košulju otkopčanu skoro do struka, tako da su se videle njegove maljave grudi. Oko vrata i ruku, imao je zlatan nakit. Smeškao se i jednom rukom grlio nekog orijentalca koji je bio besprekorno odeven u tradicionalno plavo odelo šiveno po meri. Bandini mu šapnu nešto na uvo. Obojica se nasmejaše. Bandini rukom dade znak jednoj devojkici i ona priđe istočnjaku. Zatim njih dvoje odoše u jednu od spavaćih soba.

– Je li spreman? – upita Peti Bre-

ta.

– Još ne.

– Nešto nije u redu?

– Ti treba da se smiriš – reče on mirno. – I sama si rekla da Bandini čita ljude kao otvorenu knjigu. Razvedri se. Suviše brzo dišeš, srce ti udara kao ludo.

– U pravu si – reče Peti i ponovo se zavalj na kauč.

– Smiri se. Ne brini. Slobodna si onog momenta kada me upoznaš s njim. Niko neće ništa posumnjati. Upoznali smo se na nekom žuru pre nekoliko godina. Ponovo smo se sreli pre neko veče u jednom restoranu. Ti, pošto nisi imala razloga da sumnjaš u moju priču, a znala si za ovaj žur rešila si da me povežeš sa Bandinijem, misleći da mu činiš veliku uslugu. Niko ne može da dokaže suprotno.

– A šta ako te prisile da govoriš?

– To se neće desiti. Veruj mi. Bilo šta da ispadne.

– A ako otkriju da stanujem u istoj zgradi?

– Ovo neće dugo potrajati. Dok oni sve provere, ako uopšte budu nešto proveravali, ja ću već biti daleko. Uostalom, ja imam nešto što će ih sprečiti da se mnogo raspituju za mene.

– A šta to?

– Novac.

– Slušaj, Brete, ovde se ne radi o nekoliko hiljada dolara.

– Znam. Ne brini. Znam šta radim. Veruj mi.

– Je si li spreman.

– A ti?

Peti udahnu i izdahnu vazduh i time kao da je smanjila napetost.

– Spremnija nikad neću biti – reče ona i ustade.

Bandini je polako prilazio kauču kraj kojeg su sada stajali Bret i Peti.

– Još nešto – iznenada reče Bret.

– Šta sad?

– Pripazi da se slučajno ne pojavi šofer koji je oteo Sida.

– Važi.

– Peti, dušo, kako si? – reče Endži, zagrlj je i poljubi u obraz.

– Dobro sam, Endži. Htela bih da te upoznam s nekim – reče Peti i okrete se Bretu.

– Endži Bandini – reče Italijan, čvrsto stegnuvši Bretovu šaku i nasmešivši mu se.

– Bret Aleksander. Drago mi je. Bogami, lepa vam je ova kuća.

– I meni se sviđa. Odlično mesto za primanje gostiju.

– Interesuje me da li bismo mogli malo da popričamo kada budete slobodni? – upita Bret.

Bandini zastade. Iako je još imao osmeh na licu, Bretu je bilo jasno da je Bandini na oprezu.

– Svakako. Ali, pričekajte nekoliko trenutaka da se pozdravim sa gostima, pa da popričamo. Samo nekoliko minuta, važi?

Pošto je ponovo poljubio Peti u obraz, Bandini je pošao dalje, probijajući se kroz gomilu svojih gostiju.

– Pa, šta misliš? – upita Bret čim je Bandini odmakao.

– Teško je reći. On se s tobom sa-

staje. Uskoro ćeš znati.

Bret i Peti ponovo zauzeše svoja mesta na kauču i nastaviše da gledaju meč. Kod dvanaeste runde jedan oniži, snažno građeni čovek priđe Bretu i predstavi se.

– Gospodin Aleksander?

– Da.

– Ja se zovem Kal. Gospodin Bandini će vas sada primiti. Pođite za mnom, molim.

Bret se izvini Peti i pođe sa Kalom u Bandinijevu kancelariju. Kal je izašao i zatvorio vrata za sobom. Bandini je razgovarao preko telefona i, kada je Bret ušao, dao mu znak rukom da neće dugo.

Uskoro je Bandini završio razgovor, ustao, pružio ruku preko stola i rukovao se sa Bretom.

Sledećih pola časa Bret je kao najveštiji ekvilibrista balansirao u svojoj opasnoj ulozi. Uspešno je vodio tok razgovora i uspeo da ubedi Bandiniju da svoj novac želi da investira u neki krupan, siguran posao. Rekao je da raspolaže sigurnim podacima da je najbolji način za to da se udruži sa Papom i Bandinijem u posao sa drogom i ponudio je impresivnu sumu od tri miliona dolara kao svoj deo, s tim da na sutrašnjem sastanku donese garanciju od sto hiljada, pod uslovom da prisustvuje i Papa Vilijams. Time je i ovaj razgovor bio završen.

Bret se pridruži Peti u dnevnoj sobi i njih dvoje izađoše na terasu da razgovaraju.

– Pa?

– Mislim da je dobro prošlo – reče Bret. – Ali, to neću znati još neko vreme. Jesi li videla onog vozača?

– Jesam. Došao je baš kada si ti otišao na sastanak sa Endžijem. Eno, vidiš onog tipa u braon sakou kraj kamiona?

– Onog ćelavog?

– Da, to je on. Rekao mi je da radi večeras i da se neće dugo zadržati.

– Verovatno čuva Sida.

– Ako je Sid još živ

– Šlušaj, moram da vidim prvo Kala. A onda odlazim. Misliš li da možeš kući bez kola?

– Ne verujem da ću imati problema oko toga – reče Peti, pomalo zaječljivo. – Samo, nemoj da mi slupaš kola.

– Ne brini. Daj mi ključeve. Nazvaću te kasnije.

Peti izvadi ključeve iz tašne i pruži ih Bretu.

– Srećno – rekla mu je kad je polazio.

– Kal – pozva Bret Bandinijevog čoveka. – Budite ljubazni i predajte gospodinu Bandiniju moju poruku.

– Svakako.

– Recite mu da sam zbog hitnog posla morao da odem i da ću ga sutra nazvati. Imam njegov broj.

– Preneću vašu poruku gospodinu Bandiniju.

– Hvala – reče Bret i izađe napolje.

Kad se našao napolju, Bret ode do Petinog automobila i osmotri okolinu da vidi da li ga neko posmatra.

Otključao je vrata, ušao i seo nisko na sedište da sačeka odlazak ćelavka.

Nije dugo čekao. Petnaestak minuta kasnije tip izađe iz kuće, sede u najnoviji model »ševroleta« i odveze se. Bret pođe za njim, držeći pristojno odstojanje. Čitavim putem do grada Bret je vozio sa ugašenim svetlima, ali ih je nadomak grada upalio. Kada su stigli do Bulevara sumraka, ćelavko je skrenuo levo i vozio niz ulicu neke dve milje dok nije stigao do Ulice La Brej. Onda je opet skrenuo levo i krenuo glavom ulicom do Ulice Frenklin. Kad je stigao do Ulice Grover, zaustavio je kola ispred jedne dvospratnice, izašao, osvrnuo se da vidi da li ga neko prati i onda ušao u kuću. Svetla su na spratu bila pogašena, ali su zato dva prednja prozora bila osvetljena. Bret se prikrao prozoru i oslušnuo razgovor koji se vodio unutra.

– Endži kaže da ga ubijemo – reče ćelavko.

– Pa, što to nismo odmah uradili? – upita drugi čovek.

– Endži se predomislio. Što se tebe tiče, to je dovoljan razlog. Razumeš?

– U redu, u redu. Što si postao tako osetljiv? Kakav je plan?

– Ništa posebno. Samo treba da odvedemo starog Sida do Binijevog brodića i Bini će se pobrinuti da se Sid nađe na dnu Pacifika. Je l' došao sebi?

– Ne. Izgleda da smo mu dali veću dozu. Ali biće mu bolje. Kao da to

menja stvar, a?

– Idi gore i dovedi ga. Nazvaću Binija i reći mu da bude spreman.

– Važi – reče onaj drugi.

Bret začu kako se koraci udaljavaju. Onaj drugi je izašao iz sobe. Bret je zaključio da su u kući samo dvojica. Morao je brzo da reaguje. Došao je do sporednog ulaza, ali su vrata bila zaključana. Bret brzo izvadi svoj alat i obi bravu. Veština ninda se nije sastojala samo od udaraca rukama i nogama.

Kada je ušao unutra, Bret je jedno vreme stajao potpuno nepomičan. Na spratu su se čuli koraci, a neko se kretao i u sobi gde je Bret čuo dvojicu gangstera da razgovaraju. Drugih zvukova nije bilo.

Čovek u dnevnoj sobi je razgovarao preko telefona. Dno stepenica iz te sobe nije moglo da se vidi i Bret se nečujno pope na sprat. Iz jedne sobe na kraju hodnika dopirala je svetlost. Bret priđe vratima te sobe i zaviri unutra. Sid je bio u nesvesti. Onaj gangster je pokušavao da ga uspravi, ali nije nailazio na saradnju. Bio je okrenut leđima Bretu i Bret donese odluku na licu mesta.

Tiho i brzo, kao da hoda po perju, Bret uđe u sobu. Zgrabio je čoveka za glavu i, veštim i hitrim trzajem, okrenuo je na drugu stranu. Nešto je puklo i Bret pridrža gangstera da ne tresne o pod. Pažljivo i nečujno ga je spustio, a onda je prišao Vajtu. Opi-pao mu je puls i pogledao oči. Uveren da Vajtu nije potrebna njegova pomoć odmah, Bret siđe dole. Za-

stao je kod samih vrata dnevne sobe, u kojoj je ćelavko još govorio preko telefona.

Bret krenu. Stigao je do vrata i zastao kao ukopan.

– Ćao – reče ćelavko, spuštajući slušalicu i držeći Breta na nišanu revolvera. – Pitaš se kako sam znao da si tu?

– Pa, palo mi je na pamet – reče Bret mirno.

– Video sam tvoju siluetu na prozoru. Da nije tako ispalo, sigurno bih već bio mrtav, zar ne?

Bret ne odgovori ništa.

– Mene ne zanima šta ti ovde tražiš a, verujem, ni ti nisi voljan da mi to kažeš. Zato, bolje da što pre svršim s tobom.

Gangser nanišani revolverom sa prigušivačem u pravcu Breta i opali. Ali, Bret se izmače u stranu i metak ga promaši.

– To je nemoguće! – reče ćelavko zabezeknuto. – Niko ne može da reaguje tako brzo!

Ćelavko je nastavio da puca, ali je Bret svaki put izmakao njegovom metku. Pratio je pogled i gotovo neprimetne kretnje gangstera i uspevao da pogodi u kom će pravcu ovaj da puca. Konačno, ćelavko je ispraznio žaržer i hitnuo pištolj na Breta, koji ga uhvati i priđe zabezeknutom gangsteru.

– Ko si ti, do đavola? – uspe da upita ćelavko pre nego što ga je Bret udario zglavcima prstiju po grkljanu.

Gangster ispusti neki zvuk, isko-

lači oči i sruši se na pod. Za nekoliko sekundi bio je mrtav.

Bret zatim pođe gore, da osvesti Sida Vajta. Primenio je akupresuru na određene akupunkturne tačke. Vajt je polako dolazio sebi, ali još nije znao gde se nalazi. Međutim, prepoznao je Breta i to je bilo dovoljno.

Bret prebaci Vajtovu ruku preko svog ramena i izvede ga iz kuće na sporeni ulaz. Tu ga je ostavio da sedi dok on ne doveze automobil. Doterao je auto pred vrata, smestio Vajta na sedište pored sebe i odvezao se u jedan hotel na Bulevaru sumraka gde je uzeo sobu pod lažnim imenom.

Bret brzo u glavi premota film poslednjih događaja. Nije smeo da dozvoli da mu se potkrade i najmanja greška i sada je bio siguran da nije načinio nijednu.

– Gde sam? – upita Vajt, koji je dolazio sebi.

– Na sigurnom si, Side – reče Bret, prilazeći svom prijatelju. – Samo se opusti. Ostaćeš ovde dok ne bude ponovo sigurno za tebe da izađeš na ulicu.

Stariji čovek se složi s Bretom. Bret ga natera da legne i odmara se, a onda podiže slušalicu i nazva Peti.

– Halo?

– Peti?

– Da – odgovori ona poslovno.

– Nisi sama?

– U pravu si.

– Ponašaj se prirodno, smeji se.

Peti se zakikota i reče:

– Ne odmah, dušo. Zauzeta sam. Ali, znaš i sam da želim da te vidim.

– Dobro je – reče Bret. – Nego, slušaj šta ću da ti kažem. Izvukao sam Sida. Nije bilo problema, ni kakve tragove nisam ostavio. Budi bez brige.

– Divno – reče Peti i ponovo se nasmeja. – Jedva čekam da te vidim.

– Znaš li gde je motel »Zvezda« u Bulevaru sumraka?

– Kako da ne.

– Možeš li da dođeš tamo bilo kad u toku noći?

– Verovatno.

– Dođi u sobu broj 4. Kucaj četiri puta ako donosiš nevolju, ako ne, onda dva puta. Razumeš?

– Da. A ti budi dobar dečko dok se sutra ne vidimo. I sačuvaj nešto od toga i za mene, je l' čuješ? – reče Peti, igrajući do kraja svoju ulogu.

– Strašna si – reče Bret. – Vidimo se.

Bretu je vreme sporo odmicalo. Sid je već nekoliko sati bio u nesveti, ali je konačno počeo da dolazi sebi. Oko pola tri ujutro, Vajt je sedeo u krevetu i pio kafu, pokušavajući da razbistri mozak.

– To su bili Rendžeri, zar ne? – reče Vajt na kraju.

– Aha. Peti je prepoznala vozača i kola i pokazala mi ga na žuru kod Rendžera. Ja sam ga pratio do kuće gde su te držali i izvukao te.

– Izvukao me? Hoćeš da kažeš da si...

– Izvukao sam te i tačka – reče Bret, prekidajući svaki dalji pokušaj ispitivanja u tom pravcu.

– Kažeš da je Peti prepoznala vozača? Nisam siguran da shvatam – reče Vajt, ispijajući kafu iz plastične čaše.

Bret ispriča Vajtu o Petinoj vezi sa Rendžerima.

– Razumem – reče Vajt, kada mu je Bret sve ispričao.

– Nadam se da je tako, Side. Ona nije deo onoga protiv čega se borimo. U stvari, da nije bilo nje, ti bi već odavno bio na dnu mora.

– Šta nameravaš da uradiš? Vidim da si uzeo stvari u svoje ruke.

– Postoji samo jedan način da se stvar sredi jednom zauvek. Bandinija i Vilijamsa treba ukloniti sa scene. Smislio sam nešto što će ih obojicu dovesti meni. Ali, nemamo puno vremena. Tvoj i Džerijev život ne vrede ni prebijene pare dokle god su Rendžeri aktivni. Pošto Bandini i Vilijams drže konce u svojim rukama, banda će se rasturiti kad njih ne bude više.

– Plan je odličan, Brete. Ali, budi iskreni. Ti nisi jedini koji je smislio da ukloni tu dvojicu. Mnogi su to pokušali i sada su svi mrtvi. Ubiti Vilijamsovog malog brata je jedna stvar, ali Papa i Endži su sasvim druga. Zaista, Brete, spasao si mi život i ja nešto mislim kako bih, možda, mogao da spasem tvoj ako uspem da te odgovorim od tog samoubilačkog plana.

– Hvala ti, Side, ali ja sam se od-

lučio. Nemam vremena da ti objašnjavam zašto to moram da učinim, ali, na neki način, ja sam predodređen za to. I ako umrem braneći nevine, ili sprečavajući neko ubistvo, za mene bolje smrti neće biti. Ne, Side, ne brini za mene. Pomozi mi ako možeš, ali sve ostalo prepusti meni.

– To je najluđa životna filozofija koju sam čuo! Ali, i ti si najluđi momak koga sam sreo, tako da je, možda, sve u redu.

U tom trenutku začuše kucanje na vratima. Dva puta.

– Ko je? – upita Bret, prilazeći vratima.

– Ja sam, Peti.

Bret otvori vrata i Peti ulete unutra.

– Side, hvala bogu da si čitav – reče devojka, prilazeći mu.

– Izgleda da dobrim delom treba tebi da zahvalim za to.

Peti uputi Bretu jedan ispitivački pogled, razmišljajući koliko je toga Bret ispričao Vajtu o njenoj vezi s Bandinijem.

– U redu je, Peti – reče Bret, umirujući je.

– Ali, još nismo bezbedni – nastavi Bret. – Možeš li da ostaneš kraj Sida?

– Svakako.

– Odlično. Ja idem do stana da se presvučem i obavim ono što sam namenio. Ovde će nam biti štab. Redovno ću se javljati. Peti, uzeću tvoja kola jer ti zasad neće trebati. Ostaviću ih u garaži kod kuće. Ali, bo-

lje da pođem – reče Bret i krete prema vratima.

– Brete – dozva ga Peti. – Čuvaj se.

– Bez brige – odvrati Bret uz osmeh.

Kad je izašao, Peti zaključa vrata i navuče lanac.

Glava dvadeset prva

Sledećeg jutra Bret je uspeo da kontaktira svog bankara i da obezbedi gotovinu, a zatim je nazvao Bandinija i ugovorio sastanak sa njim i Papom za pola dva.

Kada je ušao u restoran gde je trebalo da se nađe sa Bandinijem, Bret se predstavi šefu sale i ovaj ga povede do stola gde ga je Bandini čekao.

– Brete, Brete, mило mi je što vas vidim. Sedite, molim vas.

Bret sede, spusti aktovku kraj stolice i naruči piće.

– Jeste li našli Papu?

– Da. Našao sam ga i imam dobre vesti. – Bandini je čekao da ga Bret pita nešto, ali, pošto je ovaj ćutao, nastavi. Razmotrio sam sa gospodinom Vilijamsom naš sinoćni razgovor i rekao da je vama stalo da novac predate u sigurne ruke. Gospodin Vilijams shvata vašu brigu, kao i ja, uostalom. Tako smo odlučili da vam večeras priredimo nešto što će vas smiriti. Naravno, pošto se uverimo u vašu iskrenost – reče Bandini značajno.

– Dobro, pređimo na stvar – reče Bret i doturi tašnu Bandiniju.

Italijan otvori tašnu, baci brz po-

gled na njenu sadržinu i nasmeši se.

– Vidim da ste čovek od reči – reče Bandini i otpi gutljaj svog pića.

– A sada, što se tiče nas. Gospodin Vilijams kaže da vas cele noći možemo uveravati u naše sposobnosti ali, pošto smo mi ljudi od akcije, odlučili smo da vam pokažemo na licu mesta za šta smo sposobni. Ako ste pratili događaje u poslednje vreme, trebalo bi da znate ko je Džef Arčer.

– Momak čija je baba spaljena?

– Tako je. Taj momak je pokušao da se osveti Papinom mlađem bratu Terensu, ali nije uspeo i bio je pretučen i uhapšen.

– Pa to su stare vesti.

– Međutim, Terensa je pre nekoliko dana neko ubio i mi znamo ko je to učinio.

Bret je odmah bio na oprezu, ali nije dozvolio da se to primeti.

– Sigurni smo da je to učinio Džef Arčer.

– Ali, zar on nije bio u bolnici, pod policijskom prismotrom?

– Tako policija kaže. Samo naši izvori tvrde da on te noći nije bio u bolnici. A način na koji je Terens ubijen odgovara Arčerovoj karate veštini. Niko drugi ne dolazi u obzir.

Bret je ćutao. Terensova smrt je bila izazov moći Rendžera. Pošto je i sam tražio dokaz da su oni još glavni, sada će ih videti na delu. A nije mogao da im kaže da jure pogrešnog čoveka.

– Kada to treba da se desi?

– Večeras. Naći ćemo se kod mene na večeri, samo nas trojica, a

onda ćemo poći u posetu Džefu Arčer.

– Šta ste mu spremili?

– To je iznenađenje – reče Bandini i nasmeja se.

Bret se probudio tačno u pola šest, istuširao se i obukao prijatnu odeću koja mu je dozvoljavala da se slobodno kreće. Pred Bandinijevu kuću je stigao nešto pre sedam. Pozvonio je na vratima, lakej mu je otvorio i uveo ga.

U trpezariji, za jednim krajem stola sedeo je najveći čovek koga je Bret u životu video. Papa Vilijams je jednostavno bio ogroman. Bandini ustade, osmehujući se.

– Gospodine Aleksander – reče Vilijams, stežući Bretovu ruku.

– Gospodine Viljamse – ljubazno reče Bret.

– Zovite me Papa.

– A vi mene Bret.

– Pa, Brete, vi ste ostavili dobar utisak na mog partnera. To mnogima nije pošlo za rukom. Endži kaže da sa vama nema labavo i to mi se sviđa.

– Onda, znači da ćemo se dobro slagati – reče Bret i sede za sto, što učiniše i druga dvojica, sledeći njegov primer.

U tom trenutku je ušao momak koji je uveo Breta i oni izraziše svoje želje u pogledu pića. Kada je momak izašao, Bandini se obrati Bretu:

– Papa bi i od vas hteo da čuje šta imate na umu.

– Da, u pravu ste. Pa, mene inte-

resuje dobra investicija. Imam popriličnu sumu novca, u gotovom. Nije važno kako sam do njega došao, važno je da ga imam i da je ispravan. Ja volim novac. Zato me i privlači trgovina drogom. Zarada je brza i unosna za one koji su spremni da rizikuju.

Vilijams je pažljivo slušao. Znao je da je naišao na sebi ravnog. Bret mu se nije sviđao, ali je bio spreman da posluje sa njim.

– Jeste li gladni? – upita Bandini, želeći da prekine napetost koja je rasla.

– Naravno.

Bandini pljesnu rukama i onaj čovek ponovo uđe, gurajući pokretni stočić sa večerom. Pošto ih je poslužio, momak je nestao.

– Koliko će proći vremena od kada vidite večerašnju predstavu, pa dok nam ne dostavite novac?

– Ako mi se dopadne ono što vidim večeras, novac je spreman za korišćenje prema potrebi.

Jedno vreme su sva trojica jeli u tišini. Konačno, Bandini se nasmeši i pročisti grlo.

– Za uspeh – reče on, podižući čašu.

Njih trojica ispiše svoja pića i jedno vreme provedoše u ćaskanju, za šta je Bandini bio zahvalan. Konačno, Vilijams reče:

– Vreme je da krenemo.

Vilijams i Bandini ustadoše. U tom trenutku dva telohranitelja uđoše sa terase u sobu i priđoše vratima. Sa onom dvojicom ispred vra-

ta, bilo je ukupno četiri telohranitelja. Bret takođe ustade i njih trojica izadoše napolje. Vilijams priđe jednom »kadilaku« i pozva Breta da se vozi s njim.

– Endži će poći iza nas drugim kolima.

Pošto su se rasporedili, oba automobila krenuše.

Oba se »kadilaka« zaustaviše ispred motela »Galeb«. Motel se sastojao od dvanaestak bungalova. Znak na ulazu je govorio da slobodnih mesta nema.

Anđelo Bandini izade iz drugog automobila, priđe prvom i sede na zadnje sedište sa Bretom i Vilijamsom.

– Toni i Poli su otišli da nađu Vinsa. Vins je celog dana motrio na Arčera. Polazio za nekoliko trenutaka.

– Šta ja treba da radim? – upita Bret.

– Ništa. Samo da budete prisutni.

U tom trenutku jedan čovek im priđe. Vilijams spusti staklo prozora.

– Dobre vesti. Arčer je još u svojoj sobi. Sam. Biće suviše lako. A drugo, našli smo Vajta.

Bretovo srce zakuca brže. Vilijams pokaza veliko interesovanje.

– Gde?

– U jednom motelčiću na Bulevaru. Prepoznao ga je recepcionar po slici iz novina.

– Kako je naš čovek postupio?

– Kao što si naredio, Papa, pred-

stavio se kao policajac i rekao mu da ćuti.

– E, to su najbolje vesti koje sam u poslednje vreme čuo – reče Vilijams, široko se osmehujući. Toni, povedi Vinsa i Polija i dovršite posao koji su sinoć Al i Edi uprskali.

– Kada?

– Odmah. Polazite!

Bret proguta knedlu. Nije mogao da dozvoli da Sid i Peti nastradaju, ali nije mogao da ostavi ni Arčera. Imao je samo jednu mogućnost, a to je da ubrza tok događaja ovde i požuri Sidu i Peti u pomoć.

– Haj, ovde postaje hladno – reče Bret Vilijamsu. – Hoćemo li već jednom krenuti?

– Nema razloga da čekamo – reče Vilijams i dade znak dvojici telohranitelja da pođu. Ući ćemo svi zajedno, posle Bobija i Tedija.

Kada su stigli do Arčerovog bungalova, Bob i Tedi stadoše sa obe strane vrata. Vilijams klimnu glavom i Tedi pokuca.

– Ko je? – odazva se muški glas.

– Upravnik – reče Tedi.

– Šta se desilo? – oprezno upita Arčer.

– Ništa se nije desilo, samo proveravamo instalacije u vašem bungalovu. U bungalovu do vas curi voda, pa pokušavamo da otkrijemo gde je kvar. Nećemo dugo.

Za trenutak je sve bilo tiho, a onda Bret začu kako lanac pada i brava se otključava. Vrata se otvoriše i pojavi se Džef Arčer. Vilijams mu priđe.

– Džef Arčer? – upita Vilijams.

– Hej, šta je ovo? – uzviknu mladić i htede da zatvori vrata, ali je jedan od Vilijamsovih telohranitelja već gurnuo nogu između vrata i do vratka.

– Zovem se Vilijams. Neki me zovu Papa. Moj mlađi brat, Terens, zvao me je tako. Je l' ti to nešto kažu?

– Slušajte, ja sam se bio dohvatio s vašim bratom, ali sam gore prošao. Od tada ga nisam video.

– Pa, ja nisam tako čuo. Meni su rekli da si ga ti ubio.

– Ja sam bio u bolnici kada je on ubijen. Na pogrešnog ste se namerili.

– Nema veze. Ako nisam u pravu, izvinicu se. Samo što onda to tebi neće ništa značiti, balavče – reče Vilijams i gurnu Arčera unutra.

Svi pođoše za njima. Jedan od telohranitelja stade kod vrata, a drugi zatvori prozor i navuče zavesu.

– Lično ću te ubiti – reče Vilijams Arčeru. – Ali, pre nego što to učinim, priznaj da si ubio Terija. Nemoj da umreš u laži.

Arčer je izgledao uplašen, ali se nije upaničio. Pogledao je Vilijamsa pravo u oči.

– Možeš da me ubiješ ako si namumio. Ipak, ja nisam ubio tvog brata. Nije da nisam želeo – hrabro odvrati mladić.

– A ja hteo da te brzo sredim. Sada ćeš da umireš polako.

Ogromni čovek priđe bliže Arčeru i zamahnu da ga udari u lice. Ali,

Arčer se izmače tako da ga je udarac samo okrznuo. Uzvratio je udarcem u pleksus i Vilijams se presamiti. Neprimetno, Bret zgrabi jednu olovku, postavi obli deo na dlan, a vrh između trećeg i četvrtog zglavka i steže pesnicu. Tedi i Bobi potrčaše u pomoć svom gazdi. Bret iskoči ispred njih i gurnu olovku kroz Tedijevo srce a zatim i kroz Bobijevo. Obojica se srušise i krv poče da im šiklja iz grudi. Bandini razrogači oči i ukopa se u mestu.

U međuvremenu, Arčer je neka-ko izlazio na kraj sa Vilijamsom, ali nije imao najbolje izgleda. Bandini izvuče revolver sa prigušivačem i uperi ga u Breta. Bret se baci u zaklon jedne stolice i Bandinijev metak mu prošiša iznad glave. Bret zgrabi stolicu i hitnu je na Bandinija. Bandini pade na jednu, a revolver na drugu stranu. Italijan skoči na Breta, ali ga ovaj dočeka spremno, zgrabi obema rukama za glavu i tresnu o svoje koleno. Začulo se krckanje kostiju i Bandini se otkotrlja krvavog lica.

Vilijams se okrete i spazi pokolj oko sebe. Uhvatio je Arčera u »krag-nu« i stisnuo ga tako da je mladić jedva disao.

– Stani! – povika Vilijams. – Stani, ili ću mu polomiti vrat. Ne znam ko si, ali ćeš umreti isto kao i ovaj balavac.

Bret je znao da će ovaj i ispuniti svoju pretnju ako ne bude brzo reagovao.

- Dobro – reče, i Vilijams se malo

opusti, s olakšanjem.

Bretu je i to bilo dovoljno. Brzinom munje skide pređicu na kaišu, petokraku zvezdu od nerđajućeg čelika, zvezdu koju ninde zovu šuriken, i hitnu je u pravcu Vilijamsa. Zvezda prolete na nekoliko santimetara od Arčerove glave i zari se Vilijamsu posred čela. Crni džin vrisnu, iskolači oči i pusti Arčera, a krv mu poteče niz lice. Onaj prvi izraz iznenađenja u njegovim očima prešao je u prazan pogled mrtvog čoveka pre nego što se i srušio na pod.

– Oh, bože! – vikao je Arčer, na pragu sloma.

Bret pride telefonu kraj Arčerovog kreveta i okrete broj motela »Zvezda«.

– Sobu broj četiri, molim. Hitno je.

– Žao mi je, ali je linija zauzeta.

– Molim vas, ovo je hitno. Prekinite taj razgovor.

– Žao mi je, to ne mogu da učinim.

– Radi se o životu i smrti – gotovo panično reče Bret.

– To sam već čula. Nazovite kasnije.

Nešto se dešavalo u motelu. Nije verovao ženi na centrali. Bio je siguran da ona zna šta se dešava i da ne sme da dâ vezu. Bret spusti slušalicu i obrati se Arčeru:

– Slušaj me dobro. U nevolji si. Ovde su tela četvorice ljudi.

– Šta treba da uradim? – reče Arčer, povrativši se i shvativši da mu

Bret ne misli loše.

– Ovde je mnogo krvi, srećom, sve je na podu i može se obrisati. Uzmi peškire iz kupatila i počni da brišeš.

Arčer ode u kupatilo a Bret pretraži džepove mrtvih telohranitelja. Našao je ključeve od »kadilaka« i izašao napolje. Doterao je kola kojima su on i Vilijams došli na zadnji ulaz Arčerovog bungalova. Utovarrio je dva tela u prtljažnik a druga dva spustio na zadnje sedište. Kada je završio utovar, Arčer se pojavi držeći u rukama krvave peškire.

– Šta ću s ovim?

– Daj ih meni. Evo – reče Bret, dodajući mu ključeve drugog »kadilaka«. – Uzmi ova druga kola i prati me. Pazi da ne dodirneš ništa osim brave i volana.

Pošli su niz Ulicu Piko pema Holivudu. Posle jedne milje Bret zaustavi kola iza jednog supermarketa i sakri krvave peškire u gomilu đubreta. Potom se vratio u kola i nastavio da vozi na istok. Nešto kasnije zaustavio se kod napuštene benzinske stanice, izašao iz automobila, obrisao svoje tragove i uputio se ka telefonskoj govornici. Nazvao je motel, ali je dobio isti odgovor.

– Pomeri se – reče Bret Arčeru ulazeći u kola, koja je mladić vozio. – Trebalo bi da si sada čist. Policija nema nikakvog razloga da ova ubistva poveže s tobom. Ipak, što pre bih napustio onaj motel da sam na tvom mestu. Na primer sutra.

– Hej, znam ko si. Ti si onaj bolničar koji se raspitivao gde se može

naći Terens Vilijams.

– Imaš odlično pamćenje.

– Znači ti si ga sredio! Ta loš je i zaslužio je smrt. Ja sam pokušao da ga sredim, ali znaš kako sam prošao. Ko si ti, do đavola.

– Nemamo vremena za objašnjenja. Trebaće mi tvoja pomoć.

– Samo reci.

– Bret predoči situaciju, Arčeru. Rekao mu je da očekuje da u motelu budu najmanje dvojica a najviše četvorica Vilijamsovih ljudi.

– Parkiraćemo malo dalje. Ja ću ući na prednja vrata, ti na zadnja. Pazićeš i motrićeš sve što se dešava.

Pošto se Arčer složio, Bret ubrzo zaustavi automobil u Ulici Las Palmas, jedan blok dalje od motela. Kada su izašli, po dogovoru svaki krete na svoju stranu. Pred rastanak se rukovaše i poželeše jedan drugom sreću.

Kada se Bret približio motelu, primetio je auto kojim su pola sata ranije krenuli Vins, Toni i Poli. Zastao je i osmotrio okolinu. Na nekoliko koraka od automobila pored jednog drveta Bret primeti užarenu cigaretu. Kad se približio prepoznao je Tonija. Bret mu se nečujno prikrade i zgrabi gangstera za grkljan. Toni pokuša da se istrgne, ali ga Bret udari u vrat i ovaj se sruši na zemlju. Bret ugasi njegovu cigaretu i još jednom pogleda oko sebe. Nije bilo nikog.

Prikrao se sobi broj četiri. Kroz razmak između zavesa zapazio je kretanje i začuo jecanje. Bret je ra-

čunao na element iznenađenja. Prišao je glavnim vratima, zastao za trenutak i otvorio ih jednim udarcem nogom.

Tri Rendžera se okretoše ka njemu, iznenađeni. Sid Vajt je već bio privezan za krevet. Ali, bio je živ. Peti je bila gotovo naga. Na sebi je imala samo gaćice. Izgledalo je da su se Rendžeri spremali za malu zabavu pre izvršenja zadatka. Jedan crnac zgrabi Peti i odvuče je u drugu sobu. Druga dvojica izvukoše noževe. Jedan od njih je bio neki crnac, drugi je bio Poli. Bret udarcem nogom izbi nož iz crnčeve ruke, a onda ga šutnu posred lica. Ovaj se sruši, bez svesti. Poli nasrte na Breta, ovaj se izmače i Poli glavom tresnu o zid. Ostao je da leži nepomično, a oko njega se ubrzo tepih zacrveneo od krvi. Prilikom pada Poli se nabo na svoj nož i sam sebi oduzeo život.

Zavladala je tišina. Čulo se samo Vajtovo mumljanje. Trenutak iznenađenja je prošao i Bret je morao oprezno da priđe vratima druge sobe. Znao je da ga onaj treći čeka. Bret okrete kvaku i otvori vrata širom. Nasred sobe je stajao crnac sa nožem za Petinim vratom.

– Izlazim odavde živ. Sa njom – reče crnac, upaničen, i pođe.

Kretao se cik-cak, tako da Bret nije mogao da upotrebi pređicu kaiša.

– Pomeri se! – naredi crnac.

Bret uzmače u stranu. I baš u tom trenutku jedna ruka iskrсну niotkud i izbci nož iz crnčeve ruke. Peti, slo-

bodna, otkotrlja se u stranu. Džef Arčer steže crnca oko vrata, savi mu glavu i dočeka ga kolenom. Posle silovitog sudara, crnac beživotno skliznu na pod. Bret pritrča Peti, zgrabivši njenu haljinu sa stolice.

– Oh, Brete – zaplaka devojka i obisnu mu se oko vrata.

Arčer uze crnčev nož i preseče Vajtove veze.

– Gospode! – uzviknu Vajt, slobodan. – Mislio sam da sam ovog puta gotov. Ko je ovo, Brete?

– Moj prijatelj – reče Bret, pogledavši Arčera. – Side, pozovi policiju, a ja ću se izgubiti što pre. Reci im da je Džef sredio ovu bagru. Biću u svom stanu. Svratite kad se situacija raščisti.

– Je l' i ja? – upita Arčer.

– I ti. Sid i Peti će te dovesti.

Bret izađe na sporedna vrata i nestade u noći.

Glava dvadeset treća

Sledećeg jutra, Bret, Sid, Peti i Džef Arčer su doručkovali na Bretovoj terasi. Dok je Bret spremao doručak, a Džef i Peti uživali na suncu, Sid je telefonirao jednom Džerijevom prijatelju ne bi li saznao poslednje vesti. Kad su seli za sto Sid reče:

– Počelo je. Rendžeri su izbezumljeni posle onog sinoć. Jednom rečju, Rendžeri su gotovi. Priča se da su već mnogi uhvatili maglu, ne čekajući nalog za hapšenje.

– Izgleda da će se stavari u kraju

smiriti – reče Peti, a onda se obrati Bretu: – Biće mi lakše, pošto si ti tu.

Bret se nasmeši i reče:

– Ja danas odlazim. Izvršio sam ono što sam nameravao. Uostalom, komšiluk veruje da su ih zaštitili njihovi ljudi, a ne neki supermen sa strane.

Činjenica da odlazi dala je Peti odgovor na mnoga pitanja. Ipak, bila mu je zahvalna.

Posle doručka društvo se rasturilo. Prva je otišla Peti. Zagrlila je Breta i rekla:

– Brete, hvala ti. Ti ćeš za mene ostati heroj. Nikada te neću zaboraviti.

– Ni ja tebe neću zaboraviti. Videćemo se opet jednog dana – slaga Bret.

Peti ne reče ništa. Poljubila ga je poslednji put i otišla.

– Nije bilo loše biti s tobom – reče Sid, spremajući se da pođe. – Voleo bih da možeš da ostaneš. Znaj, moja su ti vrata uvek otvorena. Biću ti prijatelj do groba. Srećno.

Bret se vrati u dnevnu sobu i zateče Džefa Arčera na kauču.

– Šta ti nameravaš? – upita Bret, sedajući pored svog gosta.

Nemam nikakvih planova. Voleo bih da pođem s tobom.

– To je nemoguće. Uostalom, to i sam znaš.

– Ali, ja više nemam nikog. Baka mi je bila sve. Podigla me je i iškolovala. Završio sam fakultet, ali posao nisam našao. Radio sam jedno vreme za oca mog druga i dobar sam

u poslu. Dóskoro sam bio i nastavnik kung-fua u Santa Barberi. Nisam loš.

– To sam i sam video.

– Slušaj, mene ništa ovde ne vezuje. Sâm sam i željan posla. Kladim se da ti neko kao ja ne može koristiti. A i dokazao sam se, zar ne?

– Pa, možda bi mi i bio potreban neko da mi vodi poslove. Ali, ne, ipak, ne. Ne dolazi u obzir.

– Kada počinjem? Ti odlaziš danas, kažeš. Pokupiću svoje stvari i biti spreman za polazak.

– Slušaj, Džefe. Dopadaš mi se i želim ti sve najbolje. Ali ne dolazi u obzir da podeš sa mnom. Ne želim više o tome.

Glava dvadeset četvrta

– Bogami, ovo je divan pogled – reče Džef Arčer sedajući za sto na terasi Bretove kuće.

– Kad već govorimo o lepom pogledu, ovo je Ria – reče Bret predstavljajući prelepu orijentaliku koja je stajala kraj njega. – A ovo je Džef Arčer. Džef će se starati za moje poslove i voditi dođo koji nameravam da otvorim u Sausalitu.

– Drago mi je, Ria. Bret mi je pričao kako si lepa.

– Je li istina? – smešeći se upita Ria Breta.

Bret se samo nasmeši.

– Ali – nastavi Džef – nisam bio ni napola pripremljen da sretnem toliku lepotu.

Ria se nasmeši i reče:

– Brete, ovaj mi se mladić dopa-
da.

– E, pa, da u to ime popijemo neš-
to – reče Bret i podiže svoju čašu,
kroz koju je video blistava svetla
grada.

Sve troje podigoše čaše i kucnuše

se.

– Za dugu i plodnu saradnju – na-
zdravi Bret. – I da nas troje uvek bu-
demo najbolji prijatelji.

Čaše zvecnuše izmeniše se pogle-
di puni značaja. Tako je stvoren
tim.

Kraj

– Zar sam ja kriva što je vaš epiderm tako tvrd?

– Ne mrdaj, sad ću da sipam vode!

– Malo smo se sporečkali, ali sada je sve u redu!

To nije fer, uvek isti imaju pravo na divan!

– Ne, ništa mi nije upalo u oko, ali je zato u motor tvog automobila uletelo jedno stablo!

20 razlika

Priča

ISPOVEST

Dok su jutarnji zraci milovali crvenkasto-zlatni pesak pustinje i stene od kojih su kiše i vetrovi izvajali najneobičnije skulpture Stiv Perkins je još i uživao u vožnji. Pažljivo se provlačio džipom između velikog kamenja i visokih saguaro kaktusa.

Drugi dan već nalazio se u pustinji. Ne, nije Stiv bio ni turista ni zaljubljenik u prirodu. Stiv je bio zamenik šerifa u Taosu i sada se nalazio na tragu Indijancu koga su svi poznavali kao Indijen-Džo. Momak je bio osumnjičen za napad nožem na trgovca Marka Stjuarta i kada je šerif pokušao da ga uhapsi on je pobegao u pustinju. Šerif je odmah poslao Stiva da ga nađe i uhapsi. Tako se mladi šerifov pomoćnik našao u pustinji.

Juče je već hteo da odustane kad je sunce počelo nemilosrdno da prži i kada su se gume, pa i ceo džip prosto usijali. Odlučio je ipak da pokuša još jednom, po hladovini – a onda da se vrati. Na ovakvu odluku nagnala ga je i činjenica što je dobro poznao Džoa i što nimalo nije bio ubeđen da je mladi

Indijanac bilo kog napao. Pa ipak, bolje da ga pronađem ja nego neko drugi, mislio je Stiv. Ima ih dosta koji bi sa zadovoljstvom pucali u Džoa ili u bilo kog drugog Indijanca tek onako, zabave radi.

* * *

Samo pedesetak metara udaljen od džipa, skriven velikom stenom ležao je Indijen Džo. Još prošle večeri primetio je prašinu koja se podizala iza džipa i znao je da su mu na tragu. Bio je u prednosti jer je pešice mogao da prođe gde zamisli dok onome u kolima nije bilo lako da se provlači između velikih kaktusa i kamenja razbacanog na sve strane. Sunce i žeđ počeli su da muče mladog begunca. Nije više pomagao ni kamičak koji je držao iznad jezika. Pokušavao je da se seti gde se nalazi skrivena jama sa vodom, jama koja je bila dostupna samo malom broju pustinja i Indijanaca.

Sada je, pre svega, hteo da vidi ko je čovek koji mu se nalazi na tragu. Kada

je najzad Stiv za trenutak skinuo šešir i naočare za sunce Džo ga prepoznade. Umalo nije skočio i javio se šerifovom pomoćniku ali ga onda nešto nateralo da ipak pričeka. I on je samo belac, razmišljao je Džo, ovog trenutka ja sam za njega odbegla životinja koju mora da ulovi. Na tu pomisao Indijančevo lice se smrće.

Imao je nož – i to mu je bilo jedino oružje. Ali, on je rođen u ovoj pustinji, poznaje svaki njen kutak i ćud. Znao je da je to ovog trenutka važnije od bilo kakvog oružja. Zato se okrenuo i polako, ne dižući prašinu, otpuzao nekih dvadesetak metara dalje a onda poguren nastavio da trči prema severu.

* * *

Još jedan čovek nalazio se tog dana u blizini. Na glavi je nosio šešir, ili nešto što je verovatno nekada moglo da se nazove tim imenom. »Garderobu« su upotpunjavale stare iscepane pantalone, sa nogavicama nejednake dužine, izbledela košulja i neka vrsta obuće koja je najviše ličila na sandale »apostolke« kakve nose hipici. Čovek je imao dugu, neurednu bradu, brkove i dugu, gotovo sasvim sedu, kosu. I on je primetio džip i pitao se ko je taj uljez koji narušava mir pustinje bukom motora. Kad je jednog trenutka spazio svetlucanje šerifske zvezde na košulji čoveka za volanom, nepoznati zastade. Celo njegove držanje odjednom se izmenilo.

– Znači, najzad su me našli – promuća sebi u bradu. – Pa, lepo možda je tako i bolje. Nek se i to jednom završi.

Nepoznati se okreće i pođe prema jugozapadu, prema jednoj ogromnoj steni u čijem podnožju se nalazio otvor koji je vodio u pećinu veličine jedne omanje sobe. U toj pećini nepoznati je

imao skrovište. Sede ispred ulaza u skrovište, nasloni se leđima na toplu stenu i zagleda se u daljinu, kroz treperavi ugrejani vazduh nad pustinjom. Pogled mu je dopirao i dalje od horizonta. Odlutao je čak gore u Montanu, tražeći dva poznata, i nekada draga, lika.

* * *

Stiv ugleda tragove nogu levo od prednjih točkova džipa i stade. Pošto je dobro pogledao otiske u pesku shvati da je reč o svežim tragovima jer povetarac koji je pirkao nije uspeo još da ih zaveje. Šerifov pomoćnik diže pogled i daleko ispred sebe ugleda veliku stenu. Izvuče pušku ispod sedišta i nastavi pešice.

Ako je Džo, valjda mi neće praviti probleme. Pa uvek smo lepo razgovarali. A ako je neko drugi, puška neće da mi smeta, rezonovao je Stiv dok je polako koračao. Nalazio se već na nekih desetak metara od velike stene kad je začuo glas.

– Šerife, puška vam ne treba. Predajem se. Dođite slobodno – govorio je nepoznati.

Pa to nije Džo, prođe Stivu kroz glavu. Ko je, dođavola, onda taj koji hoće da se preda.

Stiv napravi još nekoliko koraka i nađe se licem u lice sa nepoznatim čovekom koji je sedeo na pesku. Pošto se uverio da je nepoznati nenaoružan, Stiv spusti cev puške prema zemlji.

– Kako se zovete i šta radite ovde u pustinji? – upita šerifov pomoćnik.

– Dejv Karadin, to mi je ime, šerife, a šta radim ovde, pitate. Pa pokušavam da nađem zaborav. Da zaboravim nju, njega i sebe . . . da zaboravim sve to. Ali, sad je kraj. Radite sa mnom šta hoćete meni je ionako svejedno – rezigni-

rano odgovori pustinjač.

”Dok je Stiv gledao nepoznatog ne shvatajući ništa od onoga što je ovaj govorio, Karadin nastavi da govori gledajući i dalje negde u daljinu, mimo šerifovog pomoćnika.

– Bili je bio moj najbolji drug, moj kompanjom. Zajedno smo bili u Vijetnamu, preživeli smo sav onaj pakao i kad smo se vratili kući odlučili smo da zajedno radimo. Posle dve godine sreo sam Lili. Radila je kao daktilograf u jednoj maloj firmi i odmah je pristala da pređe kod nas. Malo po malo među nama se rodila ljubav – i ja sam oženio Lili. Sve je i dalje teklo u najboljem redu. Bili smo već godinu dana u braku kada sam dobio prvo anonimno pismo. Njegova sadržina bila je ogavna i ja sam ga odmah bacio. Ali, posle nekoliko dana stiglo je još jedno, pa još jedno. Sadržina je uvek bila ista.

– Dok ti radiš i putuješ, Bili i tvoja žena se lepo provode. Kad si na putu Bili ne izlazi iz tvoje kuće. Ti si rogonja, zar ti to još uvek nije jasno – pisalo je u pismima.

Karadin prekide za trenutak. Duboko je udahnuo vazduh a onda, pošto je prešao rukom preko očiju nastavi.

– Jednog dana, vratio sam se s puta ranije nego što sam planirao. Ne mogu da vam kažem da li sam to učinio namerno ili podsvesno, tek vratio sam se dva dana ranije. Zatekao sam ih zajedno u mojoj spavaćoj sobi. Nisu se ni uplašili, nisu se ni pravdali. Ništa. Kao da je sve to najnormalnija stvar. Ono što sam video više me je zbolelo nego rane u Vijetnamu. Nisam mogao da verujem svojim očima. Okrenuo sam se i izašao iz sobe. A, tada se dogodilo ono. Njih dvoje počeli su da se smeju i nazivaju me svakakvim imenima. U dnevnoj sobi, u staklenom ormanu, stajao je moj automat, trofej iz Vijetna-

ma. Izvadio sam ga, stavio šaržer i vratio se u sobu. I dalje su mi se smejali. Lili je ustala i onako gola počela da skače po krevetu. »Pogodi me ako smeš i ako možeš . . . ti . . .« Nisam više ništa čuo. Povukao sam obarač. Kad je pucnjava prestala njih dvoje su ležali jedno preko drugo. Bacio sam automat, istrčao iz kuće, seo u kola i pojurio. Vozio sam bez cilja. Šest meseci sam u bekstvu. Ne znam kako me sve do sada nisu uhvatili. Kola sam ostavio još pre tri meseca i nastavio sam malo pešice malo autostopom. Želeo sam da odem daleko, daleko. Da budem sam. Ali, nikako da se oslobodim one slike. Vidim ih i kad sam budan i kad sklopim oči. Ponekad sam, noću ovde u pustinji urlikao od besa i nemoći, ali ni to nije pomoglo. Ovako više ne mogu. I najgori zatvor biće, verovatno, bolji nego sve ovo – završilo je svoju priču Karadin.

Stiv je sedeo nedaleko od iznenada dobijenog zatvorenika. Pušku je odavno odložio. Razmišljao je šta da kaže, kad ga glas Dejva Karadina ponovo prenu.

– Kako ste me našili, šerife? – upita on.

– Pre svega nisam šerif, samo sam njegov pomoćnik, a drugo uopšte nisam vas tražio. Tražim jednog Indijanca – odvrati Stiv.

Dejv Karadin se prvo uozbilji a zatim poče sve više i glasnije da se smeje. Prosto se gušio od smeha.

* * *

Pošto je utolio žeđ Indijen Džo krete prema jugozapadu. Posle nekih pola časa hoda učinilo mu se da čuje smeh. Zastao je da bi bolje oslušnuo. Da, bez sumnje neko se glasno smeja.

– Mora da je neko zalutao i poludeo

od sunca i bez vode. Ko bi se inače pametan tek tako smejao usred pustinje dok sunce ovako nemilosrdno prži. Džo ubrza korak dok na kraju nije počeo da trči. Hteo je da vidi o čemu se radi i pomogne tom nesretniku koji se toliko smejao.

Stigao je već nadomak velike stene kad se smeh opet zaori. Džo zađe s druge strane stene – i nađe se tačno ispred Stiva Perkins. Njegov dolazak iznenadio je dvojicu ljudi koji su sedeli podno stene. Stiv instinktivno dograbi pušku, ali kad je prepoznao došljaka on ponovo spusti pušku na zemlju. Čini se da je taj potez uticao na Indijanca jer, mladić umesto da pokuša da pobegne nađe mesto u hladovini i, savivši noge ispod sebe, sede dostojanstveno dignute glave.

Dejv Karadin kao da je zapao u neakvu apatiju pošto ga je napad smeha prošao. Kao da mu je bilo svejedno šta će se dalje sa njim dogoditi.

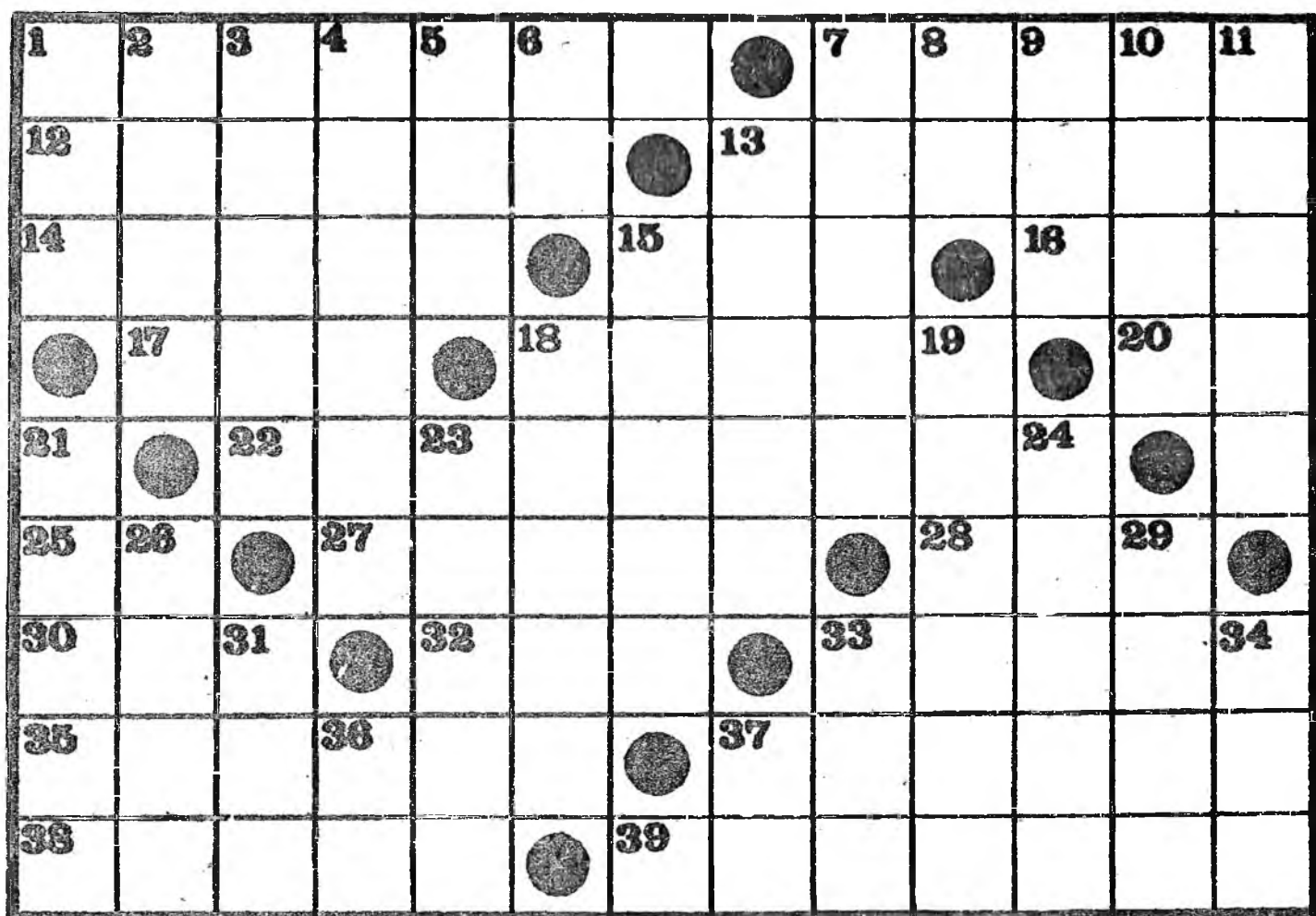
Indijanac se obrati Stivu.

– Nisam napao trgovca. Nisam napao nikoga. Trgovac je bio pijan i napao je mene. Hteo je da me udari i ja sam ga odgurnuo. Pao je na vitrinu i polupao je. To je istina – reče gledajući čvrsto šerifovog pomoćnika u oči.

Stiv samo klimnuo glavom. Verovao je mladom Indijancu.

Sunce se polako klonilo horizontu. Pustinja je opet menjala izgled. Duge senke džinovskih kaktusa čudno su se lomile preko površine peska. Iza džipa u kome su sedela trojica ljudi i koji je grabio put Taosa, dizao se oblak prašine od finog crvenkastožutog peska.

Kraj

VODORAVNO: 1. prostranstvo, 7. početak trke, 12. usmeni izveštaj starešini, 13. vrsta povrća, 14. hronike, 15. pravo vreme, 16. izvorna skraćenica za »Organizacija Američkih Država«, 17. drvo za brodogradnju, 18. ustava, 20. suglasnik i samoglasnik, 22. spretnost, 25. skraćenica za: sve u redu, 27. voda koja sadrži ugljenu kiselinu, 28. prezime švajcarskog legendarnog junaka Viljema, 30. glavni grad Italije, 32. ribarski pribor, 33. vrsta slatkovodne ribe, 35. prvenstvo, 37. deo noge (mn.). 38. bioskopsko platno, 39. odnos jedne valute prema drugoj.

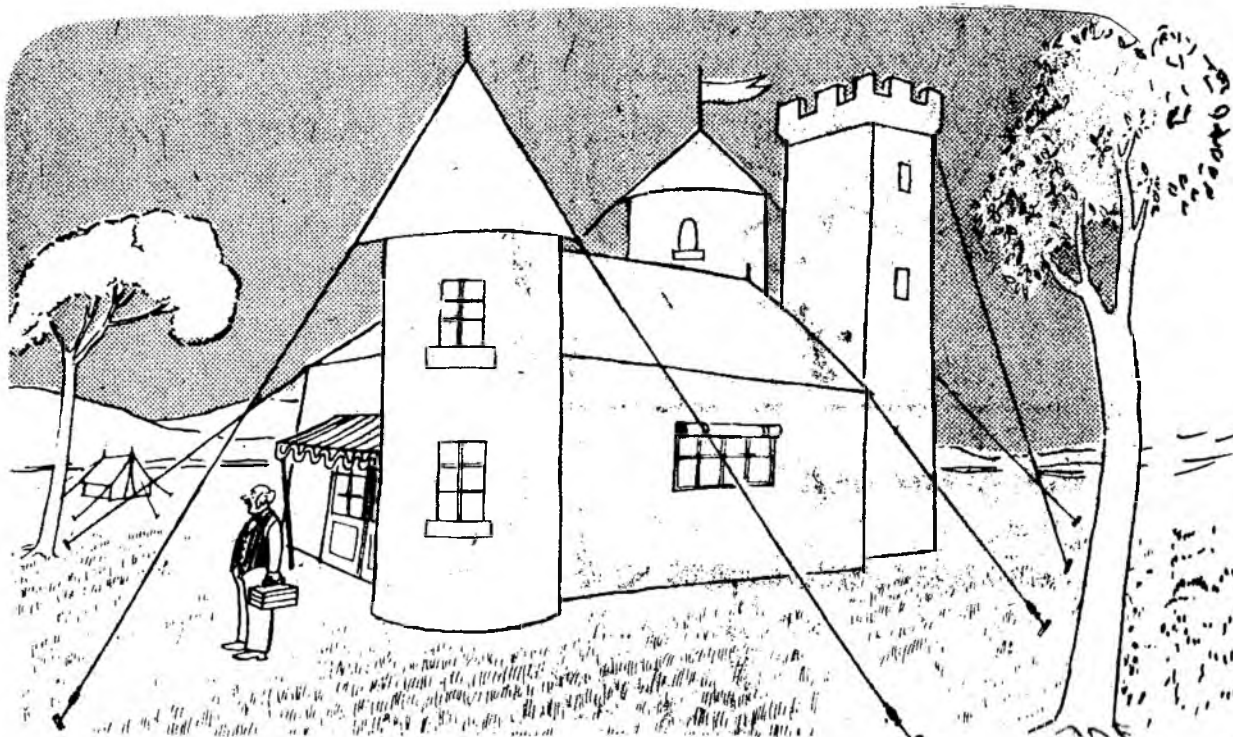
USPRAVNO: 1. prefiks koji u slo-

ženicama označava duboku starost, 2. povreda kože, 3. zlo, 4. vrsta atmosferske padavine, 5. jednocifren broj, 6. inicijali naslovnog junaka Čarlsa Dikensa, 7. posoljeno, 8. lična zamenica, 9. završetak muzičkog komada, 10. vrsta sportiste, 11. grčko ostrvo u blizini Kavale, 13. nemački humanistički pisac (»Brod budala«), Sebastijan, 15. drug u poslu, 18. mesto u Albaniji, 19. stolovi, (tur.), 21. kotariće, 23. grad u SR Makedoniji (Prepa), 24. breme, 26. ime glumca Daglasa, 29. mladunče košute, 31. tišina, 33. srce (lat.), 34. časovnik, 36. uzvik nestrpljenja, 37. autooznaka Karlovca.

KAN

- Da, uhvatio sam tipa koji je sinoć provalio u robnu kuću . . .
Ukrao je par cipela za svoju ženu, a večeras se vratio da
ih promeni!

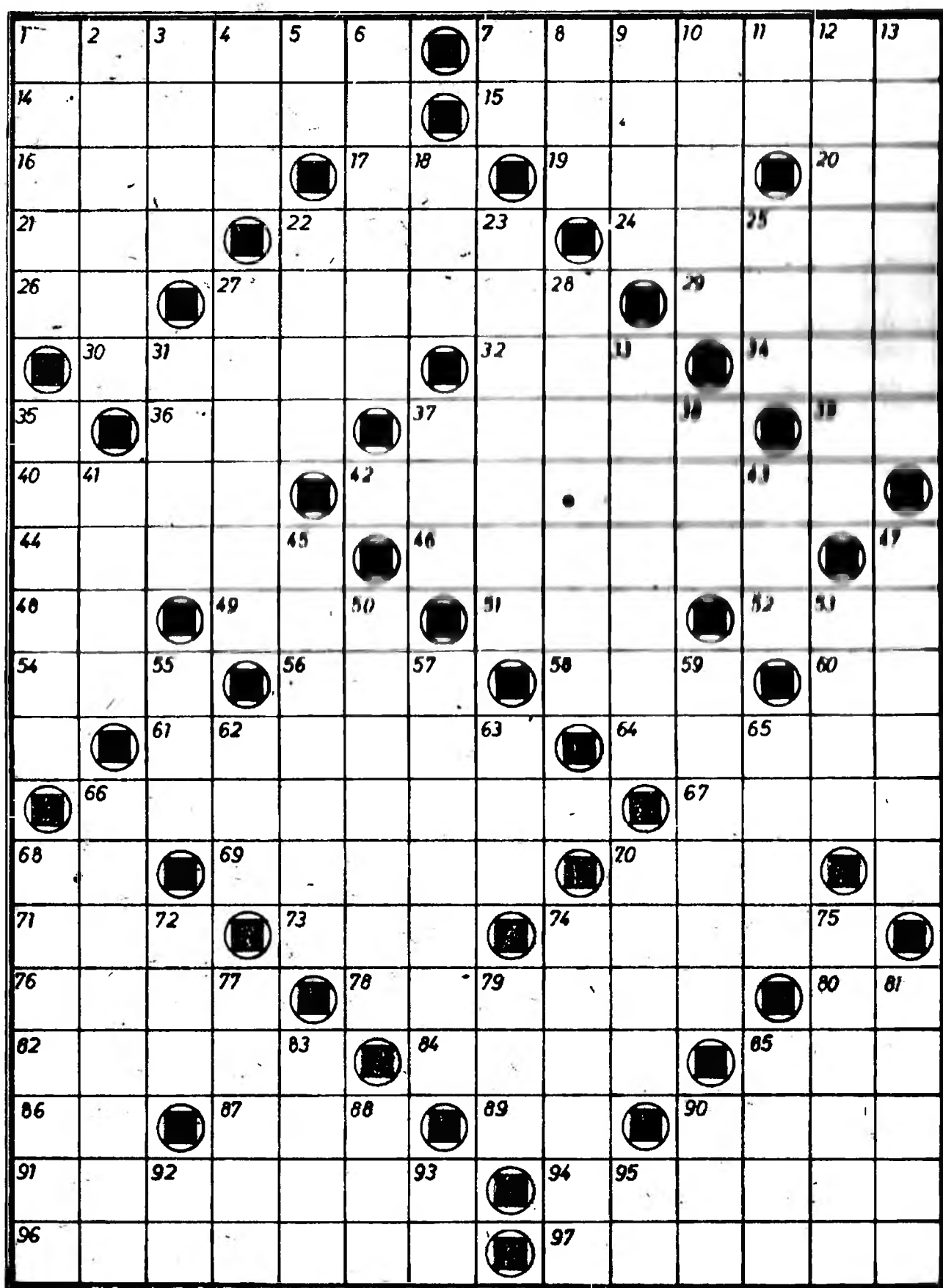

- Gospodine grofe, vaš šator je spreman!

VODORAVNO: 1. naš poznati slikar, novinar i putopisac, Zuko, 7. držalje za kosu, 14. jezgrovito izneta misao, sentencija, 15. zanatlija, 16. najbliži rođak, 17. deveto i 6. slovo ćirilice, 19. uzvik nestrpljenja, 20. automobilska oznaka za Bihać, 21. rečna i morska životinja, 22. vrsta oštrog udarca u odbojci ili tenisu, 24. neman iz narodnih pesama, aždaja, 26. prvak, 27. čuperak kose, 29. minibus, 30. naš slikar i likovni kritičar, Đuro (1895–1965), 32. industrijska biljka, 34. grašak (ital.), 36. iskrčeno mesto u šumi, 37. francuski slikar, jedan od začetnika fovizma, Andre (1880–1954), 39. lična zamenica, 40. brežuljak i deo zagrebačkog Gornjeg grada, 42. rušenje, obaranje, 44. ime glumice Draženović, 46. negativno naelektrisani atomi, 48. slovo latinice, 49. vrsta američke ptice kukavice, 51. reka u Rumuniji, 52. vrsta noćne ptice, 54. upitna zamenica, 56. vrh u Saudijskoj Arabiji, 58. sin Zeusa i Egeje, jedan od sudija u podzemnom svetu, 60. hemijski znak za rutenijum, 61. kupolasti šator severnoameričkih Indijanaca, 64. američki književnik, najpopularniji američki pisac 20. veka, Robert, 66. ruski pesnik, realist i revolucionar–demokrat, Nikolaj Aleksejevič (1821–1878), 67. vrsta pamučne tkanine, 68. inicijali našeg slikara, grafičara (1882–1945), 69. grad u Argentini, 70. jednocifren broj, 71. konopac, 73. ime glumice Oremović, 74. lučki pilot, loc, 76. reka kod Travnika, pritoka Lašve, 78. velika luksuzna zgrada, palata (mn.), 80. inicijali zagrebačkog TV–voditelja »Kviskoteke«, 82. vrsta ukrasnog kamena sa crno-belim prugama, 84. italijanska novinska agencija, 85. marka francuskih automobila, 86. automobilska oznaka za Mur-

sku Sobotu, 87. konjički odred, eskadron, 89. ime glumca Pačina, 90. mesto u Dalmaciji, 91. mitski Atinjanin koga je Dioniz naučio kako se pravi vino, 94. desna pritoka Save u Bosni, 96. zmija otrovnica duga oko 80 santimetara, 97. tkanina od vrlo tanke merino vune.

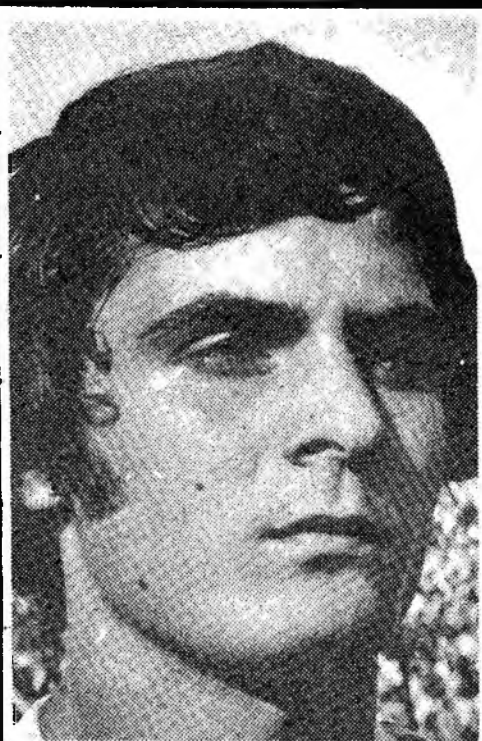
USPRAVNO: 1. ostatak pri destilaciji alkohola, komina, 2. stas, visina, 3. pomrčina, tama, 4. nadimak režisera Hetriha, 5. slovo u staroj glagoljici, 6. rastojanje, 7. upitna zamenica, 8. i jedan i drugi, 9. srebrna nit za vezenje, 10. Odisejeva postojbina, 11. poslednje i šesnaesto slovo ćirilice, 12. rimski car, naslednik Avgusta Oktavijana, 13. otmena zaprežna kola sa četiri točka, 18. metalni deo uzde koji se stavlja u usta konja, 22. sudar dva-ju ili više brodova, 23. planinski prevoj u istočnoj Hercegovini, 25. ivica, 27. otimačina, krađa, 28. orijentalna vrsta lule (mn.), 31. prastanovnik Balkanskog poluostrva, 33. počasni spomenik nekome čije je telo na drugom mestu ili se uopšte ne zna gde se nalazi, 35. ime zagrebačkog glumca Kojadinovića, 37. jednocifren broj, 38. četrnaesto slovo feničkog pisma, 41. ostatak, 43. stanovnik Čićarije u Istri, 45. vrsta zagonetke, 47. motocikl sa dva izrazito mala točka, 50. lice delimično ili potpuno onesposobljeno za rad, 53. gradić u Sibiru, 55. starorimski pozdrav, 57. steg, barjak, 59. paukoliki zglavkari iz potklase pregljeva, 62. prva nepoznata u matematici, 63. izumrla ptica trkačica sa Novog Zelanda, 65. grad i luka u Japanu, 66. ruski plesač virtuozne tehnike, Vaclav Fomič (1890–1950), 68. ime šahiste Ljubojevića, 70. alpsko gorje u Sloveniji, 72. ime književnika i kritičara Fincija, 74. odevni predmet, 75. grad u Italiji, 77. ime japanskog režisera Kuro-

save, 79. lična zamenica, 81. brdo iznad Leskovca, 83. najniži deo u brodskom trupu gde se sliva otpadna voda, 85. muslimanski verski učitelj, 88. nadimak Ajzen-

hauera, 90. golet, kras, 92. prvo i šesto slovo ćirilice, 93. vavilonski bog voda i mora, 95. predlog.

Vojislav Skoko

		FUDBA- LER SA SLIKE	KLUB FUDBA- LERA SA SLIKE	▼	VRSTA TROP- SKOG GUŠTE- RA	PRIPAD- NIK STA- ROGER- MANSKOG PLEME- NA	DEO OTPLA- TE
		GRAD HEROJ U BOSNI	▶	▼	▼	▼	▼
		ULEG- NUCE	▶				
		OBEŠE- NJAK	▶				
		DRŽAVA U SRED- NJOJ AMERICI	▶				
		▶					
		ROMAN EMILA ZOLE	▶				ALUMI- NIJUM
KLUPSKI DRUG FUDBALERA SA SLIKE, ZDRAVKO	▼	SVE MIR.	SLAVNIČ	▶		NATRI- JUM	▶
		BROD	ZORAN			GLUMICA	
		UŠIVATI	SEKSPI- ROV			KARIĆ	
		ZAKR- PE	JUNAK				
ISTOČ- NJAČKA POSLAS- TICA	▶	▶	▶		▶	LITAR	▶
						KISEO- NIK	
▶						▼	USPO- MENA SA NE- KOG PU- TOVANJA
PREKRI- VENO						SUMPOR	▶
PONAV- LJANJE	▶					RUMU- NIJA	
▶			Č.D.	▶		RUTE- NIJUM	▶
			SIDRO, KOTVA			REZUL- TAT ISTRAGE	
EVROPSKI VARVAR. NAROD			▶		▶	VOLT	▶
SANITET. MATER.	▶					NAPI- TAK	
AUTOR M. TOŠIĆ		MASTILO /ENGL./	▶		▶		
AZOT	▶	JUGOSLOV. RATNA MORNARICA			GRAD U LETON- SKOJ SSR		
					GLUMAC MARFI		
ILIJA JORGA	▶	▶	PORCU- LANSKA GLINA	▶	▶		
			DOMAĆE GOVEĆE				
VRSTA PTICE CRVE- NOG PERJA /MN./	▶		▶				
UBLA- ŽIVAČ POTRE- GA NA VOZILI- MA	▶						

Rešenja enigmatskih zadataka

89

VODORAVNO: p, s, r, rute, metro, dlan, ram, Ga, vo, O, PU, glas, biologija, štatori, baterija, a, Mor, SK, II, ara, aorta, RI, AKVA, Dejan, Isak, lava, čira, re, ali, NI.

90

VODORAVNO: 1. prostor, 7. start, 12. raport, 13. blitva, 14. anali, 15. ora, 16. OAS, 17. aki, 18. brana, 20. č.o, k, 22. okretnost, s, 25. ok, 27. aerat, 28. Tel, 30. Rim, 32. sak, 33. karas, 35. primat, 37. kolena, 38. ekran, 39. paritet.

92 93

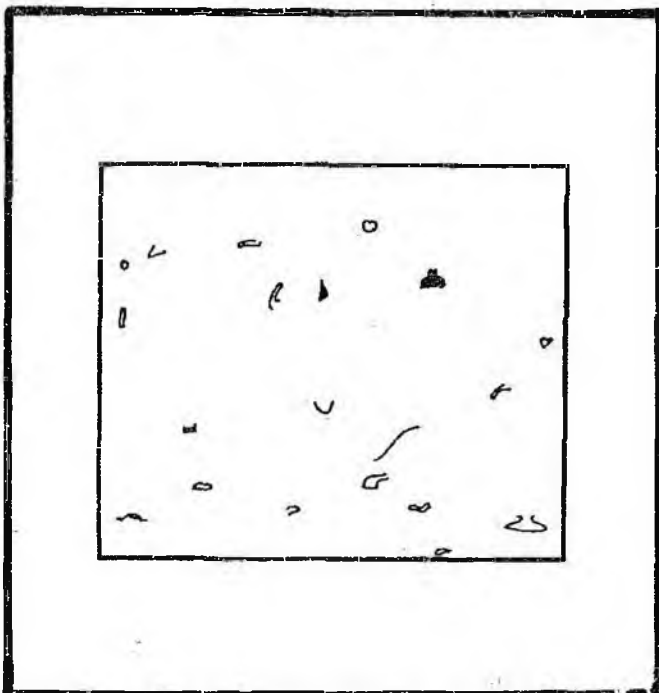
INICIJALI: LJ (Ljubomir Ivanović), IH (Ivan Hetrih)

REŠENJE (Vodoravo): Džumhur, kosište, izreka, obrtnik, brat, zd, ama, BI, rak, smeč, akrep, as, pramen, aur, a, Tiljak, mak, biž, u, laz, Deren, ja, Grič, svrgnuće, Ljerka, anioni, s, es, ani, Olt, ćut, šta, Anz, Eak, Ru, a, vigvam, Frost, Njekrasov, pike, Ljl, Salta, pet, r, uže, Mia, peljar, Bila, dvorci, I. H., oniks, Ansa, »ami«, MS, ila, Al, Klis, ikarije, Ukri-na, riđovka, kašmir.

94

VODORAVNO: c, Drvar, uvala, šeret, Panama, »Nama«, r, S.Z, Na, baklava, I, pokriveno, repriza, S, Goti, ć, d, Ru, vata, an, V, N, ink, Ape, I.J., kaolin, crvendaći, amortizer.

84

BORILAČKE VEŠTINE BROJ 2 JUL 1983.

Vejd Barker

PLANINA STRAHA

U trenutku, Bret spazi da jedan policajac drži pušku u ruci i da se sprema da puca.

– Dole! – jedva je Bret uspeo da vikne, pre nego što se kiša metaka sručila na vetrobransko staklo.

Bret je bio plegao po sedištu, ali nogu sa papučice za gas nije skidao.